

KIMITOÖNS
MUSIKFESTSPEL

KEMIÖNSAAREN
MUSIKKIJUHLAT

8.7. - 13.7.2014

INNEHÅLLSFÖRTECKNING - SISÄLLYSLUETTELO

Konstnärliga ledarnas hälsning - Taiteellisten johtajien tervehdys	4
Stråkkvintett - Jousikvintetto	5
Blåskvintett - Puhallinkvintetto	6
Vi minns Tuulikki Järf - Tuulikki Järfiä muistellen	7
1. Tjuvstart - Varaslähö	8
2. Musikaliskt skärgårdsbord - Musiikillinen saaristopöytä I	8
3. Möt kompositören - Tapaa säveltäjä Aulis Sallinen	9
4. Öppningskonsert - Avajaiskonsertti	10
5. Virtuoserna i herrgården - Virtuoosit kartanossa	14
6. Musik med socker och grädde - Musiikkia kermalla ja sokerilla	17
7. Summer Music	21
8. Blåsmusikens pärlor - Puhallinmusiikin helmiä	25
9. Blåsmusikens pärlor - Puhallinmusiikin helmiä	25
10. Kammarmusik och virtuoser - Kamarimusikkia ja taitureita	28
11. Promenadkonsert - Kävelykonsertti	32
12. Skärgårdskonsert - Saaristokonsertti	32
13. Musikaliskt skärgårdsbord - Musiikillinen saaristopöytä II	35
14. Kleine Kammermusik	36
15. Konsert i ljusens sken - Kynttiläkonsertti	37
16. Grande Finale	42
Katinka Korkeala	45
Sonja Korkeala	45
Ingolf Turban	46
Hariolf Schlichtig	47
Barbara Turban	48
Samuli Peltonen	48
Ville Väätäinen	49
Valeria Resjan	49
Egor Egorkin	50
Christoph Hartmann	51
Ishay Lantner	51
Félix Dervaux	52
Sophie Dartigalongue	52
Philharmonic Wind Players Berlin	53
Ann-Kristin Schevelew	53
Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja Jukka Mäkelä	53
Bli medlem - Tule jäseneksi	54
Konsertställen - Konserttipaikat	55
Artister från 1999 - Taiteilijat vuodesta 1999	56
Uruppföranden - Kantaesitykset	58
Kimitoönä Musifestspel - Kemiönsaaren Musikkijuhat	59
Biljettförsäljning - Lipunmyynti	60
Partners & understödare - Yhteistyökumppanit & tukijat	61
Bilder - Kuvat	62

Konstnärliga ledare - Taiteelliset johtajat: Katinka Korkeala & Sonja Korkeala

Konstnärliga ledarnas hälsning 2014

I sommar bjuder Kimitoöns Musikfestspel på en rad kvintetter för stråkar och blåsare, och dessutom ett par av de stora klassiska pianokvintettarna.

Särskilt glada är vi att kunna presentera Aulis Sallinen's nya stråkkvartett, som han skrivit på beställning av Musikfestspelen. Stråkkvartetten, som är hans sjätte, uruppförs på öppningskonserten i Kimito kyrka och spelas också i Hitis kyrka.

Festspelen, som i år arrangeras för sextonde gången, har lockat till sig förnämliga utländska gäster som den internationellt kände violinisten Ingolf Turban och blåsarkvintetten Philharmonic Wind Players Berlin. Altviolinisten Hariolf Schlichtig, som gästade festspelen redan i fjol, är med i år igen.

Årets ljuskonsert i Västanfjärds gamla kyrka är tillägnad minnet av Tuulikki Järf, som ända från starten varit en av eldsjälarna bakom Musikfestspelen.

För den nya visuella utformningen svarar konstnärsprofessorn Riitta Nelimarkka. Vi riktar också ett varmt tack till våra samarbetspartners och bidragsgivare och alla våra frivilliga och entusiastiska medarbetare.

Hjärtligt välkomna!

Taiteellisten johtajien tervehdys 2014

Kuudennentoista kerran järjestettävä Kemiönsaaren Musiikkijuhlat tarjoaa tänä kesänä huikkean määräin erilaisia kvintettoja jousille ja puhaltimille, unohtamatta kahta pianokvintettoja klassikkoja.

Ilahduimme suuresti, kun Aulis Sallinen lupautui säveltämään Musiikkijuhillemme tilausteoksen. Tämä hänen 6. Jousikvartettonsa kantaesitetään Avajaiskonsertissa Kemiön kirkossa ja sen lisäksi se kuullaan Hiittisten kirkossa.

Festivaalilla on runsaasti ulkomailta vierailevia taiteilijoita, kuten kansainvälisti tunnettu virtuoosi Ingolf Turban viulukirjallisuuden helmien parissa ja toista kertaa mukana oleva alttoviulisti Hariolf Schlichtig sekä puhallinkvintetti Philharmonic Wind Players Berlin.

Kynttiläkonsertti Västanfjärdin vanhassa kirkossa on omistettu Musiikkijuhlien perustamisesta lähtien monessa tärkeässä roolissa vaikuttaneen Tuulikki Järfin muistolle.

Musiikkijuhlien uudesta ilmeestä saamme kiittää maineikasta suomalaisstaiteilijaa, professori Riitta Nelimarkkaa. Lämpimät kiitokset myös yhteistyökumppaneillemme ja tukijoillemme sekä kaikille Musiikkijuhliemme hyväksi työskenneille vapaaehtoisille.

Lämpimästi tervetuloa!

Stråkkvintett

Stråkkvintetts historia brukar avgränsas till en början under andra hälften av 1700-talet. Det hade förstås funnits olika kombinationer av stråkinstrument i ensembler om fyra, fem eller flera redan långt tidigare, men de gick under andra benämningar. Stråkkvintetten så som den vanligen förstår idag utvecklades ur den italienska sinfonian och stråkkonserten, vilka bågge var former där det inte alltid definierades huruvida stämmorna skulle framföras solistiskt eller med större ensembler. Parallelt med den utveckling under den tidiga Wienklassicismen som gjorde stråkkvintetten till en veritabel kungsgenre inom kammarmusiken, symfoni i fickformat så att säga, utkristalliserades också kvintettformatet, som alltså omfattade ytterligare ett instrument. Under den klassiska perioden var det vanligtvis en extra altviolin som fyllde ut mellanregistret, en lösning som exempelvis Mozart använde sig av i sina stråkkvintetter. Just Mozarts kvintetter har genom sin höga kvalitet och det faktum att han skrev hela sex stycken, gjort att han kommit att framställas som genrens skapare, vilket han alltså inte var. Däremot kan man nog konstatera att senare tonsättare ofta komponerade sina kvintetter i dialog med Mozarts tidiga mästerverk.

Stråkkvintett - Jousikvintetti

Med den tidiga romantikens intåg började också den mera basrika varianten med två violiner, altviolin och två celli förekomma. Här var det Schubert som blev modellen och ideale för senare tonsättare med sin mästerliga kvintett, färdigställt endast ett par månader före hans död. Precis som var fallet med Mozart, så måste det dock konstateras att Schubert inte var först. Luigi Boccherini komponerade inte mindre än 110 kvintetter med dubblerad cello kring sekelskiftet 1800, men han var verksam i Madrid, vilket gjorde att hans genomslagskraft inte blev vad den kunde ha varit.

Jousikvintetto

Jousikvinteton historian katsotaan alkaneen 1700-luvun jälkipuoliskolla. Toki paljon aikaisemminkin oli ollut käytössä eri jousisoitinten yhdistelmää neljän, viiden tai useamman hengen yhtyeissä, mutta niistä käytettiin eri nimitystä. Jousikvintetto sellaisena kuin me sen nykyään tunnemme, kehittyi italialaisen myöhäisbarokin sinfonista ja jousikonsertosta, kahdesta musiikin lajista, joissa ei aina ollut selvää olisiko esitys solistinen vai ensemblen soittama. Sama varhainen wieniläisklassismin kehitys, joka teki jousikvartetosta varsinaisen kamarimusiikin kuningaslajin, sinfonian taskukoossa, kristallisoii myös jousikvinteton formaatin. Klassisen kauden aikana kvartettoon lisättiin useimmiten toinen alttoviulu täydentämään keskirekisteriä. Muun muassa Mozart käytti tätä tapaa kvintetoissaan. Usein sanotaan juuri Mozartin kuuden kvinteton olevan lajinsa ensimmäisiä, mihin tietysti vaikuttaa niiden huomattavan korkea laatu. Ensimmäisiä ne eivät kuitenkaan olleet. Sen sijaan voidaan todeta, että myöhemmät säveltäjät ovat usein luoneet omia kvintettojaan vuoropuhelussa Mozartin jousikvintettojen kanssa.

Seuraavan vuosisadan alussa ryhdynsiin säveltämään myös entistä matalasointisempia, kahden viulun, alttoviulun ja kahden sellon kvintettoja. Näin rakennetusta Schubertin mestarillisesta kvintetosta tuli yleinen mittapuu ja ihanne. Se valmistui vain pari kuukautta ennen hänen kuolemaansa. Tässäkin on samaan hengenvetoon todettava - kuten Mozartin kohdalla - että Schubert ei suinkaan ollut lajin ensimmäinen osaaja. Esimerkiksi Luigi Boccherini sävelsi jo vuosisadan vaihteenviennellä peräti 110 kvintettoa kahdelle sellolle. Hän toimi kuitenkin Madridissa, syrjässä valtavirkuksista, joten hänen vaikutuksensa jäi melko pieneksi. Muitakin kvintettomuotoja on ollut rajoitetusti käytössä viimeisten 200 vuoden aikana. Esimerkkeinä voi mainita kolmen viulun, alttoviulun ja sellon kokoonpanon tai kontrabassolla vahvistetun jousikvartetin.

Kvartetosta poiketen kiinnostus kvintettoformaattiin alkoivat vähät Brahmsin jälkeen. Niinpä 1900-luvulla on sävelletty verrattain vähän jousikvintettoja. Myös monet säveltäjistä, jotka profiloituivat vahvasti kvartettosäveltäjinä, pidättäytyivät lisäämästä videttä jousisoitinta keitoksiinsa. Kuitenkin muun muassa Martinün, Milhaudin ja Rautavaaran merkittävät teokset osoittavat, että kvintettogenre ei ole vain historiallinen reliikki.

Även andra varianter av stråkkvintetten har förekommit under de två senaste seklen, exempelvis kvintetter med tre violiner och kvintetter med en kontrabas som tillägg till den konventionella kvartettuppsättningen.

I motsats till stråkkvartetten började intresset för kvintetten som genre svalna markant efter Brahms och exemplen på 1900-talskvintetter är relativt få. Också många av de tonsättare som profilerade sig starkt inom kvartettgenren lät bli att ge sig in på att komponera för fem stråkar. Inte desto mindre har vi betydelsefulla bidrag till genren från tonsättare som Martinu, Milhaud och Rautavaara som indikation på att genren inte reducerats till en historisk relik.

Blåskvintett

Blåskvintetten å andra sidan kan närmast spåras tillbaka till det senare 1700-talets praxis bland tysk och österrikisk adels att upprätthålla ett slags blåsensemble som kallades Harmoniemusik och vars stommen vanligen bestod av valthorn, fagotter, oboer och klarinetter i par, med andra ord ett slags blåsoktett. Den här formen av blåsensemble var i bruk vid kejsar Joseph II:s hov i Wien på 1780-talet och just den ensemblen brukar hänvisas till som den omedelbara föregångaren till blåskvintettgenren. Till den här ensemblestommen kunde andra instrument, såsom flöjt infogas.

Träblåsinstrumentens tekniska utveckling kring sekelskiftet 1800 gjorde dem efterhand allt mera attraktiva att använda i sofistikerade kammarmusiksammanhang. Blåskvintettformatet kan sägas ha etablerats i och med Anton Reichas och Franz Danzis kvintetter under 1800-talets första decennier, men i motsats till stråkmotsvarigheten dröjde det länge innan blåskvintetten började användas mera allmänt. Under 1800-talet blev uppsättningen flöjt, klarinett, oboe, valthorn och fagott allmän standard, men i själva verket kan man nog i allt väsentligt betrakta blåskvintetten som en 1900-talsgenre, med tonsättare från Françaix, via Ligeti och Stockhausen till Zappa representerade.

Philharmonic Wind Players Berlin

Puhallinkvintetto

Puhallinkvintetto juontaa juurensa 1700-luvun saksalaisen ja itävaltalaisen aateliston tapaan ylläpitää erityislaatuisia puhallinorkestereita, niin sanottuja Harmoniemusik-yhtyeitä. Näissä käytettiin useimmiten käyrätorvia, fagotteja, klarinetteja ja oboeita pareittain, mistä siis syntyi puhallinoktetto. Tämä yhtyeetyyppi oli suosiossa mm. keisari Joosef II:n hovissa Wienissä 1780-luvulla ja nimenomaan hovin yhtyeestä katsotaan nykyajan puhallinkvinteton kehittyneen. Harmoniemusik-runkoon saatettiin lisätä myös huiluja tai muita puhallinsoittimia.

Puupuhaltimien tekninen kehitys 1700-luvun lopussa ja 1800-luvun aivan alussa teki niistä entistä kiinnostavampia kamarimusikkisoittimia. Anton Reichan vuosien 1811 ja 1820 välillä sävelletyn yhteensä 24 kvinteton sekä Franz Danzin kvintettojen myötä puhallinkvintetosta tuli merkittävä osa kamarimusikiin perinnettä. Jousikvintetosta pojekten kesti kuitenkin vielä pitkään ennen kuin puhallinkvintetot alkoivat yleistyä. Soitinyhdistelmäksi vakiintui 1800-luvulla huili, oboe, klarinetti, käyrätorvi ja fagotti. Kyseessä on kuitenkin 1900-luvulla määrällisesti yleistynyt formaatti. Sen mestareita ovat olleet muiden muassa Françaix, Ligeti, Stockhausen ja Zappa.

Tuulikki Järf

Vi minns Tuulikki Järf

Tuulikki Järf har lämnat oss. Kimitoöns musikliv har förlorat en uppskattad musikpedagog, en visionär och pådrivare.

Tuulikki var inte rädd för nya utmaningar, hon var aktiv och kreativ in i det sista. Som pensionär gjorde hon ännu en gedigen insats för Kimitoöns Musikfestspel. Under de allra sista åren gick hon in för att aktivera lokalbefolningen och frivilligverksamheten inom Musikfestspelen.

Under flera årtionden var Tuulikki den drivande kraften då det gällde att skapa förutsättningar för att utöva och lyssna på musik på Kimitoön. Utan tidigare etablerad musikverksamhet hade det knappast varit möjligt att starta Kimito Musikdagar 1999.

Tuulikki var en av initiativtagarna till Kimitoöns Musigille 1974. Hon var pionjär inom musiklekskoleverksamheten, rektor och vicerektor för Kimitoöns musikskola och Musikinstitut Arkipelag. Hon var uppträdande artist med sång och flöjtspel, körledare och musiklägerledare. Det blev skivinspelningar, tv-framträdanden, orkesterresor. År efter år fylldes Kimito kyrka av tacksamma lyssnare vid den fina julmusikandakt, som Tuulikki tillsammans med sin familj ordnade. Listan på de musiksammanhang där Tuulikki medverkade är ofantligt lång.

Tuulikki ingav respekt och hade en auktoritet, som naturligt tillkommer en person med gedigen kunnighet, målmedvetenhet och balanserad självkänsla. Hon hade en empatisk och glad utstrålning. Hon brydde sig om mänskorna i sin omgivning på ett äkta sätt. Många av de forna musikskoleleverna är tacksamma för möjligheten till musikundervisning på en liten ort som Kimitoön, men de minns framför allt den personliga omsorg, som Tuulikki visade dem.

Det fanns förstås också svårigheter. Ekonomin var stram och kommunernas bidrag till musikskolan väckte ofta diskussion. Tuulikki var en optimistisk realist. Hon kämpade på, "kyllä tämä tästä" (allt ordnar sig) var hennes favorituttryck i dylika sammanhang. Med tacksamhet och saknad.

Elise Wasén

Vän och mångsysslare inom Kimitoöns musikliv

Tuulikki Järfiä muistellen

Tuulikki Järf on poistunut keskuudestamme. Kemiönsaaren musiikkielämää on menettänyt arvostetun musiikkipedagogin, visionäärin ja aloitteentekijän.

Tuulikki ei pelänyt tarttua uusiin haasteisiin, hän oli aktiivinen ja luova loppuun saakka. Vielä eläkeläisenä hän osallistui aktiivisesti Kemiönsaaren Musiikkijuhlien järjestämiseen. Aivan viimeisinä vuosinaan hän panosti erityisesti paikallisväestön aktivoimiseen ja Musiikkijuhlien vapaaehtoistoiminnan kehittämiseen. Usean vuosikymmenen ajan Tuulikki kulki etulinjassa, kun Kemiönsaarella luotiin edellytyksiä musiikin kuuntelemiselle ja harjoittamiselle. Ilman aikaisempaa vakiintunutta musiikkitoimintaa Kemiön Musiikkijuhlia tuskin olisi voitu toteuttaa vuonna 1999.

Tuulikki oli yksi Kemiönsaaren musiikkikillan perustajista vuonna 1974. Hän oli musiikkileikkipoulutoiminnan uranuurtaja, Kemiönsaaren musiikkikoulun ja Musiikkioisto Arkipelagin rehtori ja vararehtori. Hän esiintyi laulajana ja huilistina, toimi kuoronjohtajana ja järjesti musiikkileirejä. Syntyi levytyksiä, tv-esiintymisiä, orkesterimatkoja. Joka vuosi Kemiön kirkko täytti kiitollisista kuuntelijoista kun Tuulikki perheineen järjesti hienon joulumusiikkihartauden. Luettelo niistä musiikkiin liittyvistä tapahtumista, joissa Tuulikki oli osallisena, on uskomattoman pitkä.

Tuulikkia arvostettiin ja hänen oli sellaista luontaista auktoriteettia, joka syntyy osaamisen, tavoitteiden asettelun sekä terveen itsetunnon kautta. Hän säteili empatiaa ja iloisuutta. Hän välitti aidolla tavalla lähimäisistään. Monet entisistä musiikkikoulun oppilaista ovat kiitollisia siitä, että pienellä paikkakunnalla saivat mahdollisuuden musiikkikoulutukseen, mutta erityisesti he muistavat Tuulikin henkilökohtaisen huolenpidon.

Matka ei tietystikään sujunut ilman vaikeuksia. Talous oli kireä ja kuntien osuudet musiikkikoulun toimintaan herättivät usein keskustelua. Tuulikki oli optimistinen realisti. Hän jatkoi matkaa, "kyllä tämä tästä" oli hänen vakiolauseensa näissä tilanteissa.

Kiitollisuudella ja kaipaussella

Elise Wasén

Ystävä ja Kemiönsaaren musiikkielämässä monessa mukana

Måndag - Maanantai 7.7.2014
18.00 Dalsbruk torg - Taalintehtaan tori

I. Tjuvstart - Varaslähtö

Festivalartister - Festivaalitaitoileijoita
Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Fritt inträde - Vapaa pääsy

Tisdag - Tiistai 8.7.2014
13.00 Labbnäs semesterhem - Labbnäs lomakoti

2. Musikaliskt skärgårdsbord - Musiikillinen saaristopöytä I

39 €

Grupper - Ryhmät **34 €**

Labbnäs kök bjuder på Skärgårdsbordets läckerheter och därefter bjuter Musikfestspelens musiker på smakprov ur festivalens program. Konsertens konferencier är Ann-Kristin Schevelew.

Labbnäs keittiö tarjoilee Saaristopöydän herkuja, jonka jälkeen Musiikkijuhlien muusikot tarjoilevat maistisia musiikkijuhlien ohjelmasta. Konsertin juontaa Ann-Kristin Schevelew.

Progam - Ohjelma:

13.00 Lunch från Skärgårdsbordet - Lounas Saaristopöydästä

14.00 Konsert - Konsertti

Satser av följande verk - Osia seuraavista teoksista:

W. A. Mozart: Stråkkvintett - Jousikvintetto g, KV 516 (1787)
(1756–1791)

Bohuslav Martinů: Tre madrigaler för violin och altviolin
(1890–1959) Kolme madrigaalialla viululle ja alttoviululle H.313 (1950)

Ludwig van Beethoven: Sonat för piano och violin - Sonaatti pianolle ja viululle D, op. 12/I (1797–98)
(1770–1827)

György Ligeti: Sex bagateller för blåskvintett - Kuusi bagatellia puhallinkvintetille (1953)
(1923–2006)

Paul Hindemith: Sonat för soloaltviolin - Sonaatti sooloalttoviululle op. 25/I (1922)
(1895–1963)

W. A. Mozart: Kvintett för piano och blåsinstrument Ess
(1756–1791) Kvintetto pianolle ja puhalimille Es, KV 452 (1784)

Ingolf Turban, violin - viulu	Philharmonic Wind Players Berlin:
Sonja Korkeala, violin - viulu	Egor Egorkin, flöjt - huili
Katinka Korkeala, violin - viulu	Christoph Hartmann, oboe
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu	Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Barbara Turban, altviolin - alttoviulu	Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Samuli Peltonen, cello - sello	Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti
Valeria Resjan, piano	

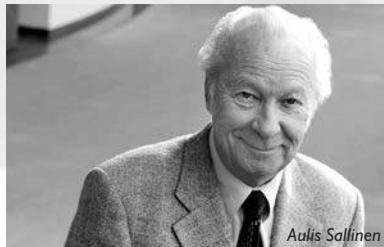
Varaukset - Reserveringar: Labbnäs 02- 424 637, labbnas@labbnas.fi

3. Möt kompositören - Tapaa säveltäjä Aulis Sallinen

18.00 Kimito församlingshem - Kemiön seurakuntakoti

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Aulis Sallinen föddes i Salmi i Karelen år 1935. Hans tidigaste erfarenheter av musik kom via violinspel och via piano, vid vilket han gärna improviserade jazzmusik och så småningom började skriva ner egna kompositioner. Sallinen studerade vid Sibelius-Akademien under Arre Merikantos och Joonas Kokkonens ledning och etablerade sig som tonsättare på slutet av 1950-talet bl.a. med sin första stråkkvartett. Under följande decennium fortsatte han att komponera vid sidan om sitt arbete som lärare vid Sibelius-Akademien och som intendent för Radions Symfoniorkester.

Aulis Sallinen

Det stora genombrottet kom emellertid i början av 1970-talet, då Sallinen, tillsammans med sin tidigare lärare Kokkonen stod för en nyständning inom operakonsten i Finland. Sallinen deltog i den operakompositionstävling som ordnades inför Olofsborgs 500-årsjubileum och vann med operan *Ryttaren*, som uruppfördes år 1975. Den här operan, hans första, har sedan dess vunnit en plats bland de moderna klassikerna i genren och har uppförts på flera scener runtom i världen. *Ryttaren* har sedan följs av inte mindre än fem ytterligare operor, av vilka *Den röda linjen*, *Kullervo* och *Kungen* drar till Frankrike alla har rönt betydande internationella framgångar. Den senaste operan, *Kung Lear*, uruppfördes vid Finlands nationalopera år 2000.

Under början av 1970-talet lade Sallinen också grunden för sin position som symfoniker genom att inom loppet av fyra år komponera sina tre första symfonier. I den här genren har han sedan dess producerat ytterligare fem verk, av vilka den senaste, *Sinfoni nr.8*, uruppfördes i Amsterdam år 2004.

Under det senaste decenniet har Sallinen komponerat flera solokonserter och kammarverk, bland annat inom ramarna för hans fritt definierade serie *Kammarmusik*, som i nuläget omfattar åtta kompositioner för olika instrumentkombinationer. Två pianokvintetter och en pianotrio hör också till de senaste kompositionerna, liksom det fascinerande, oratorielliknande verket *Barabbas-dialogerna* för sångsolist, recitatör och sju instrument.

Aulis Sallinen syntyi Salmissa vuonna 1935. Hänen sai ensimmäiset musiikilliset kokemuksensa viulua ja pianoa soittaen, jazzia improvisoiden Tästä vuorostaan saivat alkunsa ensimmäiset sävellykset. Sallinen opiskeli Sibelius-Akatemiassa Aarre Merikannon ja Joonas Kokkosen johdolla ja alkoi jo opiskeluaihanaan luoda itselleen uraan säveltäjänä mm. ensimmäisen jousikvartettonsa myötä vuonna 1958. Seuraavalla vuosikymmenellä hän jatkoi säveltämistä työskennellä samalla Sibelius-Akatemian opettajana ja Radion Sinfoniaorkesterin intendenttinä.

Varsinainen suuri läpimuutto tapahtui kuitenkin 1970-luvun alussa, kun Sallinen yhdessä entisen opettajansa Joonas Kokkosen kanssa sai aikaan oopperataiteen uuden nousun Suomessa. Sallinen osallistui Olavinlinnan 500-vuotisjuhlien järjestettyyn oopperakilpailuun ja voitti sen oopperalla *Ratsumies*. Teos sai kantaesityksensä vuonna 1975. Tämä, hänen ensimmäinen oopperansa, on sittemmin saavuttanut vakiintuneen aseman modernina klassikkona ja sitä on esitetty oopperanäytämöillä ympäri maailmaa. *Ratsumies*-oopperan jälkeen Sallinen on säveltänyt viisi oopperaa, joista *Punainen viiva*, *Kullervo* ja *Kuningas* lähtee Ranskaan ovat olleet esillä myös kansainvälisillä näytämöillä. Sallisen viimeisin oopera, *Kuningas Lear*, kantaesitettiin Suomen Kansallisoopperassa vuonna 2000.

1970-luvun alkupuolella Sallinen loi myös itselleen sinfonikon maineen säveltämällä neljän vuoden aikana kolme ensimmäistä sinfoniaansa. Sittemmin on syntynyt vielä viisi, joista viimeisin, *Sinfonia nro.8* kantaesitettiin Amsterdamissa vuonna 2004.

Viime vuosikymmenen aikana Sallinen on säveltänyt useita soolokonserttoja ja kamariteoksia, mm. "Kamarimusiikki"-sarjansa osina. Siinä kuuluu tällä hetkellä kahdeksan teosta eri soitinkokoopanoille. Kaksi pianokvintettoa ja yksi pianotrio kuuluvat niinikään tuoreimpia teoksiin, samoin kiehtovat, oratoriomaiset *Barabbas*-dialogit laulusolistille, kertojalle ja seitsemälle soittimelle.

Tisdag - Tiistai 8.7.2014
19.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

4. Öppningskonsert - Avajaiskonsertti

25/22/15 €

Ludwig van Beethoven: Sonat för piano och violin - Sonaatti pianolle ja viululle D, op. 12/1 (1797–98)
(1770–1827)

Allegro con brio
Tema con variazioni
Rondo. Allegro

Ingolf Turban, violin - viulu
Valeria Resjan, piano

György Ligeti: Sex bagateller för blåskvintett - Kuusi Bagatellia puhallinkvintetille (1953)
(1923–2006)

Allegro con spirito
Rubato. Lamentoso
Allegro grazioso
Presto ruvido
Adagio. Mesto
Molto vivace. Capriccioso

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huili
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Aulis Sallinen: Stråkkvartett nr 6 - Jousikvartetto nro 6, uruppförande-kantaesitys
(1935–)

Duo
Trio
Quartet

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katkina Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Eugène Ysaÿe: Sonat för soloviolin nr 4 - Sonaatti sooloviululle nro 4 e, op. 27/4 (1924)
(1858–1931)

Allemanda: Lento maestoso
Sarabande: Quasi lento
Finale: Presto ma non troppo
Ingolf Turban, violin - viulu

W. A. Mozart: Kvintett för piano och blåsinstrument Ess
(1756–1791)

Kvintetto pianolle ja puhalimille Es, KV 452 (1784)
Largo – Allegro moderato
Larghetto
Rondo. Allegretto

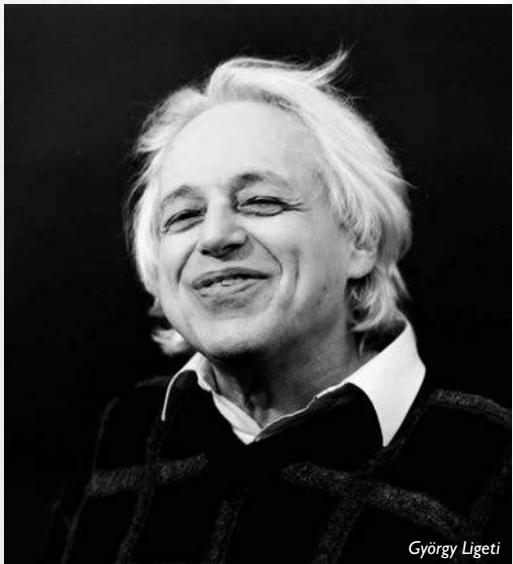
Valeria Resjan, piano
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Paus med kaffeservering - Väliajalla kahvitarjoilu
Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

1790-talet fick den unge **Ludwig van Beethoven** arbeta hårt för att etablera sig som pianovirtuos och tonsättare i Wien. Han sökte stöd och undervisning hos flera av de främsta musikerna i staden, bland annat Joseph Haydn och Antonio Salieri, men hans personliga och musikaliska spretighet väckte ofta motstridiga reaktioner. Inte desto mindre blev Beethoven raskt erkänd som en av de främsta pianisterna i staden, vilket kompenserade det emellanåt beska mottagandet för hans kompositioner. Ett typexempel på Beethovens umgänge med de äldre kollegerna är pianosonaterna op. 2 som han dedikerade till Haydn. Denne hade hoppats att Beethoven vid publicerandet skulle titulera sig som elev till Haydn, men därav blev intet: den tidigare eleven deklarerade att även om han tagit lektioner, så hade han aldrig lärt sig något nytt av Haydn.

Av Beethovens tio violinsonater kom alla utom två till under perioden 1797–1802. De tre sonaterna i op. 12 tillägnades Salieri och presenterar en Beethoven väl förtrogen med och elegant i hanteringen av violinen, som hade varit hans instrument under den tidiga karriären i Bonn. Trots detta kritiseras sonaterna för effektsökeri och obekväma lösningar. De tre sonaterna har dock sedan dess införlivats som bärande pelare i sonatrepertoaren för violin.

György Ligeti

När **György Ligeti** etablerade sig som tonsättare i efterkrigstidens Ungern var han van vid en hårt krigskuren tillvaro. En diktatur hade avlösts av en annan och nyheter och tryck från utlandet var en bristvara. Ovetande om de nya tendenser som presenterades av västeuropeiska modernister vid

1790-luvulla nuori **Ludwig van Beethoven** työskenteli ahkerasti saadakseen mainetta pianovirtuosina ja säveltäjänä Wienissä. Hän haki oppia usean tunnetun muusikon luota, mm. Joseph Haydnin ja Antonio Salierin, mutta hänen henkilökohtainen ja musiikkilinen jyrkkyytensä aiheutti usein ristiriitoja. Silti Beethovenista tuli nopeasti kaupungin tunnustetuun pianisti, mikä saattoi jonkin verran kompensoida hänen sävellystensä saamaa hapanta vastaanottoa. Oiva esimerkki Beethovenin suhtautumisesta vanhempiin mestareihin on pianosonaattien op. 2 omistus Haydnille. Tämä olisi toivonut, että Beethoven mainitsisi sonaattien etusivulla olleensa Haydnin oppilas. Beethoven kieltyyti sanoen, että vaikka olikin käynyt Haydnin tunneilla, hän ei silti oppinut niillä mitään uutta.

Beethovenin kymmenestä viulusonaatista kahdeksan syntyi vuosina 1797–1802. Opuksen 12 kolme sonaattia omistettiin Salierille ja niissä esiintyy viulua tottuneesti ja hienostuneesti käsitlevää säveltäjää; olihan viulu ollut Beethovenin soitin uran varhaisvaiheessa Bonnissa. Silti sonaatteja arvosteltiin liiasta tempuilesta ja epäluontevista ratkaisuista. Myöhemmin näistä sonaateista on kuitenkin tullut keskeinen osa klassista viulusonaattiohjelmistoa.

Kun **György Ligeti** ryhtiäsi säveltäjäksi sodanjälkeisessä Unkarissa, hän oli jo tottunut rajoituksiin ja kieltoihin. Maan hallinto siirtyi yhdestä diktatuuriasta toiseen, elettiin ulkomaisen vaikuttelijoiden pula-aikaa. Näin ollen Ligetillä ei ollut tietoa siitä, mitä länsieuropalaiset säveltäjät puuhaisivat Darmstadtin kesäkurssilla. Etsiessään uusia lähestymistapoja säveltämiseen Ligeti kehitti eräänlaista omaa serialismiaan, jota hän ensimmäistä kertaa esitti pianosarjassa Musica ricercata. Sarjan yhdessätoista osassa Ligeti laajentaa asteittain sävelvarastoa siten, että ensimmäisessä osassa käytetään vain yhtä säveltä oktaaveineen, ja viimeisessä kromaattisen skaalan kaikki 11 säveltä ovat käytössä. Vuonna 1953 Ligeti sovitti kuusi näistä osista puhallinkvantettosarjaksi. Kuusi bagatellia rakentuvat kuitenkin erikseen neljän, kuuden, kahdeksan, yhdeksän, kymmenen ja yhdenkäistä sävelen pohjalta.

Myöhemmin Ligeti tuli tunnetuksi toisenlaisesta, kenttätekniikkaan perustuvasta sävelkielestä, joka kiehtoi myös elokuvantekijöitä. Kuusi bagatellia on kuitenkin lunastanut paikansa 1900-luvun puhallinkvantettiohjelmistossa. Kun Ligetin oli vuonna 1956 paettava Unkarista kävelemällä yöllä rajan yli Itävaltaan, tämä teos oli yksi niistä harvoista, jonka hän ehdottomasti halusi viedä mukanaan.

Darmstadt-kurserna och annorstädes, hade Ligeti i sitt sökande efter nya infallsvinklar kommit fram till ett slags egen serialism. Denna presenterade han först i pianosvitens *Musica ricercata*, vars elva satser utforskar ett stegvis ökande tonförråd: första satsen innehåller bara en ton och dess oktaver, medan sista satsen använder skalans alla elva toner. Sex av dessa satser omarbetade han år 1953 till bagatellerna för blåskvintett. Dessa bygger på fyra, sex, åtta, nio, tio och elva toner.

Sedermore kom Ligeti att bli världsbekant för musik med något annorlunda estetik, i första hand för de verk som komponeras med fältteknik och blev populära bland annat bland filmmakare. De sex bagatellerna har dock efterhand tagit plats bland 1900-talets centrala verk för blåskvintett. När Ligeti år 1956 sedan fann sig tvungen att lämna Ungern hörde de sex bagatellerna till de få verk han dittills komponerat, som han valde att bära med sig när han till fots och nattetid korsade gränsen till Österrike.

Om man idag företar sig att på sina fingrar, till och med om man inskränker sig till ena handen, räkna de mest centrala nu levande tonsättarna i Finland, är det aldeles självklart att ett av fingrarna är vikt för **Aulis Sallinen**. Med en verkförteckning som till dags dato omfattar inte mindre än åtta symfonier, sex operor, solo konserter och kammar musik i olika tappningar med mera, har Sallinen starkt bidragit till att Finland idag betraktas som en musikalisk stormakt. Ett talande perspektiv öppnar sig när man granskas hans produktion för stråkkvartett, som sträcker sig rejält över ett halvsekel. Kvartett nr 1 uruppfördes i Helsingfors år 1959, och nu är det, efter en paus på närmare 30 år sedan föregående kvartett, dags för nr 6 att klinga ut i världen.

Sallinen har i utformningen av denna sin nyaste stråkkvartett valt ett rätt så originellt helhetsschema, som avslöjas av de tre satsernas rubriker: från en inledning stramt komponerad för två violiner växer verket sats för sats med ett instrument åt gången. I mellansatsen får violinerna sällskap av altviolinens och i finalen kommer cellon med.

Den belgiske violinisten **Eugène Ysaÿe** blev genom sin karriär en viktig länk mellan de äldre virtuoser som dominerat det senare 1800-talets konsertscenter – exempelvis Joseph Joachim och Pablo de Sarasate – och följande sekels mästerviolinister. Hans karriär kulminerade under de två decennierna före första världskriget, då han tillsammans med många av samtidens mest berömda pianister turnerade runt om i Europa och USA. Tonsättare som César Franck,

Jos tänään laskee sormillaan merkittävimmät suomalaiset nykysäveltäjät – yhdenkin käden sormilla – on aivan selvää että yksi sormista on varattu **Aulis Salliselle**. Hänen teosluettelonsa sisältää tällä hetkellä peräti kahdeksan sinfonian, kuusi oopperaa, soolokonserttoja ja kamari muille eri kokoonpanoille ja paljon muuta. Näiden kautta hän on ollut vahvasti mukana rakentamassa kuvaaa Suomesta musiikin suurvaltana. Sallisen kvartettotuontanto antaa hyvän kuvan hänen uransa laajuudesta: kvartetto nro 1 kantaesitettiin Helsingissä vuonna 1959 ja nyt, kolmenkymmenen vuoden tauon jälkeen edellisestä kvartetosta, on kuudennen kvarteton vuoro astua päivänvaloon.

Sallinen on tästä kvartettoa säveltäessään valinnut melko omoperäisen kokonaismuodon, joka käy ilmi osien nimistä. Alkuosa on sävelletty pelkästään kahdelle viululle, jonka jälkeen muut soittimet liittyvät joukkoon yksi kerrallaan. Väriosassa alttoviulu tulee mukaan ja vasta finaalissa sello tekee kudoksesta täysimittaisen kvartetin.

Eugène Ysaÿe

Belgialainen viulisti **Eugène Ysaÿe** oli tärkeä viulunsoitontaiteen välittäjä 1800-luvun mestareiden, kuten Joseph Joachimin ja Pablo de Sarasaten ja seuraavan vuosisadan virtuoosien vällillä. Hänen uransa huipentui ensimmäistä maailmansotaa edeltävien kahden vuosikymmenen aikana, kun hän yhdessä ajan johtavien pianistien kanssa konsertoi ahkerasti ympäri Eurooppaa ja Yhdysvaltoja. César Franck, Ernest

Ernest Chausson och Vincent d'Indy dedikerade verk till honom och han uruppförde som solist och tillsammans med sin kvartett många centrala verk, exempelvis Debussys stråkkvartett.

Vid sidan av violinspelandet komponerade Ysaÿe också musik, i huvudsak för det egna instrumentet. Efter ungdomsverkens något ytliga virtuositet började han efterhand, via bekantskapen med många tonsättare, utveckla en mera improvisatoriskt lagd stil, passionerad i uttrycket och full av både harmoniska och speltekniska utmaningar. De sex solozonaterna i hans op. 27 föddes efter att Ysaÿe hört kollegan Joseph Szigeti spela Bachs solozonat i g-moll. Var och en av de sex sonaterna dedikerades till en specifik samtidig violinist som på något sätt gjort intryck på Ysaÿe, och för e-mollzonatens del handlar det om Fritz Kreisler.

Vindarna höll på att vända beträffande musikers arbetsmöjligheter under slutet av 1700-talet. Tidigare hade det mesta av den högre musikaliska aktiviteten skett inom hov och kyrka, men med samhällsomvälvningarna och upplysningen började också ett borgerligt musikutvande och -konsumrande slå rot. Det här gav tonsättare större möjligheter att försörja sig på den fria marknaden om de så valde. När **Wolfgang Amadeus Mozart** slutligen smålde igen dörren efter sig hos biskopen i Salzburg och flyttade till Wien var det för den öppna men osäkra tillvaro vi idag brukar kalla frilans. Den här tillvaron betydde i praktiken presentation av egna verk vid öppna konserter och hemma i välbärgade adliga och borgerliga hushåll, undervisning och så småningom i högre grad också komponerande för utgivning.

Under våren 1784 framförde Mozart nyskriven musik bland annat vid en konsert den 30 mars, då *Kvintetten för piano och fyra blåsinstrument* presenterades. Mozart skrev sedan i ett brev till sin far att kvintetten togs mycket väl emot och att han betraktade den som något av det bästa han dittills komponerat. Den här instrumentkombinationen var ett nytt och oprövat koncept, vilket beredde honom extra mycket huvudbry, men å andra sidan hade han med sig på scenen eminenta musiker. Bland dessa fanns klarinettisten Anton Stadler, som med tiden skulle inspirera Mozart till flera utsökta verk. Mozart bemödade sig nogslamt om att inte utforma kvintetten som en pianokonsert, utan fördela uppmärksamheten bland instrumenten och kombinera deras klangar på bästa möjliga sätt.

Chausson ja Vincent d'Indy sekä monet muut säveltäjät omistivat hänen teoksia ja hän kantaesitti, solistina tai kvartettinsa kanssa, monta merkittävää teosta, esimerkiksi Debussyn jousikvarteton.

Viulunsoiton ohella Ysaÿe myös sävelsi musiikkia, enimmäkseen omalle soittimelleen. Nuoruusvuosien hieman pinnallisten virtuoosimaneerien jälkeen hän alkoi vähitellen, säveltäjätuttavuksien vaikutuksesta, kehittää syväluotaavaa, improvisatorista tyylilä, jossa esiintyi runsain mitoin sekä harmonisia että soitto-teknisia haasteita. Kuusi soolosonaattia op. 27 syntyi, kun Ysaÿe oli kuullut kollega Joseph Szigetin soittavan Bachin g-molli-soolosonaattia. Jokainen kuudesta sonaatista omistettiin tietylle aikalaismuusikolle, joka tavalla tai toisella oli tehnyt vaikutuksen Ysaÿeen. E-mollisonaatin tapauksessa kyseessä on Fritz Kreisler.

Muusikkojen työmahdollisuuksia ohjailevat tuulet kääntyivät 1700-luvun lopussa. Aikaisemmin taidemusiikkitoiminta oli rajoittunut pääosin hoveihin ja kirkon piiriin, mutta yhteiskunnalliset muutokset ja valistuskausi toivat musisoimisen ja musiikin kuuntelun entistä enemmän porvarilliseen maailmaan. Tämä loi myös säveltäjille paremmat mahdollisuudet eläättää halutessaan itsensä niin sanotulla vapaille markkinoilla. Kun **Wolfgang Amadeus Mozart** lähti loppilisesti Salzburgin piispanhovista ja muutti Wieniin, hän siirtyi myös siihen vapaaseen ja epävakaaseen asemaan, jota nykyään kutsumme freelance-työksi. Tämä tarkoitti käytännössä omien teosten esittelyä avoimissa konserteissa ja yksityisiltaisuuksissa, opettamista sekä vähitellen yhä enemmän säveltämistä julkaisemisen tarkoitukseissa.

Keväällä 1784 Mozart esitti uutta musiikkiaan muun muassa 30. maaliskuuta pidetyssä konsertissa, jolloin hänen *Kvintettensa pianolle ja neljälle puhallinsoittimelle* kantaesitettiin. Mozart kirjoitti sen jälkeen kirjeessä isälleen, että teos otettiin erittäin hyvin vastaan ja että hän pitää itse sitä yhtenä parhaista siihenastista sävellyksistään. Teoksen soitinkokoonpano oli kuitenkin uusi ja kokeilematon, mikä tarkoitti ylimääräistä pääavaa sävellettäessä. Toisaalta Mozartilla oli käytössään mainioita muusikoita, heidän joukossaan klarinetinsoittaja Anton Stadler, jolle Mozart vuosien varrella sävelsi useita mestariteoksia. Mozart huolehti tarkoin siitä, ettei teoksesta tullut puhaltimien säestämää pianokonserttoa vaan, että huomio jakautuisi kaikkien soittimien kesken ja että niiden yhdistelmät soisivat parhaalla mahdollisella tavalla.

**Onsdag - Keskiviikko 9.7.2014
15.00 Sandö gård - Sandön kartano**

25 €

5. Virtuoserna i herrgården - Virtuoosit kertanossa

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Bohuslav Martinů:
(1890–1959) Tre madrigaler för violin och altviolin
Kolme madrigaaliala viululle ja alttoviululle H. 313 (1950)
Poco allegro
Poco andante
Allegro

Ingolf Turban, violin - viulu
Barbara Turban, altviolin - alttoviulu

Georges Auric:
(1899–1983) Trio för oboe, klarinett och fagott
Trio oboelle, klarinetille ja fagotille D (1938)
Décidé
Romance
Final

Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Fritz Kreisler:
(1875–1962) Recitativo & Scherzo-Caprice op. 6 (före - ennen 1911)
Ingolf Turban, violin - viulu

Niccolò Paganini:
(1782–1840) Introduktion och variationer över
Introduktio ja muunnelmia teemasta Nel cor più non mi sento (1830)
Ingolf Turban, violin - viulu

Uppskattad längd - Arviontu kesto 70 min

Tack till Sandö gård - Kiitokset Sandön kartanolle

Sandö gård - Sandön kartano

En av de mera originella tonsättarna under mitten av 1900-talet var den tjeckiska tonsättaren **Bohuslav Martinů**. Violinvirtuos och självlärd som kompositör producerade han musik delvis vid sidan om och aldrig slaviskt följande de varierande trenderna i Europa. Prag var under hans ungdomsår en korpunkt i Europa och Martinů hade där möjlighet att ta del av det senaste i musikväg. Verk av Strauss, Debussy, Ravel och Stravinskij framfördes där. Impressionismen vände han sig tidigt bort från till förmån för jazz-influenser inspirerade av Igor Stravinskij. Dennes neoklassicism hade också inflytande på Martinůs komponerande, liksom de historiska föregångarna under barock- och renässanstdid.

Stråkduon *Tre madrigaler* komponerades efter andra världskriget, medan Martinů ännu var bosatt i USA, och tillägnades syskonen Lillian och Joseph Fuchs. Termen madrigal skall här kanske inte förstås alltför bokstavligen, utan mera som en allmän historisk referens med konnotationer både av herdeidyll och lärd polyfoni.

Idag snubblar man oftast över **Georges Aurics** namn när man erinrar sig de sex tonsättarna i den lösa sammanslutningen *Les Six* som agerade musikaliska enfants terribles i Paris under åren efter första världskriget. Om man gräver litet djupare framträder emellertid en osedvanlig begåvning som från 14 års ålder studerade komposition med Albert Roussel och som utan svårigheter redan som tonåring rörde sig i samma kretsar som Stravinskij, Cocteau, Apollinaire och Picasso.

När blåstrion i D-dur komponerades, år 1938, var *Les Six* redan en passerad period och Auric hade börjat intressera sig för mera allvarstyngda, expressionistiska tongångar, men å andra sidan var han också aktiv som tonsättare av filmmusik, inom vilken den smärtanarkistiska estetiken från det föregående decenniet fortfarande kom väl till pass. Det är i första hand den senare som domineras i trions sorglösa stämningar.

Fritz Kreislers musikaliska historia började hemma i Österrike där han redan som tioåring skördade stora framgångar som violinist och avslutade sina studier som fullärd vid tolv års ålder. Hans tidigare karriär var något ojämnm och under en fyraårsperiod på 1890-talet rörde han knappt violinen. När han sedan återupptog karriären skedde det med en lätthet som avslöjade det mest framträdande draget i hans musikerskap: han behövde sällan öva utan presterade synbarligen med största lättet en suverän och särpräglad spelteknik.

Yksi 1900-luvun puolivälin omoperäisimmistä säveltäjistä oli tšekkiläinen **Bohuslav Martinů**. Hän oli virtuoosimainen viulisti. Säveltäjänä hän oli itseoppinut eikä koskaan seurannut orjallisesti Euroopan taidemusiikin vaihelevia trendejä. Hänen nuoruutensa Praha oli eurooppalainen kohtauspaikka, jossa hänellä oli mahdollisuus tutustua musiikkimaailman uusimpiin teoksiin. Debussyn, Ravelin ja Stravinskin musiikkia esitettiin siellä laajalti. Impressionismi ei Martinúa kuitenkaan pitkään kiinnostanut. Sen sijaan Stravinskin varhainen, jazz-sävyjakin sisältävä uusklassismi teki häneen vaikutukseen. Myös historialliset vaikutteet renessanssi- ja barokkiajalta muokkasivat Martinún säveltaidetta.

Bohuslav Martinů

Sisaruksille Lillian ja Joseph Fuchs omistettu jousiduo *Kolme madrigaalaa* syntyi toisen maailmansodan jälkeen, kun Martinu asui vielä Yhdysvalloissa. Madrigaalit-nimeä käytetään tässä melko vapaasti, yleisenä historiallisena viitteenä, johdattamaan ajatuksia sekä paimenidylleihin että oppineeseen polyfoniaan.

Nykyään **Georges Auricin** nimi esiintyy lähinnä kuuluisan *Les Six* -säveltäjäryhmän jäseniä lueteltassa. Ryhmän jäsenet olivat Pariisin musiikillisia kauhukakaroita ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina. Tarkemmin tutkittaessa Auric näyttäätyy poikkeuksellisena lahjakkuutena, joka jo 14-vuotiaana opiskeli sävellystä Albert Rousselin johdolla ja teini-ikäisenä liikkui Pariisin keskeissä taitelijapiireissä Stravinskin, Cocteau, Apollinaire ja Picasson seurassa.

Fritz Kreisler

Bland de andra violinister som tog notis om Kreislars fenomenala violinspel fanns **Eugéne Ysaÿe**, som tillägnade honom sin fjärde violinsonat. Kreisler å sin sida tackade för hedersbetygelsen genom att komponera sitt enda verk för oackompanjerad soloviolin, *Recitativo & Scherzo-Caprice op. 6* med en dedikation till Ysaÿe. De två satserna kontrasterar bjärt mot varandra: inledningens allvarstyngda och dramatiska recitativ följs av ett scherzo fyllt av upphörlig sprudlande energi.

Arktypen för den virtuosa musikern i den europeiska musikhistorien torde vara italienaren **Niccolò Paganini**, som bländade åhörare över hela kontinenten med sitt violinspel under de första decennierna av 1800-talet. Nästan lika omtalade som hans violinspel var emellertid hans excentriska temperament och respektlösa hållning till andra tonsättares verk, som han helt sonika ändrade eller parodierade under sina konserter.

En väsentlig del av virtuosens musikaliska verksamhet under den här perioden var att prestera bländande variationer över bekanta och omtyckta teman, något som också exempelvis den unge Beethoven flitigt ägnade sig åt. Det här kunde man göra antingen som improvisation eller genom mera systematiskt komponerande på förhand. Ett exempel på den senare metoden är Paganinis behandling av ett tema taget ur Paisiellos opera *La bella molinara*, *Nel cor più non mi sento*, med sju variationer, som blev ett av hans mest kända verk.

Kun puhallintri D-duurissa sävellettiin vuonna 1938, Les Six oli jo menneisyyttä ja Auric oli alkanut kiinnostua vakavamielistä ekspressionismiin sävyistä. Hänen oli toisaalta myös aktiivinen elokuvamusiikin säveltäjä. Siinä edeltävän vuosikymmenen anarkistinen estetiikka oli vielä hyvin käyttökelpoista. Trion suruttomissa tunnelmissa tämä jälkimmäinen piirre onkin etuasemassa.

Fritz Kreislerin muusikonura alkoi hänen kotimaassaan Itävallassa, jossa hän jo kymmenvuotiaana saavutti suurta menestystä viulistina ja kaksi vuotta myöhemmin päätti opinonsa täysin oppineena. Hänen varhainen uransa oli hieman epätasainen ja 1890-luvulla hän neljään vuoteen tuskin koski viuluun. Kun hän sittenminn palasi muusikon uralle, se tapahtui helppoudella, joka paljastaa erään hänen muusikoutensa erityispiirteistä. Hänen ei juurikaan tarvinnut harjoitella, vaan hän soitti näennäisenä vaivattomasti teknisesti suvereenilla ja persoonallisella tavalla.

Monet muutkin viulalistit panivat merkille Kreislerin ilmiömäisen musisoinnin, heidän joukkosaan **Eugéne Ysaÿe**, joka omisti Kreislerille neljännennen viulusaatinsa. Kreisler puolestaan kiitti huomionosoituksesta omistamalla ainoina säestyksettömän viuluteoksensa, *Recitativo & Scherzo-Caprice op. 6*, Ysaÿelle. Teoksen kaksi osaa kontrastoivat keskenään: alkusoan vakavaa ja dramaattista resitatiivia seuraa loputtoman ja pirteän energian täyttämä scherzo.

Eurooppalaisen musiikkielämän virtuoosimuusikon arkkityyppi on pitkälti muotoutunut **Niccoló Paganinin** esimerkin mukaan. Tämä veronalainen viulisti häikäisi yleisönsä ympäri Eurooppaa 1800-luvun ensimmäisinä vuosikymmeninä. Melkein yhtä suurta kohua kuin hänen viulunsoittoonsa herätti kuitenkin hänen eksentrikin luonteesa ja häikäilemätön tapansa muuntaa tai parodiodata toisten säveltäjien teoksia omiin tarkoituksiinsa sopiviksi.

Olenainen osa virtuoosien toimintaa tänä aikana oli loisteliaiden muunnelmien luominen tunnetuista ja pidetyistä teemoista. Tätä mm. nuori Beethoven harrasti paljon Wieniin muuttonsa jälkeen. Muunnelmia voitiin luoda hetkessä improvisoiden tai systematisemmin, säveltämällä etukäteen. Paganinin käsittely Paisiellon oopperan *La bella molinara* teemasta *Nel cor più non mi sento* on esimerkki jälkimmäisestä tavasta ja siitä on tullut yksi hänen tunnetuimmista teoksistaan.

6. Musik med socker och grädde - Musiikkia kermalla ja sokerilla

Middagskonsert - Illalliskonsertti

Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

55 €

Sergej Prokofjev:
(1891–1953)

Tio stycken ur Romeo och Julia
Kymmenen kappaletta baletista Romeo ja Julia op. 75 (1937)
VI Montagues & Capulets
IX Liljeflickornas dans - Liljatytöjen tanssi

Valeria Resjan, piano

Erich Wolfgang Korngold: Svit ur Mycket väsen för ingenting
(1897–1957) Sarja näytelmästä Paljon melua tyhjästä op. 11 (1918–19)
II Väktarnas marsch: Surkart och Nypon
Vartijoiden marssi: Moilanen ja Muikkari
III Trädgårdsscenen - Puutarhakohtaus

Ingolf Turban, violin - viulu
Valeria Resjan, piano

Frédéric Chopin:
(1810–1849) Mazurka B - Masurkka B, op. 17/1 (1833)
Mazurka ciss - Masurkka cis, op. 50/3 (1842)

Valeria Resjan, piano

Niccolò Paganini:
(1782–1840) Introduktion och variationer över - Introduktio ja muunnelmia teemasta
Nel cor più non mi sento (1830)

Ingolf Turban, violin - viulu

Fritz Kreisler:
(1875–1962) Liebesleid (före - ennen 1905)
Ingolf Turban, violin - viulu
Valeria Resjan, piano

Tom Johnson:
(1939–) Failing (1975)
Ville Väätäinen, kontrabas - kontrabasso

Enrique Granados:
(1867–1916) Ur sviten - sarjasta Goyescas I (1909–11)
La Maja y el Ruiñeñor
El Fandango de Candil
Valeria Resjan, piano

Pablo de Sarasate:
(1844–1908) Carmen Fantasia op. 25 (1883)
Allegro moderato
Moderato
Lento assai
Allegro moderato
Moderato

Ingolf Turban, violin - viulu
Valeria Resjan, piano

KIMITO TELEFON
KEMIÖN PUHELIN

William Shakespeares skådespel har inspirerat tonsättare genom seklerna. Textavsnitt har använts flitigt för fristående verk, men lika ofta har ny musik behövts för uppsättningar av pjäserna, i synnerhet från 1800-talet och fram till idag. Kompositörer från Mendelssohn till Sibelius och vidare har gjort betydelsefulla insatser på det här området.

Sergej Prokofjevs balettversion av tragedin *Romeo och Julia* är bland de mera kända i den här genren. Han komponerade musiken på beställning av Bolsjoj-teatern i Moskva år 1936, men eftersom de tyckte att baletten blev för lång och komplicerad dröjde det fram till år 1938 innan den kunde uruppföras. Det här skedde i Brno. Redan innan dess hade Prokofjev emellertid bearbetat några av numrenna i baletten till en tiodelad svit för piano.

Ett par decennier tidigare hade den österrikiske tonsättaren **Erich Korngold** komponerat musiken till en uppsättning av den betydligt mera lätsamma pjäsen *Mycket väsen för ingenting*. Han var vid det laget knappt 20 år fyllda men redan en erfaren och erkänd tonsättare i full gång med att komponera sin första opera *Die Tote Stadt*. Också Korngold valde sedermera att bearbeta sin scenmusik för mera småskaliga framföranden, i det här fallet en svit i tre satser. Under sin senare karriär kom Korngold att med stor framgång tillämpa sin senromantiska estetik inom filmmusik, något som redan det här tidiga verket ger en antydan om.

En av de musikgenrer som **Frédéric Chopin** flitigt odlade under sin karriär som pianovirtuos i de finare salongerna, från Warszawa, via Wien till Paris, var mazurkan. Den här kompositionerformen har sitt ursprung i den polska folkmusiken, eller åtminstone i Chopins säkerligen rätt så urbana uppfattning av den, men mazurkan blev en konsertant form huvudsakligen i Chopins händer.

Mazurkorna representerar Chopins mera modesta och kortfattade skapande, men den virtuosa elegansen är inte att ta miste på. Under sin livstid komponerade han, enligt vad vi idag känner till, närmare 70 verk i den genre. De fyra mazurkorna i op. 17 kom till omkring 1733, när han relativt nyligen anlände till Paris, medan de tre i op. 50 skrevs nio år senare.

Arketypen för den virtuosa musikern i den europeiska musikhistorien torde vara italienaren **Niccolò Paganini**, som bländade åhörare över hela kontinenten med sitt violin spel under de första decennierna av 1800-talet. Nästan lika omtalade som

William Shakespeareen näytelmät ovat innoittaneet säveltäjiä läpi vuosisatojen. Tekstejä on käytetty erilaisiin itsenäisiin teoksiin, mutta musiikkia on sävelletty myös näytelmien uusiin produktioihin, varsinkin 1800-luvulta alkaen. Säveltäjät Mendelssohnista Sibeliukseen ovat kunnostautuneet tällä saralla.

Sergei Prokofjevin balettversio tragediasta *Romeo ja Julia* on näistä sävellyksistä tunnetuimpia. Hän sävelsi baletin Moskovan Bolšoi-teatterin tilauksesta vuonna 1936. Tilajajan mielestä valmis baletti oli kuitenkin liian pitkä ja monimutkainen. Se sai kantaesityksensä Brnossa vasta vuonna 1938. Jo ennen sitä Prokofjev oli käyttänyt joitakin musiikin osia uudelleen kymmenosaisessa sarjassa pianolle.

Erich Korngold

Pari vuosikymmentä aiemmin itävaltalainen säveltäjä **Erich Korngold** oli säveltänyt näyttämö-musiikkia huomattavasti keveämpään Shakespeareen *Paljon melua tyhjästä*-näytelmään. Korngold oli silloin hädin tuskin parikymppinen, mutta silti jo tunnettu ja arvostettu säveltäjä, joka oli jo työstämässä ensimmäistä oopperaansakin, *Die Tote Stadt*. Myös Korngold hyödynsi jälkeenpäin näyttämömusiikkiaan pienimuotoisissa teoksissa, tässä tapauksessa kolmeosaisessa sarjassa. Myöhempinä vuosinaan Korngold hyödynsi suurella menestyksellä myöhäis-romantista sävelkieltään elokuvamusikissa, minkä voi jälkiisaasti ehkä aavistaa tästä varhaisesta teoksesta.

hans violinspel var emellertid hans excentriska temperament och respektlösa hållning till andra tonsättares verk, som han helt sonika ändrade eller parodierade under sina konserter.

En väsentlig del av virtuosens musikaliska verksamhet under den här perioden var att prestera blandande variationer över bekanta och omtyckta teman, något som också exempelvis den unge Beethoven flitigt ägnade sig åt. Det här kunde man göra antingen som improvisation eller genom mera systematiskt komponerande på förhand. Ett exempel på den senare metoden är Paganinis behandling av ett tema taget ur Paisiellos opera *La bella molinara*, *Nel cor più non mi sento*, med sju variationer, som blev ett av hans mest kända verk.

Violinvirtuosen **Fritz Kreisler**, som var verksam under slutet av 1800-talet och fram till 1950, vann ära och berömmelse över hela den europeiska kontinenten och också i USA, som var hans hem under en stor del av hans senare liv. Han blev känd bland annat för att röra sig obehindrat mellan olika musikaliska epoker och spelade musik från barocken och nyare musik om vartannat.

Ett något mindre smickrande rykte fick han när det avslöjades att flera av de historiska verk han brukade spela i själva verket var komponerade av honom själv. Det här är fallet även med de tre korta styckena i *Alt-Wiener Tanzweisen* (Gamla dansmelodier från Wien), av vilka *Liebesleid* är den mittersta. De här verken spelades av Kreisler ofta som encore och annonserades som kompositioner av den österrikiske valstonsättaren Joseph Lanner, som var samtidig med bröderna Strauss.

Tom Johnson är en representant för första generationen av amerikanska minimalisterna, tillsammans med mera allmänt kända namn som Steve Reich, LaMonte Young och Terry Riley. Johnson studerade för en av 1900-talets mest egenartade tonsättare, Morton Feldman, och har sedan dess ägnat sig åt att med så enkla och matematiskt klart strukturerade material som möjligt skapa musik.

Ett av hans oftast framförda verk går emellertid något utanför dessa ramar, nämligen solostycket *Failing*, med underrubriken *A Very Difficult Piece for Solo String Bass* (Ett mycket svårt stycke för kontrabas solo). Här handlar det om en studie kring gränserna för det musikaliskt och tekniskt möjliga, utformat med glimten i ögat.

Masurkka oli yksi **Frédéric Chopinin** ahkerasti viljelemistä musiikinlajeista hänen pianovirtuoosin uransa aikana Varsovan, Wienin ja Pariisin hienoissa salongeissa. Tämä sävellystyyppi pohjautuu puolalaiseen kansanmusiikkiin - tai ainakin Chopinin epäilemättä melko urbaaniin mielikuvaan siitä. Masurkasta tuli konserttimusiikin muoto suureksi osaksi juuri Chopinin ansiosta.

Masurkat edustavat Chopinin maltillista ja pienimuotoista puolta, mutta virtuoosinomaisen eleganssi paljastaa kyllä silti tekijänsä. Elämänsä aikana hän sävelsi, tietäksemme, lähes 70 masurkkaa. Opukseen 17 neljä kappaletta syntivät vuoden 1733 tienoilla, kun hän oli juuri asettunut Pariisiin, kun taas kolme masurkkaa opusnumerolla 50 ovat yhdeksän vuotta nuorempia.

Eurooppalaisen musiikkielämän virtuoosimuusikon arkkityyppi on pitkälti muotoutunut **Niccoló Paganinin** esimerkin mukaan. Tämä veronalainen viulisti häikäisi yleisönsä ympäri Eurooppaa 1800-luvun ensimmäisinä vuosikymmeninä. Melkein yhtä suurta kohua kuin hänen viulunsoittensa herätti kuitenkin hänen eksentrikin luonteesa ja häikälemätön tapansa muuntaa tai parodioida toisten säveltäjien teoksia omiin tarkoituksiinsa sopivaksi.

Olenainen osa virtuoosien toimintaa tämä aikana oli loisteliaiden muunnelmien luominen tunnetuista ja pidetyistä teemoista. Tätä mm. nuori Beethoven harrasti paljon Wieniin muuttonsa jälkeen. Muunelmia voitiin luoda hetkessä improvisoiden tai systematisemmin, säveltämällä etukäteen. Paganinin käsitteily Paisiellon oopperan *La bella molinara* teemasta *Nel cor più non mi sento* on esimerkki jälkimmäisestä tavasta ja siitä on tullut yksi hänen tunnetuimmista teoksistaan.

Viuluvirtuoso **Fritz Kreisler** oli aktiivinen 1800-luvun lopusta vuoden 1950 tienoille. Hän saavutti kunniaa ja kuuluisuutta paitsi Euroopassa, myös Yhdysvalloissa, jossa hän asui suuren osan myöhäisistä vuosistaan. Hän tuli tunnetuksi mm. liikkumalla vaivattomasti musiikillisten aikakausien välillä soittaen vanhaa ja uutta musiikkia vuoron perään.

Kreislerin maine sai aikamoisia kolhuja, kun paljastui, että hänen ohjelmistonsa monet historialliset teokset olivat itse asiassa hänen omia sävellyksiään. Tämä koskee myös sarjaa *Alt-Wiener Tanzweisen* (Vanhox wieniläisiä tanssimelodioita), joista *Liebesleid* on keskimmäinen. Näitä Kreisler soitti usein encorena ja esitti ne itävaltalaisen Straussin veljesten aikalaisen, valsisäveltäjän Joseph Lannerin teoksina.

Ett allmänt drag i det spanska musiklivet kring sekelskiftet 1900 var strävan efter ett genuint "spanskt" tonläge. Många tonsättare, inklusive pianisten **Enrique Granados**, lät sig inspireras mera eller mindre direkt av folkmusik från olika delar av Iberiska halvön. Granados var ingen fundamentalist i det här avseendet: han komponerade spanskt färgade verk och mera allmänt romantiska sådana parallellt under hela sin karriär. Också vid de tillfällen då han använde sig av mera folkliga tongångar föredrog han att konstruera sina melodier själv hellre än bearbeta autentiska folksånger. Ett undantag är den kanske mest kända satsen i sviten *Goyescas*, *La Maja y el Ruiſeñor*. De sju satserna i *Goyescas* komponerades mellan 1909 och 1912 och gavs ut i två separata volymer. Namnet kommer sig av att Granados lät sig inspireras av Francisco Goyas bildkonst under arbetet, även om sviten inte knyter an till någon specifik tavla.

Den i Pamplona födde **Pablo de Sarasate** har gått till historien i första hand som en av det senare 1800-talets främsta violinister, en position som han delade med Joseph Joachim. Som tonsättare var han inte fullt så lyskraftig och de mest lyckade verken var versioner av andra kompositörers musik anpassad för hans eget musikerskap. Det kanske främsta exemplenet och tillika Sarasates överlägset mest framförda verk är den femdelade sviten över teman ur Georges Bizets opera *Carmen*. Den här operan, som Bizet själv aldrig hann se röna någon större framgång, började omkring år 1880 sitt segertåg genom de europeiska operahusen. År 1883 komponerade Sarasate sin svit op. 25, som därefter blev en huvudkomponent i hans konsertrepertoar.

Pablo de Sarasate

Tom Johnson kuuluu ensimmäisen sukupolven amerikkalaisiin minimalistieihin yhdessä tunnetumpien Steve Reichin, LaMonte Youngin ja Terry Rileyn kanssa. Johnson opiskeli Morton Feldmanin, yhden 1900-luvun omalaatuismman säveltäjän johdolla, ja on sittemmin pyrkinyt säveltämään musiikkia mahdollisimman yksinkertaisista ja matemaattisesti selkeistä aineksista.

Yksi hänen useimmin esitetyistä teoksistaan menee kuitenkin näiden rajojen ulkopuolelle. Kyseessä on sooloteos *Failing*, alaosikolla A Very Difficult Piece for Solo String Bass (Erittäin vaikea kappale soolokontrabassolle). Tässä teokseessa tutkitaan pilke silmäkulmassa, missä kulkevat musiikillisesti ja teknisesti mahdollisen rajat.

Yleinen piirre espanjalaisessa musiikissa viime vuosisadanvaihteeseen ympärillä oli pyrkimys aitoon "espanjalaiseen" sävyn. Monet säveltäjät, **Enrique Granados** mukaan lukien, hakivat inspiraatiota niemimaan eri osien kansanmusiikista. Granados ei kuitenkaan tässä mielessä ollut mikään fundamentalisti, vaan sävelsi koko uransa aikana sekä espanjalaissävytteisiä että yleisromantisia teoksia. Myös silloin kun hän sävelsi kansallissävytteistä musiikkia, hän kuitenkin loi melodiansa mieluummin itse kuin käytti perinteisiä kansanlauluja. Harvinainen poikkeus on *La Maja y el Ruiſeñor*, *Goyescas*-sarjan kenties tunnetuin osa. Tämän sarjan seitsemäs osa sävellettiin vuosien 1909–1912 aikana ja julkaistiin kahdessa erillisessä niteessä. Sarjan nimi syntyi Granadosin innostuttua Francisco Goyan taiteesta, vaikka sarja ei sinänsä liity yhteenkään yksittäiseen tauluun.

Pamplonassa syntynyt **Pablo de Sarasate** on tunnettu yhtenä 1800-luvun jälkipuolen johtavista viulisteista, minkä kunnian hän jakoi Joseph Joachimin kanssa. Säveltäjänä hän ei ollut aivan yhtä menestyksekäs kuin viulistina ja hänen onnistuneimmat teoksensa olivat hänen omaan käytöönsä tekemäänsä sovituksesta toisten säveltäjien teoksista. Kenties paras esimerkki tästä ja samalla Sarasaten ehdottomasti esitetyin teos on viisiosainen sarja Georges Bizetin *Carmen*-oopperan temoista. Tämä ooppera, jonka menestystä Bizet itse ei koskaan saanut nähdä, aloitti voittokulkunsa eurooppalaisissa oopperataloissa vuoden 1880 tienoilla. Vuonna 1883 Sarasate sävelsi sarjansa op. 25 ja siitä tuli hänen konserttohjelmistonsa kulmakivi.

**Onsdag - Keskiviikko 9.7.2014
19.00 Sagu kyrka - Sauvon kirkko**

7. Summer Music

25/22/15 €

W. A. Mozart:
(1756–1791)

Divertimento B, KV 229/I (c.1785)

Allegro
Menuetto: Allegretto
Adagio
Menuetto
Rondo: Allegro

Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Jacques Ibert:
(1890–1962)

Trois Pièces Brèves - Tre korta stycken - Kolme lyhyttä kappaletta (1930)

Allegro
Andante
Assez lent – Allegro scherzando

Philharmonic Wind Players Berlin

Paul Hindemith:
(1895–1963)

Sonat för soloaltviolin- Sonaatti sooloaltoviululle op. 25/I (1922)

Breit
Sehr frisch und straff
Sehr langsam
Rasendes Zeitmass. Wild. Tonschönheit ist Nebensache
Langsam, aber mit viel Ausdrück

Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu

Samuel Barber:
(1910–1981)

Summer Music op. 31 (1955)

Slow and indolent
Faster
Lively, still faster
With motion, as before
Joyous and flowing
Tempo I

Philharmonic Wind Players Berlin

W. A. Mozart:
(1756–1791)

Stråkkvintett - Jousikvintetto g, KV 516 (1787)

Allegro
Menuetto
Adagio ma non troppo
Adagio – Allegro

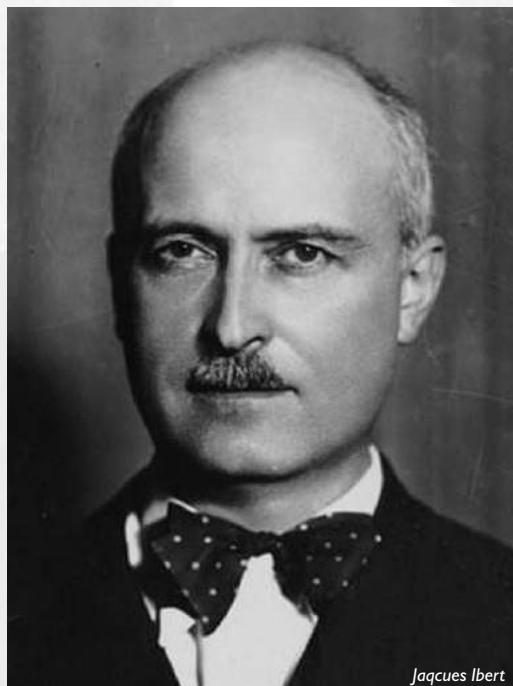
Sonja Korkeala, violin - viulu
Kalinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Barbara Turban, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

SAUVO-KARUNAN⁺
SEURAKUNTA

Paus med kaffeservering - Väliajalla kahvitarjoilu
Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

De fem divertimenti för två bassetter och fagott som utgör tillägg 229 i Köchelförteckningen över **Wolfgang Amadeus Mozarts** verk illustrerar med all önskvärd klarhet de svårigheter som musikhistoriker emellanåt konfronteras med gällande tonsättare och deras kompositioner. De har inte bevarats i originalmanuskript och vissa forskare har rentav ifrågasatt deras autenticitet. Sannolikt handlar det dock om en samling trion som Mozart komponerat för de berömda klarinettistbröderna Stadler och som vid tonsättarens död förblivit i deras ägo. I ett brev från år 1800 skriver Mozarts änka Constanze att Stadler hävdar att lådan med noter blivit stulen, medan hon på annat håll hört att den blivit lämnad som pant. I vilket fall som helst började dessa små stycken dyka upp i tryck från och med år 1803 i varierande kombinationer, och först år 1806 publicerades alla de 25 satserna av förläggaren Simrock, då grupperade som tre serenader. Efterhand har grupperingen i fem divertimenti blivit allmänt accepterad, men vi vet alltså inte om det var så som Mozart hade tänkt sig dem.

Jacques Ibert

Jacques Iberts tonsättarkarriär tog fart på allvar när han, på första försöket, vann Pariskonservatoriets legendariska kompositionstävling Prix de Rome år 1919. I det dynamiska musiklivet i Frankrike mellan krigen höll han sig dock vid sidan om de stora flodådrorna och vägrade konsekvent att bekänna sig till den ena eller den andra skolbildningen. Det här har

Viisi divertimentoa kahdelle basettiklarinetille ja fagotille, jotka ovat merkityt Köchelin luetteloon lisäyksenä 229, kuvittavat parhaalla mahdollisella tavalla niitä vaikeuksia jotka välillä tulevat musiikkihistorioitsijoiden eteen. Tämä musiikki ei ole säilynyt säveltäjän alkuperäiskäsikirjoituksensa ja sen autenttisuutta **Wolfgang Amadeus Mozartin** tuotoksena on jopa epäiltä. Todennäköisesti kyseessä on kuitenkin sarja trioja, joita Mozart sävelsi kuuluisien klarinetistien, Stadlerin veljesten käytöön ja jotka säveltäjän kuoleman jälkeen jäivät heidän haltuunsa. Vuonna 1800 Mozart leski Constanze kirjoittaa kirjeessä Stadlerin väittäneen, että nuotteja sisältävä laatikko oli varastettu, mutta hän oli muualta kuullut, että se olisi jätetty lainan pantiksi. Joka tapauksessa, vuodesta 1803 alkaen nämä pienet kappaletit alkoivat ilmestynä eri julkaisuissa ja erilaisissa yhdistelmissä. Vasta vuonna 1806 kaikki 25 kappaletta ilmestiyivät yksissä kansissa kustantaja Simrockin toimesta, mutta siinä ne olivat ryhmitelty kolmeen Serenadi-nimiseen sarjaan. Vähitellen vaihtoehtoinen jako viiteen divertimentoon on saavuttanut yleisen hyväsynnän, mutta emme siis varmuudella tiedä, oliko tämä Mozartin alkuperäinen ajatus.

Jacques Ibertin säveltäjnura sai kunnolla vauhtia, kun hän vuonna 1919, ensimmäisellä yrityksellä, voitti Pariisin konservatoriion legendaarisen Prix de Rome - sävellyskilpailun. Sotienvälisten vuosien Pariisin dynaamisessa musiikkielämässä Ibert pysytteli kuitenkin päävirtauksen sivussa, eikä koskaan suostunut sitoutumaan minkään koulukunnan jäseneksi. Tämä on tuonut hänelle musikaalisen eklektikon maineen, mikä saattaa tuntua liioitellulta ajatellen, että klassinen perinne oli niin monessa mielessä kuitenkin vahvasti läsnä hänen laajassa tuotannossaan.

Kolme lyhyttä kappaletta puhallinkintetille syntivät vuonna 1930 ja kuuluvat nykyään hänen useimmiten esitettyihin teoksiinsa. Tämä pienimuotoinen sarja on symmetrisesti rakennettu niin, että kaksi eloisa ja tanssataavaa osaa ympyröivät hitaampaa väliosaa. Tämä väliosa taas on pääosin inventiomainen duetto huilun ja klarinetin välillä, muiden soitinten liityessä mukaan vasta lopussa, johdantona finaaliosaan.

Musiikkihistorioitsijoilla ja -kriitikoilla on ollut jonkin verran vaikeuksia löytää **Paul Hindemithille** oikea paikka 1900-luvun musiikkielämässä. Tämä johtuu osittain Hindemithin tavattoman laajasta ja monipuolisesta tuotannosta, mutta ehkä eniten hänen kameleonttimaisesta estetiikastaan ja persoonalisuudestaan. Heti ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina Hindemith oli niiden taiteilijoiden

lett till att han ofta kategoriseras som en musikalisk eklektiker. Det är kanske en överdrift, givet att den klassiska traditionen i mångt och mycket ändå formade det mesta av hans omfattande produktion.

De tre korta styckena för blåskvintett kom till år 1930 och hör idag till hans oftast framförda verk. Den här kortfattade sviten är symmetriskt uppbyggd med två livfulla och dansanta stycken som flankerar en långsam sats. Mittsatsen är till övervägande del en inventionsaktig duett mellan flöjt och klarinett, som först i slutet får sällskap av de andra instrumenten inför finalen.

Musikhistoriker och -kritiker har haft vissa svårigheter med att bedöma **Paul Hindemiths** plats i musiklivet kring mitten av 1900-talet. Det här beror dels på Hindemiths oerhörda och mångsidiga produktivitet, men kanske framför allt på hans kameleontiska estetik och musikaliska personlighet. Under åren efter första världskriget, då traumat skulle behandlas, var Hindemith en av de många konströrer som bejakade fulhet och brutalitet som en organisk aspekt av människolivet och strävade till att inkorporera detta i sina verk, något som inte oväntat väckte mycket protester. Men det är viktigt att notera att detta bara var en aspekt i hans skapande.

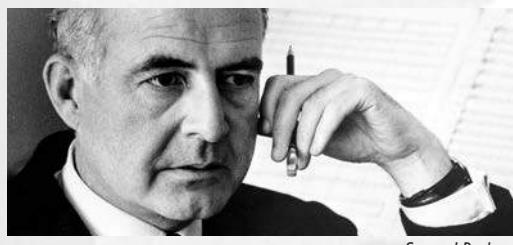
Sonaten för soloaltviolin op. 25/I innehåller i kompakt format både linjemässig skönhet, briljerande virtuoseri – och så den ovan nämnda brutaliteten: instruktionen för fjärde satsen lyder i sin helhet "Rasande tempo. Vilt. Tonens kvalitet är sekundär".

Paul Hindemith

joukossa, jotka hyväksivät rumuuden ja väkivaltaisuuden ihmiselämän orgaanisina osina ja pyrkivät sisällyttämään ne taiteeseen. Tämä herätti odotetusti laajaan vastarintaa. On kuitenkin huomattavaa, että tämä oli vain yksi osa hänen luovuudestaan. *Sonaatti sooloalttoviululle op. 25/I* sisältää kompaktissa muodossa kaunista linjakkautta, virtuoosista paloja – ja sitten tätä yllämainittua rumuutta. Neljänne osan esitysohjeet kuuluvat kokonaisuudessaan "Raivoisa tempo. Villisti. Äänen laatu on toissijainen".

Amerikkalainen säveltäjä **Samuel Barber** pysytteli koko elämänsä ajan uskollisena omalle lyriselle, romantissävytteiselle tyylilleen, mikä teki hänestä 1900-luvun musiikkielämässä hieman omalaatuisen hahmon. Vain silloin tällöin hän kokeili modernistisempaa sävelkieltä – sitä, mitä monet kollegat viljelivät. Ainoa uusi tyylisuunta mihin Barber kiinnitti huomionsa, oli uusklassismi, mikä jo kertoo paljon hänen esteettisistä mieltymyksistään. Ennen kaikkea Barber on tullut kuitenkin tunnetuksi lyristen melodoiden mestarina.

Samuel Barber

Som en något udda figur i den amerikanska musikvärlden under 1900-talet, fortsatte **Samuel Barber** i hela sitt liv att komponera musik i en lyrisk, i allt väsentligt romantiskt influerad stil, med endast undantagsvisa exkursioner ut i de mera modernistiska tongångar som de flesta av hans samtidiga hängav sig åt. Den enda nya stilriktningen som han hyste något större intresse för var neoklassicismen, vilket talar sitt tydliga språk om hans estetiska preferenser. Framför allt är det dock hans lyriska melodik som blivit Barbers kännemärke.

Barber ei säveltänyt kovin paljon kamari-musiikkia, vaikka hänen tunnetuin teoksensa, *Adagio jousi-kvartetosta op. 11* voisi antaa toisenlainen kuvan. *Summer Music* syntyi Chamber Music Society of Detroitin tilauksesta, mikä aiheutti melkoista huomiota mediassa. Tämä oli nimittäin ensimmäinen kerta Yhdysvalloissa, kun aatteellinen yhdistys teki tämän kaltaisen sävellystilaukseen. Tilaus koski aluksi teosta kolmelle puhaltajalle, kolmelle jousisoittajalle ja pianolle, mutta työn edetessä Barberille selvisi että tämä musiikki istuisi parhaiten puhallinkvintetolle. Teoksessa on vain yksi osa ja siinä on Barberin mukaan "laid-back", kesäisen laiska ja vapaa tunnelma.

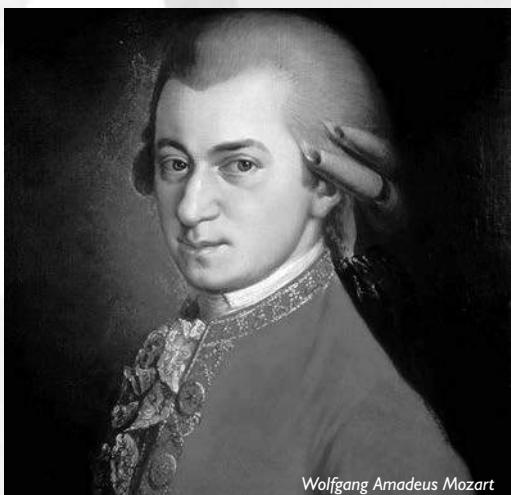
Han skrev inte speciellt mycket kammarmusik, trots att det faktum att hans mest berömda verk, det vernodiga adagiot ur stråkkvartetten, kanske kunde förleda en att tro annat. *Summer Music* kom till på beställning av Chamber Music Society of Detroit och väckte ett stort medialt intresse på grund av att det var första gången i USA som en ideell organisation gjorde en kompositionsbeställning av det här slaget. Beställningen var ursprungligen på ett verk för tre blåssare, tre stråkar och klaver, men under arbetets gång blev det klart för Barber att musiken skulle sitta bäst i en blåskvintett. Verket som består av endast en sats har enligt Barber en "laid-back", loj och ledig sommarstämma över sig.

Våren 1787 var inte den lyckosammaste i **Wolfgang Amadeus Mozarts** liv. Operan Figaros bröllop hade föregående höst fått många av adelsmännen i Wien – Mozarts kanske viktigaste publik – att ta illa vid sig och bojkottade hans försök att etablera en ny prenumerationskonsertserie. Inkomsterna krympte och familjen tvingades flytta till en mera anspråkslös lägenhet. Dessutom blev hans far Leopold sjuk under våren och avled sedermera den 28 maj. Bland alla dessa bekymmer skänkte det ändå en viss tröst att Figaro hade gjort stor succé i Prag och under ett besök i staden i januari hade Mozart också sett den nya symfonin, nr 38 "Pragsymfonin", triumfera.

Det är således kanske inte så märkt att Mozarts produktivitet var relativt låg under dessa månader. Succén med Figaro i Prag hade medfört en ny beställning, vilken skulle resultera i *Don Giovanni*, och parallellt med arbetet med denna komponerade han under våren två utsökta stråkkvintetter i C-dur och g-moll. Den senare är daterad 16. maj och verkar, med tanke på omständigheterna, att speglar oron över faderns uppenbart förestående död. Mozart skrev om döden i ett brev till fadern, inspirerad av filosofen Moses Mendelssohn (Felix farfar), att han under senare år "kommit att knyta så nära relationer till denna människans bästa och sannaste vän, att bilden av honom inte längre skrämmer mig utan tvärtom känns tröstande".

Kevät 1787 ei ollut onnellista aikaa **Wolfgang Amadeus Mozartin** elämässä. Ooppera *Figaron* häät oli edellisenä syksynä loukannut monia Wienin aatelistoon kuuluvia, Mozartin tärkeintä yleisöä. Niinpä he boikotoivat Mozartin yritystä luoda uusi tilauskonserttien sarja. Tulot laskivat huolestuttavasti ja perheen piti muuttaa entistä vaativammampaan huoneistoon. Kaiken lisäksi hänen isänsä Leopold sairastui kevään aikana ja kuoli sittemmin toukokuun 28. päivänä. Kaikkien näiden hulden keskellä lohdutti *Figaron* häitten Prahans esitysten menestys. Säveltäjän Prahans vieraileun aikana tammikuussa myös sinfonia nro 38 "Prahalainen" vastaanotettiin innostuneesti.

Ymmärrättävästi Mozartin sävellystuotanto näiden kuukausien aikana ei ollut kovin runsas. *Figaron* menestys Prahassa oli tuonut uuden tilauksen, josta tulisi *Don Giovanni*, ja sen kanssa työskentelyn ohessa Mozart sävelsi kaksi erinomaisen hienostunutta jousikvintettoa, C-duurissa ja g-mollissa. Jälkimäinen on päivätty 16. toukokuuta ja siinä aivan ilmeisesti tulevat esiin hänen isänsä lähellä olevan kuoleman aiheuttamat huoleet. Mozart olikiin kirjoittanut kuolemasta isälleen kirjeessä, filosofi Moses Mendelssohnin (*Felixin isoisä*) inspiroimana, että oli viime vuosina "solminut niin läheisen yhteyden tämän ihmisen parhaan ja todellisimman ystävän kanssa, että hänen kuvansa ei minua enää pelota, vaan pikimmin täyttää minut lohdulla".

Wolfgang Amadeus Mozart

Torsdag - Torstai 10.7.2014

15.00 Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano

8. Blåsmusikens pärlor - Puhallinmusiikin helmiä

20/17/12 €

17.00 Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano
9. Blåsmusikens pärlor - Puhallinmusiikin helmiä

Privattillställning
Yksityistilaisuus

Johann Sebastian Bach: Triosonat Ees - Triosonaatti Es BWV 525 (c.1730)

(1685–1750) Allegro moderato
Adagio
Allegro

Egor Egorkin, flöjt - huili
Christoph Hartmann, engelskt horn - englannintorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Benjamin Britten: ur Sex metamorfoser - sarjasta Kuusi metamorfoosia op. 49 (1951)

(1913–1976) I Pan, who played upon the reed pipe which was Syrinx, his beloved
III Niobe, who, lamenting the death of her fourteen children, was turned into a mountain
IV Bacchus, at whose feasts is heard the noise of gaggling women's tattling tongues and shouting out of boys
VI Arethusa, who, flying from the love of Alpheus the river god, was turned into a fountain

Christoph Hartmann, oboe

W. A. Mozart: Divertimento B, KV 229 (c.1785)

(1756–1791) Allegro
Menuetto: Allegretto
Adagio
Menuetto
Rondo: Allegro

György Ligeti: Sex bagateller för blåskvintett - Kuusi Bagatellia puhallinkvintetille (1953)
(1923–2006)

Allegro con spirito
Rubato. Lamentoso
Allegro grazioso
Presto ruvido
Adagio. Mesto
Molto vivace. Capriccioso

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huili
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätörvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 1 h

Aktia

En betydande del av **Johann Sebastian Bach** klavermusik kom ursprungligen till som pedagogiskt material, ofta för användning inom familjen. Många av dessa verk är ännu idag grundpelare inom musikpedagogiken, exempelvis de två- och trestämmiga inventionerna, medan andra verk så att säga har vandrat över från klassrum till konsertscen. Det här gäller exempelvis cykeln om *Sex triosonater för orgel BWV 525–530*, som Bach antagligen sammanställdes för sin son Wilhelm Friedemanns räkning under de tidigaste åren i Leipzig på 1720-talet.

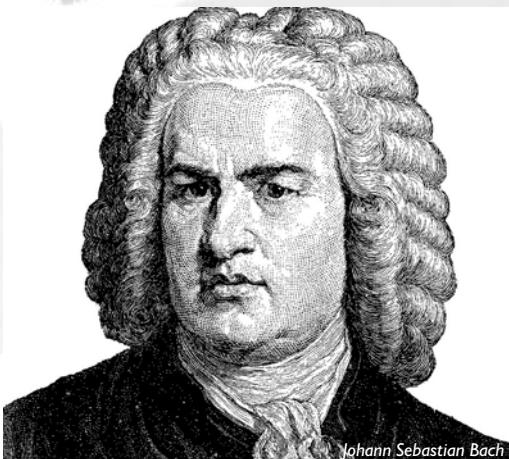
De här triosonaterna var banbrytande så tillvida att Bach på ett elegant sätt lyckades komprimera det sedan länge väletablerade trioformatet – två solo-instrument med continuo – till en enda musiker vid orgelpulten. Det är också ett tecken på hur väl han lyckades bevara genrens särdrag att det går alldeles utmärkt att genomföra en motsatt rörelse, dvs. att separera komponenterna till det fysiska trioformatet, åtminstone idémässigt, härstammar från.

Benjamin Britten *Sex metamorfoser* efter Ovidius är fast rotade i en lång tradition av konstmusik inspirerad av den klassiska grekisk-romerska mytologin. Den här sviten som skrevs och uruppfördes år 1951 behandlar några av de mytologiska förvandlingar som Publius Ovidius Naso beskrev i sitt verk *Metamorfoser*. Britten tydde sig också i det praktiska utförandet till ett grepp med långa traditioner, det måleriskt beskrivande – ett grepp som kanske inte annars stod så högt i konjunktur bland 1900-talets tonsättare. Inte desto mindre är det en serie livfulla och engagerande bilder som Britten levererar, från den berömda myten om Pan som spelar på den pipa han gjort av de vassrör som tidigare varit den förtjusande nymfen Syrinx, till Arethusa, en annan nymf som för att undkomma flodguden Alpheus närmanden blev till en källa.

De fem divertimenti för två bassetter och fagott som utgör tillägg 229 i Köchelförteckningen över **Wolfgang Amadeus Mozarts** verk illustrerar med all önskvärd klarhet de svårigheter som musikhistoriker emellanåt konfronteras med gällande tonsättare och deras kompositioner. De har inte bevarats i originalmanuskript och vissa forskare har rentav ifrågasatt deras autenticitet. Sannolikt handlar det dock om en samling trion som Mozart komponerat för de berömda klarinettistbröderna Stadler och som vid tonsättarens död förblivit i deras ägo. I ett brev från år 1800 skriver Mozarts änka Constanze att Stadler hävdar att lådan med noter blivit stulen, medan hon på annat håll hört att den blivit lämnad som pant. I vilket fall som helst började dessa

Merkittävä osa **Johann Sebastian Bachin** klaveeri-musiikista on alunperin syntynyt opetustarkoituksiin, usein Bachin perheenjäsenten käyttöön. Monet näistä teoksista ovat edelleen musiikin opetuksen tukipilareita, kuten kaksi- ja kolmiääniset inventiot, kun taas toiset teokset ovat muuttaneet, niin sanotusti, luokkahuoneesta konserttilavalle. Tämä koskee esimerkiksi *Kuuden triosonaatin sarja urulle BWV 525–530*, jonka Bach luultavasti kokosi poikansa Wilhelm Friedemannin urkuopintoja varten pian Leipzigin muuton jälkeen 1720-luvun alkupuolella.

Nämä triosonaatit olivat mullistavia sikäli, että Bach onnistui kiteyttämään perinteisen triomuodon – kaksi solistia ja continuo – yhden soittajan esittäväksi uruilla. Se on myös merkki Bachin tekemästä onnistuneesta muodon siirrosta, musiikin siirtämisestä takaisin sen henkiselle alkulähteelle eli triolle.

Johann Sebastian Bach

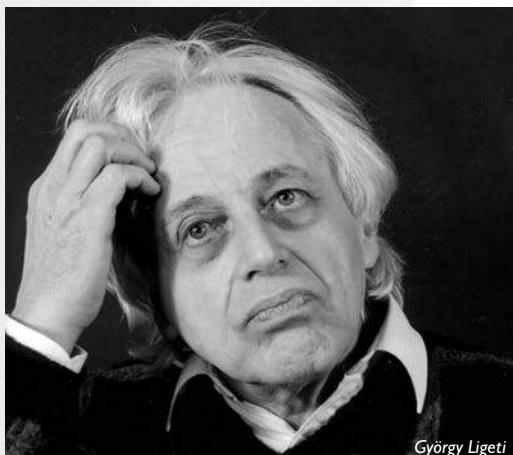
Benjamin Brittenin *Kuusi Metamorfoosia* Ovidiuksen mukaan ovat osa pitkää perinnettä, jossa hyödynnetään klassista kreikkalais-roomalaista mytologiaa taidemusiikin inspiraationa. Tämä sarja sävellettiin ja kantaesitettiin vuonna 1951. Teoksen jotkut osat käsitlevät muodonmuutoksia, joita Publius Ovidius Naso kuvaili kirjassaan *Metamorfooseja*. Brittenin musiikkissa kuuluu niinkään perinteikäs musiikillinen kuvailu, joka ei sävellystyylinä nauttinut kovinkaan suurta suosiota 1900-luvun säveltäjien keskuudessa.

Britten esittelee Kuudessa Metamorfoosissa varsin elävästi myyttisiä muutoksia, alkaen Pan-jumalasta, joka soittaa tekemäänsä ruokopilliä ihastuttavan nymfi Syrinxin muuttuua ruo'aksi. Antiikin taru päätti Arethusaan – nymfiin, joka paetakseen jokijumala Alphaeuksen kosiskelua muuttui läheeksi.

småstycken dyka upp i tryck från och med år 1803 i varierande kombinationer, och först år 1806 publicerades alla de 25 satserna av förläggaren Simrock, då grupperade som tre serenader. Efterhand har grupperingen i fem divertimenti blivit allmänt accepterad, men vi vet alltså inte om det var så som Mozart hade tänkt sig dem.

När **György Ligeti** etablerade sig som tonsättare i efterkrigstidens Ungern var han van vid en hårt krigskuren tillvaro. En diktatur hade avlösts av en annan och nyheter och intryck från utlandet var en bristvara. Ovetande om de nya tendenser som presenterades av västeuropeiska modernister vid Darmstadt-kurserna och annorstädes, hade Ligeti i sitt sökande efter nya infallsvinklar kommit fram till ett slags egen serialism. Denna presenterade han först i pianosvitén *Musica ricercata*, vars elva satser utforskar ett stegvis ökande tonförråd: första satsen innehåller bara en ton och dess oktaver, medan sista satsen använder skalans alla elva toner. Sex av dessa satser omarbetade han år 1953 till bagatellerna för blåskvintett. Dessa bygger på fyra, sex, åtta, nio, tio och elva toner.

Sedermera kom Ligeti att bli världsbekant för musik med något annorlunda estetik, i första hand för de verk som komponerats med fältteknik och blev populära bland annat bland filmmakare. De sex *bagatellerna* har dock efterhand tagit plats bland 1900-talets centrala verk för blåskvintett. När Ligeti år 1956 sedan fann sig tvungen att lämna Ungern hörde de sex bagatellerna till de få verk han dittills komponerat, som han valde att bära med sig när han till fots och nattetid korsade gränsen till Österrike.

György Ligeti

Viisi divertimentoa kahdelle basettiklarinetille ja fagotille, jotka ovat merkytyt Köchelin luetteloon lisäysenä 229, kuvittavat parhaalla mahdollisella tavalla niitä vaikeuksia jotka välillä tulevat musiikinhistorioitsijoiden eteen. Tämä musiikki ei ole säilynyt säveltäjän alkuperäiskäsikirjoituksensa ja sen autenttisuutta **Wolfgang Amadeus Mozartin** tuotoksena on jopa epäilty. Todennäköisesti kyseessä on kuitenkin sarja trioja, joita Mozart sävelsi kuuluisien klarinetistien, Stadlerin veljesten käyttöön ja jotka säveltäjän kuoleman jälkeen jäivät heidän haltuunsa. Vuonna 1800 Mozartin leski Constanze kirjoittaa kirjeessä Stadlerin väittäneen, että nuotteja sisältävä laatikko oli varastettu, mutta hän oli muualta kuullut, että se olisi jätetty lainan pantiksi. Joka tapauksessa, vuodesta 1803 alkaen nämä pienet kappaleet alkoivat ilmestyä eri julkaisuissa ja erilaisissa yhdistelmissä. Vasta vuonna 1806 kaikki 25 kappaletta ilmestiyivät yksissä kansissa kustantaja Simrockin toimesta, mutta siinä ne olivat ryhmitelty kolmeen Serenadi-nimiseen sarjaan. Vähitellen vaihtoehtoinen jako viiteen divertimentoon on saavuttanut yleisen hyväsynnän, mutta emme siis varmuudella tiedä, oliko tämä Mozartin alkuperäinen ajatus.

Kun **György Ligeti** ryhti säveltäjäksi sodanjälkeisessä Unkarissa, hän oli jo tottunut rajoituksiin ja kieltoihin. Maan hallinto siirtyi yhdestä diktatuurista toiseen, elettiin ulkomaisen vaikutteluiden pula-aikaa. Nämä ollen Ligetillä ei ollut tietoa siitä, mitä länsieuropalaiset säveltäjät puhasivat Darmstadtin kesäkurssilla. Etsiessään uusia lähestymistapoja säveltämiseen Ligeti kehitti eräänlaista omaa serialismiaan, jota hän ensimmäistä kertaa esitti pianosarjassa *Musica ricercata*. Sarjan yhdessätoista osassa Ligeti laajentaa asteittain sävelvarastoa siten, että ensimmäisessä osassa käytetään vain yhtä säveltä oktaaveineen, ja viimeisessä kromaattisen skaalan kaikki 11 säveltä ovat käytössä. Vuonna 1953 Ligeti sovitti kuusi näistä osista puhallinkvintettosarjaksi. Kuusi *bagatelia* rakentuvat kukin erikseen neljän, kuuden, kahdeksan, yhdeksän, kymmenen ja yhdentoista sävelen pohjalta.

Myöhemmin Ligeti tuli tunnetuksi toisenlaisesta, kenttäteknikkaan perustuvasta sävelkielestä, joka kiehtoi myös elokuvantekijöitä. Kuusi bagatelia on kuitenkin lunastanut paikkansa 1900-luvun puhallinkvintettiohjelmistossa. Kun Ligetin oli vuonna 1956 paettava Unkarista, kävelemällä yöllä rajan yli Itävaltaan, tämä teos oli yksi niistä harvoista, jonka hän ehdottomasti halusi viedä mukanaan.

Torsdag - Torstai 10.7.2014
19.00 Salon taidemuseo Veturitalli

10. Kammarmusik och virtuoser - Kamarimusiiikkia ja taitureita

25/22/15 €

Med S-Förmånskort - S-Etukortilla 22/20/13 €

Richard Strauss:
(1864–1949)

Sonat för cello och piano
Sonaatti sellolle ja pianolle F op. 6 (1880–83)
Allegro con brio
Andante ma non troppo
Finale: Allegro vivo

Samuli Peltonen, cello - sello
Valeria Resjan, piano

W. A. Mozart:
(1756–1791)

Stråkkvintett - Jousikvintetto g, KV 516 (1787)
Allegro
Menuetto
Adagio ma non troppo
Adagio – Allegro

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Barbara Turban, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Frédéric Chopin:
(1810–1849)

Polonäs Ass - Poloneesi As, op. 53 (1842–43)
Valeria Resjan, piano

Niccolò Paganini:
(1782–1840)

La Campanella op. 7 (1826)

Pablo de Sarasate:
(1844–1908)

Carmen Fantasia op. 25 (1883)
Allegro moderato
Moderato
Lento assai
Allegro moderato
Moderato

Ingolf Turban, violin - viulu
Valeria Resjan, piano

I konsertbiljetten ingår inträde till konstutställningen Olli Lyytikäinen, retrospektiivi, och Elonkorjaajat-konstutställningar en timme före konserten och under konsertens paus.

Lipun hintaan sisältyy tutustumisen Olli Lyytikäinen, retrospektiivi, ja Elonkorjaajat -taidenäyttelyihin tuntia ennen konsertia sekä konsertin välialjalla.

Paus med kaffeservering - Välialjalla kahvitarjoilu
Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

Den största delen av **Richard Strauss** produktion i kammarmusikgenren härstammar från hans ungdomsår. Han föddes i en musikerfamilj i München där fadern var en berömd valthornist, och den unge Richard fick tidigt en grundlig, om än tämligen konservativ, musikfostran. Som fyraåring började han få pianolektioner och skrev sina första kompositioner som sexåring. När han fyllt åtta började han spela violin och tre år senare började han studera komposition med Friedrich Wilhelm Meyer. Också fadern var genom hela hans ungdom en viktig influens och kritiker. Även om de tidigaste verken var avsedda enbart för den egna familjens förnöjelse, började Strauss musik redan under hans tonår väcka också vidare uppmärksamhet och via faderns kapellmästarskap för amatörorkestern Die Wilde Gung'l väcktes hans intresse allt mer för den symfoniska musiken.

Richard Strauss

Cellosonaten op. 6 härstammar från hans övre tonår och är en häpnadsväckande raffinerad exkursion i den klassisk-romantiska sonatgenren, ett nog så vältaligt bevis för kvaliteten i den undervisning han fått och den begåvning han besatt. Inledningssatsen är stadigt förankrad i den traditionella sonatformen, mittsatsen är en vemondig serenad och finalen ett kontrasterande scherzo.

Våren 1787 var inte den lyckosammaste i **Wolfgang Amadeus Mozarts** liv. Operan Figaros bröllop hade föregående höst fått många av adelsmännen i Wien – Mozarts kanske viktigaste publik – att ta illa vid sig och bojkottade hans försök att etablera en ny prenumerationskonsertserie. Inkomsterna krympte och familjen tvingades flytta till en mera anspråkslös lägenhet. Dessutom blev hans far Leopold sjuk under våren och avled sedermera den 28 maj. Bland alla dessa bekymmer skänkte det ändå en viss tröst att Figaro hade gjort stor succé i Prag och under ett besök i staden i januari hade Mozart också sett den nya symfonin, nr 38 "Pragsymfonin", triumfera.

Suurin osa **Richard Straussin** kamarimusiikkituotannosta on peräisin hänen nuoruusvuosiltaan. Strauss syntyi Münchenissä muusikkoperheeseen. Isä oli kuuluista käyrötörvisti, ja nuori Richard sai perusteellisen, joskin melko konservatiivisen musiikkikoulutuksen. Hän aloitti pianonsoiton neljävuotiaana ja sävelsi ensimmäiset teoksensa jo kuuusivuotiaana. Täytettyään kahdeksan hän alkoi soittaa viulua. Kolme vuotta myöhemmin alkoivat vielä sävellysopinnot Friedrich Wilhelm Meyerin johdolla. Myös oma isä oli hänen tärkeä vaikuttaja ja kriitikko. Vaikka Straussin varhaisimmat teokset oli sävelletty lähinnä perheen viihdyttämiseksi, alkoi hän jo teini-ikäisenä saavuttaa mainetta säveltäjänä. Isä toimi myös paikallisen Die Wilde Gung'l -harrastajorquesterin kapellimestarina ja sen kautta Strauss sai ensimmäiset kokemuksensa sinfonisen musiikin parissa.

Sellosonaatti op. 6 on sävelletty ennen Straussin 20. syntymäpäivää. Teos on hämmästyttävä raffinoitunut klassis-romanttisen sonaattigenren tutkielma. Tämä kertoo sekä hänen saamansa koulutuksen korkeasta laadusta että Straussin poikkeuksellisista lahjoista. Teoksen alkuosa on vankasti ankkuroitu perinteiseen sonaattimuotoon, väliosa on haikka serenadi ja päätösosa juuri sopivan kontrastoiva scherzo.

Kevät 1787 ei ollut onnellista aikaa **Wolfgang Amadeus Mozartin** elämässä. Ooppera Figaron häät oli edellisenä syksynä loukannut monia Wienin aatelistoon kuuluvia, Mozartin tärkeintä yleisöä. Niinpä he boikotoivat Mozartin yritystä luoda uusi tilauskonserttien sarja. Tulot laskivat huolestuttavasti ja perheen piti muuttaa entistä vaatimattomampaan huoneistoona. Kaiken lisäksi hänen isänsä Leopold sairastui kevään aikana ja kuoli sittemmin toukokuun 28. päivänä. Kaikkien näiden huolten keskellä lohdutti Figaron häitten Prahan-esitysten menestys. Säveltäjän Prahan vierailun aikana tammikuussa myös sinfonia nro 38 "Prahalainen" vastaanotettiin innostuneesti.

Ymmärrettävästi Mozartin sävellystuotanto näiden kuukausien aikana ei ollut kovin runsas. Figaron menestys Prahassa oli tuonut uuden tilauksen, josta tulisi Don Giovanni, ja sen kanssa työskentelyn ohessa Mozart sävelsi kaksi erinomaisen hienostunutta jousikvintettoa, C-duurissa ja g-mollissa. Jälkimäinen on päävätky 16. toukokuuta ja siinä aivan ilmeisesti tulevat esiin hänen isänsä lähellä olevan kuoleman aiheuttamat huoleet. Mozart olikin kirjoittanut kuolemasta isällekirjeessä, filosofi Moses Mendelssohnin (Felixin isoisä) inspiroimana, että oli viime vuosina "solminut niin läheisen yhteyden tämän ihmisen parhaan ja todellisimman ystävän

Det är således kanske inte så märkligt att Mozarts produktivitet var relativt låg under dessa månader. Succén med Figaro i Prag hade medfört en ny beställning, vilken skulle resultera i Don Giovanni, och parallellt med arbetet med denna komponerade han under våren två utsökta stråkkvintetter i C-dur och g-moll. Den senare är daterad 16 maj och verkar, med tanke på omständigheterna, att speglar oron över faderns uppenbart förestående död. Mozart skrev om döden i ett brev till fadern, inspirerad av filosofen Moses Mendelssohn (Felix farfar), att han under senare år "kommit att knyta så nära relationer till denna människans bästa och sannaste vän, att bilden av honom inte längre skrämer mig utan tvärtom känns tröstande".

En avgörande del av **Frédéric Chopins** tillvaro i Paris utgjordes av relationen med den kända och kontroversiella författaren George Sand (eg. Aurore Dupin), ett förhållande som varade i ett knappt decennium och som gick genom flera olika faser mellan romantisk kärlek, platonisk sådan och moderlig omvärdnad. Något som relationen ändå otvetydigt förde med sig var en stabilitet i tillvaron som blev allt viktigare för Chopin i takt med att hans hälsa började svikta. År 1839 hade han nästan dukat under i tuberkulos under en barsk vinter på Mallorca och därefter började paret tillbringa sina vintrar i Paris, medan somrarna spenderades i Sands hus i den lilla byn Nohant i centrala Frankrike.

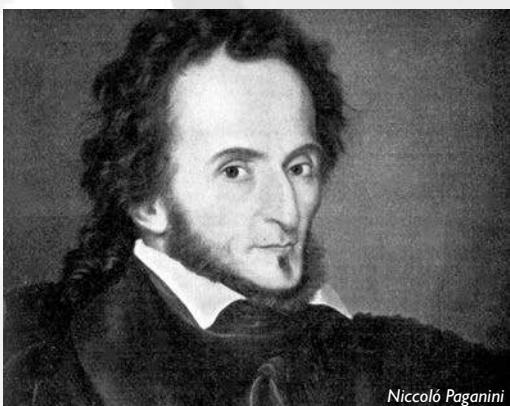
Det var framför allt i Nohant som Chopins skaparkraft glödde och många av mästerverken från hans senare år kom till där, inklusive den stora *Polonäsen i Ass-dur op. 53*. Det här ytterst krävande verket har blivit ett av hans mest omtyckta och oftast framförda, och ses ofta med smeknamnet "*Héroïque*" (den heroiska) tillfogat. Det här smeknamnet torde härstamma från Sand, som i musiken tyckte sig höra den inspiration och den kraft som hade utmynnat i den franska revolutionen och som fortsättningsvis var högeligen aktuella i den samhälleliga oro som snart skulle resultera i det stora revolutionsåret 1848.

En stor del av sin karriär bedrev **Niccoló Paganini** hemma i Italien. Först år 1828 reste han utanför Italiens gränser och begav sig då till Wien för en fyra månader lång vistelse. Även om ryktet om hans fenomenala, närmast övernaturliga violinspel hade spridits i europeiska musikkretsar redan tidigare var det i samband med konserterna i Wien som han blev ett namn på allas läppar. I Wien blev han genast det stora samtalsämnet: man diskuterade hans virtuositet, hans estradkarisma och de hisnande inträdespriserna till hans konserter. Köpmännen i

kanssa, ett hänen kuvansa ei minua enää pelota, vaan pikimmin täyttää minut lohdulla".

Frédéric Chopinin oleskelu Pariisissa muuttui ratkaisevästi, kun hän tapasi ja aloitti suhteensa tunnetun ja kiitellyn kirjailijan George Sandin (oik. Aurore Dupin) kanssa. Suhde kesti vajaan vuosikymmenen ja se muuttui ajan myötä romantisesta rakkaudesta platoniseksi ja lopulta ehkä lähinnä äidilliseksi hoivaksi. Tämän suhteen mukana tuli Chopinin elämään uudenlaista tasapainoisuutta, mikä tuli yhä tärkeämäksi hänen terveytensä heikentynessä. Vuonna 1839 hän oli menehtyä tuberkuloosiin vietettyään alkutalven Mallorcan ankarassa ilmatossaa. Siitä lähtien pariskunta pysyteli talvikausina Pariisissa, kun taas kesät vietettiin Sandin maalaistalossa Nohantin kylässä Keski-Ranskassa.

Nohantissa Chopinin luomisvoima oli vahvimmillaan ja monet hänen myöhäisvuosiensa mestariteoksista syntyivät siellä, myös *As-duuri Poloneesi op. 53*. Tämä erittäin haasteellinen teos on nykyään yksi hänen pidetyimmistä ja useimmiten esitetystä sävellyksistään. Siihen liitetään usein lempinimi "*Heroinen*", joka on oletettavasti peräsi Sandiltä. Tämä oli kuulevinaan musiikkissa Ranskan suureen vallankumoukseen johtanutta innoitusta ja henkeä. Nämä olivat yhä hyvinkin ajankohtaisia siinä yhteiskunnallisessa ilmapiirissä, joka pian johtaisi vuoden 1848 suuriin mullistukiisiin.

Niccolò Paganini

Niccolò Paganini vietti suuren osan urastaan kotonaan Italiassa. Vasta vuonna 1828 hän matkusti Italian rajojen ulkopuolelle konsertoimaan. Silloin matka vei aluksi Wieniin neljäksi kuukaudaksi. Vaikka huhut hänen ilmiömäisestä, suorastaan yliluonnollisesta violunsoitostaan olivat levinneet Euroopan musiikkipiireihin jo aikaisemmin, vasta Wienin konserttien myötä hänestä tuli kaikkien tuntema

staden såg raskt till att slå mynt av hysterin med bakelser, handskar och hattar "a la Paganini".

Ett av de verk som Paganini framförde vid sin första konsert i Wien var violinkonserten i h-moll, som blivit känd framför allt på grund av tredje satsen, rondosatsen med smeknamnet La Campanella (Den lilla klockan). Den här satsen bygger på en italiensk folksvisa med samma namn, men bland de många tekniskt briljerande inslagen i satsen hörs också ett imiterande av klockors klang.

Den i Pamplona födde **Pablo de Sarasate** har gått till historien i första hand som en av det senare 1800-talets främsta violinister, en position som han delade med Joseph Joachim. Som tonsättare var han inte fullt så lyskraftig och de mest lyckade verken var versioner av andra kompositörers musik anpassad för hans eget musikerskap. Det kanske främsta exemplet och tillika Sarasates överlägset mest framförda verk är den femdelade sviten över teman ur Georges Bizets opera *Carmen*. Den här operan, som Bizet själv aldrig hann se röna någon större framgång, började omkring år 1880 sitt segertåg genom de europeiska operahusen. År 1883 komponerade Sarasate sin svit op. 25, som därefter blev en huvudkomponent i hans konsertrepertoar.

Pablo de Sarasate

kuuluisuus. Wienin-vierailunsa aikana hän oli keskeinen keskustelun aihe: ihmeteltiin hänen virtuositeettiaan, hänen estradikarismaansa ja hänen konserttiensa pääsyliippujen päättähuimaavia hintoja. Kaupungin kauppiat tarttuvat tilaisuuteen ja pian myynnissä oli leivoksia, käsiteitä, hattuja ja kaikenlaista muuta "a la Paganini".

Yksi niistä teoksista, jonka Paganini soitti ensimmäisessä Wienin konsertissaan, oli viulukonsertto h-mollissa. Teos on tullut tunnetuksi etenkin kolmannesta osastaan, rondosta, jonka lempinimi on La Campanella (Pieni kello). Tämä osa pohjautuu samannimiseen italialaiseen kansanlauluun. Monien teknisesti haastavien sävelkulkujen joukkossa kuuluu myös keljojen soinnin imitointia.

Pamplonassa syntynyt **Pablo de Sarasate** on tunnettu yhtenä 1800-luvun jälkipuolen johtavista viulisteista, minkä kunnian hän jakoi Joseph Joachimin kanssa. Säveltäjänä hän ei ollut aivan yhtä menestyksekäs kuin viulistina ja hänen onnistuneimmat teoksesna olivat hänen omaan käyttöönsä tekemiään sovitukset toisten säveltäjien teoksista. Kenties paras esimerkki tästä ja samalla Sarasaten ehdottomasti esitetyin teos on viisiosainen sarja Georges Bizetin *Carmen*-oopperan temoista. Tämä ooppera, jonka menestystä Bizet itse ei koskaan saanut nähdä, aloitti voittokulkunsa eurooppalaisissa oopperataloissa vuoden 1880 tienoilla. Vuonna 1883 Sarasate sävelsi sarjansa op. 25 ja siitä tuli hänen konsertti-ohjelmistonsa kulmakivi.

Fredag - Perjantai 11.7.2014
13.00 Villa Lande

11. Promenadkonsert - Kävelykonsertti

Fritt inträde - Vapaa pääsy

Mästare och gesäller - Mestareita ja kisällejä
Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

Fredag - Perjantai 11.7.2014
17.30 Hitis kyrka - Hiittisten kirkko

12. Skärgårdskonsert - Saaristokonsertti

20/17/12 €

Franz Danzi: Blåskvintett - Puhallinkvintetto g, op. 56/2 (c.1821)
(1763–1826) Allegretto
Andante
Menuetto. Allegretto
Allegretto

Felix Mendelssohn: Rondo capriccioso op. 14 (1830)
(1809–1847)
(arr.-sov. Wolfgang Renz) Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätörvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Aulis Sallinen: Stråkkvartett nr 6 - Jousikvartetto nro 6, op. 103 (2014)
(1935–) Duo
Trio
Quartetto
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katkina Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Felix Mendelssohn: Stråkkvintett nr 2 - Jousikvintetto nro 2, B (1845)
(1809–1847) Allegro vivace
Andante scherzando
Adagio e lento
Allegro molto vivace
Ingolf Turban, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Barbara Turban, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Paus med kaffeservering - Väliajalla kahvitarjoilu
Uppskattad längd - Arvioitu kesto 1,5 h

Vi behov av transport från färjan till kyrkan - Kuljetus laatalta kirkolle tarvittaessa, 045 202 6584

Den engelske musikhistorikern Charles Burney öste i sin reserapport från Tyskland år 1772 lovord över den berömda hovorkestern i Mannheim, som kunde ståta med "flera solister och utmärkta tonsättare än någon annan orkester i Europa". En av dem han syftade på var cellisten **Innocenz Danzi**, vars äldsta son Franz sedermera földe honom i fotspåren. Han verkade vidare i hemstaden ännu några år sedan hovet flyttat till München, men övertog sedan sin fars plats som förstacellist år 1783. Vid det här laget hade han emellertid fått smak för komponerandet, vilket senast i och med den framgångsrika operan *Midnattsstunden* år 1788 tog överhanden i hans fortsatta karriär, vid sidan om kommande kapellmästarskap i München, Stuttgart och slutligen i Karlsruhe.

Bland hans rikhaltiga verklista finner vi, som tecken på att han var medveten om de senaste musiktrenderna i Europa, tre samlingar om tre blåskvintetter vardera. De gavs ut år 1821 och följande år, alltså bara ett par år efter att Anton Reichas pionjärverk tagit Paris med storm. *G-mollkvintetten* är nummer två i den första serien och förevisar Danzis eleganta och något mera koncisa stil jämfört med den virtuöst benägna Reicha, samtidigt som han, i motsats till många av sina andra verk, behandlar kvintettens alla instrument med lika stor uppmärksamhet.

En företeelse typisk för det europeiska musiklivet under det tidigare 1800-talet var de musikaliska salongerna, dvs. privata eller "halvofficiella" konserter som ordnades hemma hos välbärgade borgare och adelsfamiljer. Abraham och Lea **Mendelssohns** hem blev under 1820-talet en klar centralpunkt för den här aspekten av musiklivet i Berlin, och i centrum för de Mendelssohnska salongerna befann sig underbarnen Fanny och **Felix**. Under sina tonår fick bågge barnen rikligt med möjligheter både att öva upp sin estradrutin och att presentera sina egna alster. I ett visst skede kom förstås tidens förväntade könsmönster in i bilden och föräldrarna började sträva efter att dämpa Fannys musikerambitioner, medan Felix uppmuntrades till ständigt större och mera prestigefyllda uppdrag. Redan långt innan sin tjugonde födelsedag var han en internationell celebritet.

Rondo capriccioso op. 14 kan långt sägas vara en produkt av den ovan beskrivna miljön, där kortfattade och briljanta musiknummer stod högt i kurs. Det här verket kom till under 1820-talets sista år och har kommit att räknas bland Mendelssohns oftast framförda verk för solo piano. Som så många klassiska örhängen inbjuder också detta verk till nya arrangemang och transkriptioner för andra instrument.

Englantilainen musiikkihistorioitsija Charles Burney oli kertomuksessaan Saksan matkastaan vuonna 1772 suorastaan ylistävä luonnehtiessaan Mannheimin tunnettua hoviorkesteria, joka saattoi yleillä "useammasta solistista ja loistavasta säveltäjästä kuin mikään muu orkesteri missään muualla Euroopassa". Yksi niistä joihin hän viitti, oli sellisti **Innocenz Danzi**, jonka vanhin poika **Franz** sittemmin seurasi isänsä jalanjäljissä. Kun hovi muutti Müncheniin, Franz jää aluksi kotikaupunkiinsa, mutta seurasi vuonna 1783 isänsä orkesterin ykkösellistiksi. Tässä vaiheessa oli kuitenkin säveltäminen alkanut innostaa yhä enemmän ja viimeistään oopperan Keskiyön hetken menestyksen myötä vuonna 1788 Franz Danzi keskitytti pääosin säveltämiseen sekä orkesterin johtamiseen. Münchenin lisäksi hän työskenteli elämänsä aikana myös Stuttgartissa ja Karlsruhessa.

Danzin runsaan teosluetteloon keskeltä löydämme, merkinä siitä että hän oli hyvin tietoinen viimeisistä musiikkitrendeistä, kolme puuhallinkvintettosarjaa, kussakin kolme kvintettoa. Nämä julkaistiin vuonna 1821 ja kahtena seuraavana vuonna, siis vain pari vuotta Anton Reichen uraa uurtavien pariisilaiskvintettojen jälkeen. *G-mollkvintetto* on ensimmäisen sarjan keskimmäinen kvintetto ja se esittee hyvin Danzin elegantin ja Reichaan verrattuna ytimekkäään tyylin. Tässä herättää huomiota myös, Danzin muista teoksista poiketen, soitinten melko tasavertainen kohtelu.

Eurooppalaisessa musiikkelämässä varhaisella 1800-luvulla tyypillisä olivat niin sanotut musiikkiliset salongit, siis yksityiset tai "puolijulkiset" konsertit, joita järjestettiin varakkaiden porvareiden ja aatelisten kodeissa. Abraham ja Lea **Mendelssohnin** kodista tuli 1820-luvulla tällaisen musisoinnin keskus Berliinissä ja näiden salonkien tähtinä olivat Mendelssohniens ihmepäiset, Fanny ja **Felix**. Teinivuosina molemmat lapset saivat runsaasti tilaisuuksia sekä harjoittaa esiintymisrutiinejaan ettei esittää omia teoksiaan. Tietystä vaiheessa astuivat toki ajan sukupuolirootit kuvaan ja vanhemmat alkoivat hillitä Fannyn musiikkilisia pyrkimyksiä, kun taas Felixiä rohkaistiin yhä näkyvämpiin ja kunnianhimoisempin haasteisiin. Jo kauan ennen 20. syntymäpäiväänsä Felix oli kansainvälinen tähti.

Rondo capriccioso op. 14 on syntynyt yllä kuvallussa ympäristössä. Salongeissa suosittiin lyhyitä ja briljanteja musiikkinumerooita. Tämä teos syntyi 1820-luvun lopussa ja siitä on sittemmin tullut yksi Mendelssohnin useimmin esitetystä soolopianoteoksista. Niin kuin monet muut klassiset suosikit, myös tämä teos on sovitettu moneen kertaan ja transkriptioitu muille soittimille.

Om man idag företar sig att på sina fingrar, till och med om man inskränker sig till ena handen, räkna de mest centrala nu levande tonsättarna i Finland, är det alldelens självklart att ett av fingrarna är vikt för **Aulis Sallinen**. Med en verkförteckning som till dags dato omfattar inte mindre än åtta symfonier, sex operor, solokonserter och kammarmusik i olika tappningar med mera, har Sallinen starkt bidragit till att Finland idag betraktas som en musikalisk stormakt. Ett talande perspektiv öppnar sig när man granskar hans produktion för stråkkvartett, som sträcker sig rejält över ett halvsekel. Kvartett nr 1 uruppfördes i Helsingfors år 1959, och nu är det, efter en paus på närmare 30 år sedan föregående kvartett, dags för nr 6 att klinga ut i världen.

Sallinen har i utformningen av denna sin nyaste stråkkvartett valt ett rätt så originellt helhetsschema, som avslöjas av de tre satsernas rubriker: från en inledning stramt komponerad för två violiner växer verket sats för sats med ett instrument åt gången. I mellansatsen får violinerna sällskap av altviolin och i finalen kommer cellon med.

Ett nedslag i **Felix Mendelssohns** liv år 1845 avslöjar en 36-åring som redan under ett par decenniers tid varit oavbrutet på tapeten över hela Europa. Han hade rest kors och tvärs över kontinenten, komponerat, dirigerat och suttit vid pianot i en takt som, givet att vi nu talar om en tid före snabba flyg- och tågförbindelser, är rent hisnande. Mendelssohn var således karriärmässigt synnerligen garvad, men kroppslien var han inte någon titan. Det upphörliga resandet tärde på hans krafter och hälsa på ett sätt som idag kanske skulle kategoriseras som att riskera burnout, något som tragiskt kulminerade på hösten två år senare då han efter en rad infarkter avled, endast 38 år gammal.

På sommaren 1845 finner vi emellertid Mendelssohn i Bad Soden, på kursemester som en del av en lång sabbattermin för att vila ut och hämta krafter. Här komponerade han sin *Stråkkvintett i B-dur op. 87*, som han i en nickning mot Mozart instrumenterade för två altvioliner snarare än det Schubertska konceptet med två celli. Det färdiga partituret, väl genomarbetat och med bara några få råttelser inskrivna, blev emellertid liggande på Mendelssohns hylla, av allt att döma därför att han själv inte var helt nöjd med resultatet. Först några år efter hans död publicerades kvintetten och tog plats i den klassiska standardrepertoaren.

Jos tänään laskee sormillaan merkittävimmät suomalaiset nykysäveltäjät – yhdenkin käden sormilla – on aivan selvää että yksi sormista on varattu **Aulis Salliselle**. Hänen teosluettelonsa sisältää tällä hetkellä peräti kahdeksan sinfonian, kuusi oopperaa, soolo-konserttoja ja kamarimusiikkia eri kokoonpanoille ja paljon muuta. Näiden kautta hän on ollut vahvasti mukana rakentamassa kuvaan Suomesta musiikin suurvaltana. Sallisen kvartettotuanto antaa hyvän kuvan hänen uransa laajuudesta: kvartetto nro 1 kantaesitettiin Helsingissä vuonna 1959 ja nyt, kolmenkymmenen vuoden tauon jälkeen edellisestä kvartetosta, on kuudennen kvarteton vuoro astua päivänvaloon.

Sallinen on tästä kvartettoa säveltäessään valinnut melko omoperäisen kokonaismuodon, joka käy ilmi osien nimistä. Alkuosa on sävelletty pelkästään kahdelle viululle, jonka jälkeen muut soittimet liittyvät joukkoon yksi kerrallaan. Väliosassa alttoviulu tulee mukaan ja vasta finalissa sello tekee kudoksesta täysimittaisen kvartetin.

Tilannekuva **Felix Mendelssohnin** elämästä vuonna 1845 tuo esiin 36-vuotiaan, joka jo parin vuosikymmenen aikana oli ollut tauotta esillä ympäri Eurooppaa. Hän oli matkustanut mantereeseen halki ristiin rastiin konsertoimassa ja johtamassa orkestereita – nyt on kyse ajasta ennen nopeita lentuja junayteysiä – ja samalla säveltänyt nykyajan mittapuiden mukaan päättä huimaavalla vauhdilla. Mendelssohn oli siis kokenut konkari, jos hänen toimintaansa arvioi saavutusten perusteella, mutta fysiikaltaan hän ei ollut mikään jätiläinen. Loputon matkustaminen raasti voimia ja heikensi terveyttä tavalla, jota tänään voisi kuvilla burnout-alttiaksi. Kaikki tämä kulminoitui kun hän, usean infarktin jälkeen, menehti 38 vuoden ikäisenä kaksi vuotta myöhemmin.

Löydämmekin Mendelssohnin kesällä 1845 kylpylä-lomalta Bad Sodenissa, osana pitempää sapattikautta, jolloin hän saattoi levätä ja kerätä voimia. Tällä hän sävelsi *Jousikvintettonsa B-duurissa op. 87*, jota hän kumarruksena Mozartin suuntaan instrumentoi kahdelle alttoviululle eikä Schubertin tapaan hakenut kahden sellon tuomaa tummuutta. Valmis partituuri, puhtaaksi kirjoitettuna vain muutamien korjauksin, jää kuitenkin lojumaan Mendelssohnin kirjahyllyn, oletettavasti siksi, ettei hän itse ollut siihen tytyväinen. Kvintetto julkaistiin vasta joitakin vuosia hänen kuolemansa jälkeen ja ansaitsi pian paikkansa klassisessa vakio-ohjelmistossa.

Lördag - Lauantai 12.7.2014

13.00 Labbnäs semesterhem - Labbnäs lomakoti

13. Musikalistiskt skärgårdsbord - Musiikillinen saaristopöytä II

39 €

Grupper - Ryhmät **34 €**

Labbnäs kök bjuter på Skärgårdsbordets läckerheter och därefter bjuter Musikfestspelens musiker på smakprov ur festivalens program. Konsertens konferencier är Ann-Kristin Schevelew.

Labbnäs keittiö tarjoilee Saaristopöydän herkuja, jonka jälkeen Musiikkijuhlien muusikot tarjoilevat maistisia musiikkijuhlien ohjelmasta. Konsertin juontaa Ann-Kristin Schevelew.

Program - Ohjelma:

- 13.00 Lunch från Skärgårdsbordet - Lounas Saaristopöydästä
14.00 Konsert - Konsertti**

Satser av följande verk - Osia seuraavista teoksista:

Carl Philipp Emanuel Bach: Sonat för soloflöjt - Sonaatti soolohuilulle a, W. 132 (1747)
(1714–1788)

Paul Hindemith: Kleine Kammermusik op. 24/2 (1922)
(1895–1963)

Johannes Brahms: Pianokvintett - Pianokvintetto f, op. 34 (1864)
(1833–1897)

Sergej Prokofjev: Kvintett - Kvintetto op. 39 (1924–25)
(1891–1953)

Richard Strauss: Till Eulenspiegels einmal anders!
(1864–1949)
(arr.-sov. Franz Hasenöhrl)

Ingolf Turban, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello
Valeria Resjan, piano

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Varaukset - Reserveringar: Labbnäs 02- 424 637, labbnas@labbnas.fi

Lördag - Lauantai 12.7.2014

20.30 Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko

Från kyrka till kyrka - Kirkosta kirkkoon

30 €

Sambiljett - Yhteislippu kons. 14 & 15:

20 €

14. Kleine Kammermusik

Johann Sebastian Bach: Partita a, BWV 1013 (c.1723)
(1685–1750)

Allemande
Corrente
Sarabande
Bourrée Anglaise

Christoph Hartmann, oboe

Anton Bruckner: Adagio ur Stråkkvintett - Jousikvintetosta F (1878–79)
(1824–1896)

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Barbara Turban, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Paul Hindemith: Kleine Kammermusik op. 24/2 (1922)
(1895–1963)

Lustig. Mässig schnelle Viertel
Walzer. Durchweg sehr leise
Ruhig und einfach. Achtel
Schnelle Viertel
Sehr lebhaft

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huilu
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Richard Strauss: Till Eulenspiegels einmal anders!
(1864–1949)
(arr.-sov. Franz Hasenöhrl)

Ingolf Turban, violin - viulu
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätorvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti
Ville Väätäinen, kontrabas - kontrabasso

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 50 min.

Kaffepaus i församlingshemmet - Kahvitauko seurakuntakodissa

Fackeltåg till Västanfjärds gamla kyrka - Soihtukulkue Västanfjärdin vanhaan kirkkoon

Lördag - Lauantai 12.7.2014

~22.00 Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärden vanha kirkko

**15. Konsert i Ijusens sken - Kynttiläkonsertti
In Memoriam Tuulikki Järf**

20 €

Carl Philipp Emanuel Bach: Sonat för soloflöjt - Sonaatti soolohuilulle a, W. 132 (1747)
(1714–1788)

Poco adagio

Allegro

Allegro

Egor Egorkin, flöjt - huilu

Henry Vieuxtemps: Capriccio "Hommage à Paganini" op. 55 c
(1820–1881)

Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu

Johan Halvorsen: Sarabande con variazioni (1898)
(1864–1935)

Ingolf Turban, violin - viulu

Barbara Turban, altviolin - alttoviulu

Samuel Barber: Adagio ur Stråkkvartett - Jousikvartetosta op. 11 (1936)
(1910–1981)

Sonja Korkeala, violin - viulu

Katinka Korkeala, violin - viulu

Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu

Samuli Peltonen, cello - sello

Uppskattad längd - Arvioitu kesto 45 min.

Kleine Kammermusik

En stor del av **Johann Sebastian Bachs** bevarade kammarmusik härstammar från perioden som hovkapellmästare i Köthen åren 1717-22, då den unga och musikälskande prins Leopold med glädje gav honom frikostigt med utrymme att komponera i vitt varierande genrer. Hovets kyrkliga inriktning var dessutom kalvinistisk, vilket medförde att det inte fanns så stort bruk för Bachs sakrala alster. Många av de verk som Bach skrev under den här perioden har antagligen gått förlorade, men de som överlevt fram till idag utgör som regel det yppersta som åstadkommits för de olika instrumenten under barocken.

BWV 1013 kallades av Bach själv helt sonika för *Solo*, medan termen *Partita* klistrats på senare. Det råder delade meningar om huruvida också det här verket för soloflöjt också kom till under åren i Köthen eller om det är ett alster från den efterföljande Leipzig-eran. Ett argument för det senare alternativet är att partitan är såpass krävande för musikern, väsentligt mera än exempelvis flöjtstämman i femte Brandenburgkonserten från år 1721. I vilket fall som helst rör det sig om en fullfjädrad dansvit enligt tidens mode, med en klar huvudvikt på den inledande, raffinerade Allemanden och den allvarsamma Sarabanden. Dessa vägs upp av mera lättflyktigt virtuoseri i de snabba satserna.

Kammarmusik var inte direkt **Anton Bruckners** kärnområde. Hans huvudsakliga arena var den post-Beethovenska symfonin och möjligheterna att inkorporera Wagnerska harmoni- och formkoncept i genren. Också den stråkkvartett och det fragment av en pianosonat som bevarats verkar i första hand härföra sig till Bruckners form- och orkestreringsstudier hos Otto Kitzler under 1860-talet. Först i slutet av 1870-talet återvände tonsättaren till kammarmusiken, då för att komponera en omfattande stråkkvintett för Joseph Hellmesberger och hans kvartett. Det var emellertid inte konservatorierektorn Hellmesberger som uruppförde kvintetten år 1881 utan Winklerkvartetten. Eventuellt kan det krävande scherzot ha haft något med saken att göra, eftersom Hellmesberger några år senare bad Bruckner att komponera en ersättande sats, Intermezzo i d-moll. Kvintettens format är symfoniskt i alla avseenden utom instrumentuppställningen, och harmoniken representerar väl Bruckners senromantiska frihet. *Adagiosatsen* uppförs ibland som ett fristående verk.

Kleine Kammermusik

Suuri osa **Johann Sebastian Bachin** säilyneistä kamarimusiikkiteoksista syntyi hänen kautenaan Köthenin hovkapellimestarin vuosina 1717–22. Nuori ja musiikkia rakastava prinssi Leopold antoi Bachille runsaasti tilaa säveltää monissa eri genreissä, ja kun hovin kirkollinen suunta vielä oli kalvinistinen, niin Bachin sakralitutannolle ei ollut kovin paljon käyttöä. Monet Bachin sävellykset tältä kaudelta ovat todennäköisesti tuhoutuneet, mutta ne jotka ovat jäljellä, edustavat pääsääntöisesti lajiensa hienostuneimpia barokin aikakaudelta.

Bach käytti BWV 1013:sta itse vaatimatonta nimitystä *Soolo*, mutta jälkimaailma tuntee sen *Partitana soolohuilulle*. On olemassa erilaisia arvioita sen syntymäajasta, Köthenin kaudella vaikko myöhemmin. Eräiden mielipiteiden mukaan a-mollipartita sisältää huilunsoittajalle niin vaativia osioita, että se olisi todennäköisesti syntynyt vasta Brandenburgilaisten konserttojen jälkeen, aikaisintaan siis vuonna 1721. Joka tapauksessa partita on täysimittainen tanssesarja ajan muodin mukaisesti, jossa pääpaino on ensimmäisen osan raffinoidussa Allemandessa, sekä vakavamielisessä Sarabandessa. Näitä tasapainottaa nopeiden osien kevytotteinen virtuoosimaisuus.

Kamarimusiikki ei ollut **Anton Brucknerin** ydinalueutta. Brucknerin tärkein mieleenkiannon kohde oli sen sijaan Beethovenin jälkeinen sinfonia, ja pyrkimykset sisällyttää siihen wagneriaanisia harmonia- ja muotokonsepteja. Brucknerin jousikvartetto ja pianosonaatin katkelma ovat todennäköisesti peräisin 1860-luvulta, jolloin hän opiskeli muoto-oppia ja orkestraatiota Otto Kitzlerin johdolla. Vasta seuraavan vuosikymmenen lopussa Bruckner palasi kamarimusiikin pariin säveltäökseen Joseph Hellmesbergerin kvartetille laajamittaisen jousikvinteton. Teosta ei kuitenkaan kantaesittänyt konservatorion rehtori Hellmesbergerin yhtye, vaan Winkler-kvartetti vuonna 1881. Mahdollisesti osasyy tähän on löydettävässä kvinteton vaativasta Scherzosta, jonka Hellmesberger ehdotti vaihdettavaksi johonkin kevyempään. Bruckner vastasi tähän säveltämällä Intermezzon d-mollissa. Kvinteton luonne on sinfoninen sanan kaikissa merkityksissä paitsi soitinkokooppanon osalta, ja sen sävelkieli edustaa hyvin Brucknerin myöhäisromantista vapautta. *Adagio*-osaa esitetään usein itsenäisenä teoksenä.

Paul Hindemithin läpimurto säveltäjänä tapahtui ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina. Hindemith oli viulistina saanut tutustua moniin uusia

Paul Hindemiths stora genombrott som tonsättare kom under åren genast efter första världskriget. Hindemith hade med början redan före kriget som violinist kunnat ta del av många av de verk som bidrog till att föra in musiken på nya banor, exempelvis Debussys och Schönbergs stråkkvartetter. I fotspåren efter det stora kriget kom sedan ytterligare riktningar i form av dada med sin konstnärliga nihilism å ena sidan och neoklassicismens svala objektivitetsstråvan å andra. I Hindemiths händer kom den senare att utmynna i vad man kallade Neue Sachlichkeit, nysaklighet. Den känsllostormande och senast med kriget utdaterade romantiken skulle ersättas av objektiv, absolut musik, som också skulle vara öppen för alla samhällsskikt. Det sistnämnda medförde att Hindemith som en del av sin enormt produktiva verksamhet också verkade för musikpedagogikens förnyelse.

Kleine Kammermusik för blåskvintett, komponerad år 1922, är representativ för Hindemith vid den här tiden. Musiken knyter an till den harmoniska frihet som Wien-expressionisterna etablerat utan att för den skull klippa av alla band till traditionella tonala relationer. I nysaklig anda ger satstitlarna föga material för utommusikaliska associationer, men samtidigt finns Hindemiths underfundiga och ibland rätt så burdusa humor ständigt nära ytan.

Richard Strauss växte upp i ett Tyskland som musikaliskt präglades dels av det Wagnerska totalkonstverket med alla dess implikationer, och dels den mera traditionellt hållna Brahms-skolan som värderade kontrapunktiskt och formmässigt hantverkskunnande mera än barrikadstormande nydandingar. Strauss kom redan under sina tidiga år som tonsättare att börja utforma sin egen medelväg med drag från bågge poler. Ett typiskt uttryck för denna väg var de symfoniska dikter, alltså instrumentala verk med mer eller mindre explicit programinnehåll, som han började komponera under slutet av 1880-talet.

En första opera, *Guntram*, hade han färdigställt år 1893 med en nickning åt Wagners håll, och som följande projekt i den genren började han planera ett libretto kring den fiktiva medeltida gycklaren *Till Eulenspiegel*. Av någon anledning övergav han snabbt dessa planer och komponerade år 1894–95 i stället en ovanligt kort symfonisk dikt över samma tema. Denna uruppfördes med stor framgång och har sedan dess stadigt hållit sin position som Strauss' oftast framförda orkesterstycke. Det rapsodiska och lätta greppet i musiken har också gjort verket tacksamt att överföra till andra ensembleformat.

mahdollsuisuksia avaaviin teoksiin jo ennen sotaa, esimerkiksi Debussyn ja Schönbergin jousikvartettoihin. Suuren sodan jalanjäljissä seurasivat sitten mm. lähinnä taiteellista nihilismiä edustava dada-liike ja viileää objektiivisuutta tavoitteleva uusklassismi. Hindemithin käsissä tämä jälkimmäinen sai nimekseen Neue Sachlichkeit, uusasiallisuus. Tunteita uhkuva ja viimeistään sodan myötä ajankohtaisuutensa menettänyt romantiikka tuli nyt korvata absoluuttisella musiikkilla, joka olisi vielä kaikkien ulottuvilla yhteiskunnallisesta asemasta riippumatta. Tästä syystä Hindemithistä tuli myös merkittävä musiikkipedagogian uudistaja.

Vuonna 1922 sävelletty *Kleine Kammermusik* edustaa hyvin tämän kauden Hindemithiä. Musiikki hyödyntää wieniläisten ekspressionistisen raivaamaa harmonista vapautta katkaisematta kuitenkaan kaikkia siteitä perinteisiin tonaalisiin rakenteisiin. Uusasiallisessa hengessä osien nimet eivät juuri ruoki musiikin ulkopuolisia assosiaatioita, mutta samalla pinnan alla kuplia jatkuvasti Hindemithin omaperäinen ja välillä melko railakas humorintaju.

Richard Strauss kasvoi Saksassa, jota musiikillisessa mielessä dominoi yhtälältä Wagnerin koulukunnan kokonaistaideteoksen idea kaikkine implikaatioineen, ja toisaalta Brahmsin perinteisempi estetiikka, jossa kunnioitettiin kontrapunktin ja muoto-opin taitoa enemmän kuin muureja kaatavia uudistuksia. Strauss alkoi jo varhain hakea itselleen sopivaa tietä näiden vastakohtien väiltä. Esimerkkeinä tästä kehityksestä voidaan mainita hänen sinfoniset runonsa, siis orkesterikappaleet, joilla oli enemmän tai vähemmän selkeät ohjelmalliset sisällöt ja joita hän alkoi säveltää 1880-luvun loppupuolella.

Straussin ensimmäinen ooppera oli aiheeltaan Wagnerin suuntaan taipuva, vuonna 1893 valmistunut *Guntram*. Seuraavan oopperaprojektin Strauss suunnitteli rakentuvan keskiaikaisen narrihahmon *Till Eulenspiegelin* tarinan ympärille, mutta muutaman tekstuiluonoksen jälkeen hän hylkäsi nämä suunnitelmat ja sävelsi niiden sijaan vuosina 1894–95 harvinaisen ytimekkään sinfonisen runon samasta aiheesta. Tämän kantaesitys oli suurmenestys. Teos on sen jälkeen säilyttänyt asemansa Straussin useimmin esitettyän orkesteriteoksen. Sinfonisen runon rapsodinen ja kevyt rakenne on myös tehnyt teoksesta soveltuvan muunneltavaksi eri soitinkokoopanoille.

Konsert i ljusens sken

Strax före år 1740 trädde **Carl Philipp Emanuel Bach**, Johann Sebastians näst äldste son, i tjänst hos kronprinsen av Preussen, som bara ett par år senare kröntes och blev känd som Fredrik den store. I och med detta flyttade Bach till Berlin för en period i det kungliga hovkapellet som skulle bli lång, i själva verket betydligt längre än han skulle ha önskat. Även om Fredrik uppskattade Bach som cembalist beviljade han aldrig denne hovtontsättarestatus, något som reserverats för de äldre Hasse, bröderna Graun, Quantz och Agricola. Bach förde således en bekväm men ostimulerande tillvaro som ackompanjatör, ofta för kungen som själv var en ivrig flöjtist, och han började efterhand, utan framgång, söka sig nya arbetsuppgifter. Detta lyckades emellertid först år 1768 då han efterträddes Telemann i Hamburg.

Bach har framför allt gått till historien som förgrundsförfigur för vad som kallats den känslosamma stilén, en variant av det senare 1700-talets galanta musikstil som kännetecknas av stora känslomässiga kontraster och överraskande vändningar. I Sonaten för soloflöjt som komponerades år 1747 är det emellertid en mera konservativ Bach vi möter. Musiken följer långt de mönster som hans far med flera stakat ut och sonaten har ofta jämförts med den äldre Bachs berömda a-mollpartita för samma instrument. Carl Philipp Emanuel har för den skull inget att skämmas för; sonaten har införlivats med standardrepertoaren för flöjt som ett av 1700-talets mästerverk i genren.

Henry Vieuxtemps blev under sin livstid i första hand känd som kringresande violinvirtuos och faller därmed in i en tradition som kulminerade under första hälften av 1800-talet och som också innefattade legendariska musiker som Paganini och Liszt. Vieuxtemps vann stora beundrarskaror för sitt violin- och altviolin spel inte bara i Frankrike och Tyskland utan också i Ryssland och efterhand också i USA, där han gjorde tre omfattande turnéer. På äldre dagar blev han också en inflytelserik violinpedagog och fungerade bl.a. som Eugène Ysaës lärare. Under hela sin karriär komponerade han också musik för eget och andras bruk och redan år 1841 kunde Berlioz om hans första violinkonsert konstatera att Vieuxtemps "till sina förtjänster som framstående virtuos nu också fogar en icke alls mindre renommé som kompositör".

Capriccio för altviolin är ett typexempel på de småskaliga stycken som Vieuxtemps och andra virtuoser komponerade för eget behov och anpassade för att lyfta fram just de egna styrkorna. Det är inte klarlagt när han skrev det här verket och det publicerads först

Kynttiläkonsertti

1730-luvun viimeisinä vuosina **Carl Philipp Emanuel Bach**, Johann Sebastianin toiseksi vanhin poika, astui Preussin kruununprinssin palvelukseen. Pari vuotta myöhemmin prinssi kruunattiin ja hän tuli tunnetuksi Fredrik Suurena. Bach muutti pian Berliiniin osaksi kuninkaallista hovikapellia kaudeksi, joka osoittautui lopulta turhankin pitkäksi. Vaikka Fredrik arvosti Bachia cembalonsoittajana, hän ei suostunut myöntämään hänen hovisäveltäjän statussta, joka oli varattu sen sijaan vanhemmille muusikoille, Hasselle, Graunin veljeksille, Quantzille ja Agricolalle. Bach joutui viettämään turvattua, mutta alisuorittavaa aikaa säestäään. Yksi säestettäväistä oli kuningas itse, joka oli innokas huilunsoittaja. Vähitellen Bach alkoi hakea muita työpaikkoja, mikä onnistui lopulta vasta 1768, kun hänen tuli Telemannin seuraaja Hampurissa.

Bach on tullut tunnetuksi ennen kaikkea niin sanotun tunteellisen tylin edelläkävijänä. Tämä oli 1700-luvun jälkipuolen galantin tylin alalaji, jonka piirteisiin kuului suuria ja äkillisiä tunnelman muutoksia ja yllättäviä käänitteitä. Sonaatissa sooloihuille vuodelta 1747 kohtaamme kuitenkin konservatiivisemman Bachin. Muusikki seuraa pitkälti niitä linjoja, joita mm. hänen isänsä oli viitoittanut ja sonaattia onkin usein verrattu vanhemman Bachin kuuluisaan samalle soittimelle säveltämään a-mollpartitaan. Tämä ei suinkaan tarkoita, että Carl Philipp Emanuelilla olisi ollut jotain hävittävää. Päinvastoin, sonaatista on tullut vankka osa huilun kantaohjelmistoa, yksi 1700-luvun suuria mestariteoksia.

Henry Vieuxtemps tuli elämänsä aikana tunnetuksi aluksi kiertävänä viuluvirtuoosina. Näin hän on osa perinnettä, joka kukoisti 1800-luvun ensimmäisellä puoliskolla. Näiden virtuoosien joukkoon kuuluviksi voi laskea myös Paganinin ja Lisztin kaltaisia muusikoita. Vieuxtempisin viulun- ja alttoviulunsoittoa ihailtiin niin Saksassa kuin Ranskassa sekä myös Venäjällä ja Yhdysvalloissa, jossa hän teki kolme laajaa kiertuetta. Vanhempana hänen tuli myös arvostettu viulupedagi ja hän toimi jonkin aikaa mm. Eugène Ysaënen opettajana. Koko uransa ajan hän kuitenkin sävelsi myös omia ja muiden tarpeisiin ja jo vuonna 1841 Berlioz saattoi todeta kuunneltuaan hänen viulukonserttoaan, ettei Vieuxtemps voi katsoa olevansa paitsi etevä viuluvirtuoosi, myös vähintään yhtä etevä säveltäjä.

Capriccio alttoviululle on esimerkki niistä pienimuotoisista kappaleista, joita Vieuxtemps ja muut virtuoosit sävelsivät itselleen, korostamaan omia yksilöllisiä vahvuusiaan. Ei tiedetä varmuudella,

efter hans död i en samling som också innehåller fem motsvarande stycken för violin.

Den norske violinvirtuosen **Johan Halvorsen** har en anknytning till Finland därigenom att han efter en kometbana som konserterande musiker år 1889 utnämndes till professor i violin vid Helsingfors musikinstitut. Han var därmed litet för sen för att hinna undervisa Jean Sibelius som utexaminerades samma år, men av största värde för Halvorsen var kontakten med pianoläraren vid institutet, Ferruccio Busoni, som uppmuntrade honom att komponera. Sin senare karriär bedrev han i huvudsak hemma i Norge där han år 1893 blev kapellmästare för Bergens symfoniorkester och några år senare för Nationalteatern i Christiania (Oslo).

Sarabanden med variationer komponerades år 1898 och bygger på ett tema ur Händels cembalosvit HWV 437. Halvorsen bygger med det här verket vidare på en månghundraårig tradition av variationskompositioner, av vilka de kanske mest kända är de otaliga verken över *La Follia*-temat. Detta tema torde i själva verket också ha stått som modell för Händels Sarabande, även om han modifierade den harmoniska formen något för sin svit.

Det finns en kategori klassiska musikverk som av olika anledningar nått en position som omedelbart igenkännbara, oavsett förhandskunskaper om tonsättare, titel eller dylikt. I bland rör det sig om några få toner, som inledningen i Beethovens Femte symfoni, eller ett begränsat avsnitt, exempelvis början av Richard Strauss symfoniska dikt *Also sprach Zarathustra*. **Samuel Barbers** *Adagio* för stråkar kan också räknas till den här kategorin, mycket tack vare dess användning i otaliga filmer och tv-program. Adagiot kom ursprungligen till som mittdelen i Barbers stråkkvartett (1936), men tonsättaren gjorde redan ett par år senare ett orkesterarrangemang som han sände till den legendariske dirigenten Arturo Toscanini. Denne framförde verket i en radiokonsert och under en turné i Europa just före andra världskriget och resten är, som man brukar säga, historia. Den intensivt elegiska tonen och verkets svepande bågform har talat till åhörare världen över och vätt mången kind genom åren.

miljoon tämä teos on sävelletty. Se julkaistiin vasta hänen kuolemansa jälkeen osana kokoelmaa, joka sisälsi myös viisi muuta vastaanlaista kappaletta viululle.

Norjalaisella viuluvirtuoosin **Johan Halvorsenin** ura kytkeytti Suomeen, sillä hänet nimittiin vuonna 1889 Helsingin musiikkiopiston viulunsoiton professoriksi tehtyään aikaisemmin komeettamaisen uran konsertoivana muusikkona. Hän saapui Suomeen hieman liian myöhään ehtikseen opettaa Jean Sibeliusta, joka valmistui tuona samana vuonna, mutta sitä suurempi hyöty hänellä oli yhteydestä instituutin pianonsoiton opettajaan, Ferruccio Busoniin. Tämä nimittiin rohkaisi Halvorsenia säveltämään. Vuonna 1893 Halvorsen nimittiin Bergenin sinfoniaorkesterin kapellimestariksi, ja muutama vuosi sen jälkeen Christianian (nyk. Oslo) Kansallisteatterin kapellimestariksi. Uransa loppuajan hän viettikin kotonaan Norjassa.

Vuonna 1898 sävelletty *Sarabande muunnelmineen* pohjautuu Händelin cembalosarjan HWV 437 teemaan. Tällä teoksella Halvorsen jatkaa monisata vuotista muunnelmaperinnettä, jonka kenties kuuluisimmat teokset ovat monet *La Follia* -teeman ympärille punotut muunnelmat. Tämä kyseinen teema on varmaankin ollut Händelinkin mielessä, kun hän sävelsi oman Sarabandensa, vaikka hän muuttikin jonkin verran harmoniakulkua.

On olemassa tiettyjä klassisia musiikkiteoksia, jotka tunnistaa välittömästi, vaikka ei tuntisikaan säveltäjän tai teoksen nimeä. Joskus kyseessä on muutamasta sävelestä, kuten Beethovenin viidennen sinfonian kohdalla tai pienestä osasta, kuten Richard Straussin *Also sprach Zarathustran* alkutahdeista. **Samuel Barberin** *Adagio* jousille on samanluontainen teos, mikä johtuu osittain sen ahkerasta käytöstä elokuva- ja televisiomusiikkina. *Adagio* syntyi alun perin jousikvarteton keskiosaksi (1936), mutta jo pari vuotta myöhemmin Barber teki siitä jousiorkesterisovituksen. Tämä versio esitettiin Arturo Toscaninin johtamassa radiokonsertissa ja sittemmin Euroopan kiertueella juuri ennen toista maailmansotaa. Loppu on, kuten sanotaan, historiaa. Teoksen intensiivisen surumielinäinen sävy ja mukaansatempaava kaarimuoto ovat kiehtoneet kuulijoita ympäri maailman. Kovin monet silmät ovat kostuneet tämän musiikin soidessa.

Söndag - Sunnuntai 13.7.2014
16.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

16. Grande Finale

25/22/15 €

Med S-Förmånskort - S-Etukortilla 22/20/13 €

Franz Danzi:
(1763–1826)

Blåskvintett - Puhallinkvintetto g, op. 56/2 (c.1821)
Allegretto
Andante
Menuetto. Allegretto
Allegretto

Jacques Ibert:
(1890–1962)

Trois Pièces Brèves (1930)
Tre korta stycken - Kolme lyhyttä kappaletta
Allegro
Andante
Assez lent – Allegro scherzando

Philharmonic Wind Players Berlin:
Egor Egorkin, flöjt - huili
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätörvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Sergej Prokofjev:
(1891–1953)

Kvintett - Kvintetto op. 39 (1924–25)
Moderato
Andante energico
Allegro sostenuto ma con brio
Adagio pesante
Allegro precipitato ma non troppo presto
Andantino

Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Ville Väätäinen, kontrabas - kontrabasso

Johannes Brahms:
(1833–1897)

Pianokvintett - Pianokvintetto f, op. 34 (1864)
Allegro non troppo
Andante, un poco adagio
Scherzo: Allegro – Trio
Poco sostenuto – Allegro non troppo – Presto, non troppo

Valeria Resjan, piano
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Samuli Peltonen, cello - sello

Paus med kaffeservering - Väliajalla kahvitarjoilu
Uppskattad längd - Arvioitu kesto 2 h

Den engelske musikhistorikern Charles Burney öste i sin reserapport från Tyskland år 1772 lovord över den berömda hovorkestern i Mannheim, som kunde ståta med "flera solister och utmärkta tonsättare än någon annan orkester i Europa". En av dem han syftade på var cellisten Innocenz Danzi, vars äldsta son Franz sedermera földe honom i fotspåren. Han verkade vidare i hemstaden ännu några år sedan hovet flyttat till München, men övertog sedan sin fars plats som förstacellist år 1783. Vid det här laget hade han emellertid fått smak för komponerandet, vilket senast i och med den framgångsrika operan *Midnattsstunden* år 1788 tog överhanden i hans fortsatta karriär, vid sidan om kommande kapellmästarskap i München, Stuttgart och slutligen i Karlsruhe.

Bland hans rikhaltiga verklista finner vi, som tecken på att han var medveten om de senaste musiktrenderna i Europa, tre samlingar om tre blåskvintetter vardera. De gavs ut år 1821 och följande år, alltså bara ett par år efter att Anton Reichas pionjärverk tagit Paris med storm. *G-mollkvintetten* är nummer två i den första serien och förevisar Danzis eleganta och något mera koncisa stil jämfört med den virtuöst benägna Reicha, samtidigt som han, i motsats till många av sina andra verk, behandlar kvintettens alla instrument med lika stor uppmärksamhet.

Jacques Iberts tonsättarkarriär tog fart på allvar när han, på första försöket, vann Pariskonservatoriets legendariska kompositionstävling Prix de Rome år 1919. I det dynamiska musiklivet i Frankrike mellan krigen höll han sig dock vid sidan om de stora flodådrorna och vägrade konsekvent att bekänna sig till den ena eller den andra skolbildningen. Det här har lett till att han ofta kategoriseras som en musikalisk eklektiker. Det är kanske en överdrift, givet att den klassiska traditionen i mångt och mycket ändå formade det mesta av hans omfattande produktion.

De tre korta styckena för blåskvintett kom till år 1930 och hör idag till hans oftast framförda verk. Den här kortfattade sviten är symmetriskt uppbyggd med två livfulla och dansanta stycken som flankerar en långsam sats. Mittsatsen är till övervägande del en inventionsaktig duett mellan flöjt och klarinett, som först i slutet får sällskap av de andra instrumenten inför finalen.

År 1924 fick **Sergej Prokofjev**, då bosatt i Paris, en beställning på musik till en kort balett. Den som kom in med beställningen var koreografen och dansaren Boris Romanov, som Prokofjev hade lärt känna redan i St. Petersburg och som under tiden före revolutionen fått namn om sig som satirisk och kontroversiell i sitt

Englantilainen musiikkihistorioitsija Charles Burney oli kertomuksessaan Saksan matkastaan vuonna 1772 suorastaan ylistävä luonnehtiessaan Mannheimin tunnettua hoviorkesteria, joka saattoi yleillä "useammasta solistista ja loistavasta säveltäjästä kuin mikään muu orkesteri missään muualla Euroopassa". Yksi niistä joihin hän viitti, oli sellisti Innocenz Danzi, jonka vanhin poika Franz sittemmin seurasi isänsä jalanjäljissä. Kun hovi muutti Müncheniin, Franz jää aluksi kotikaupunkiinsa mutta seurasi vuonna 1783 isänsä orkesterin ykkösellistiksi. Tässä vaiheessa oli kuitenkin säveltäminen alkanut innostaa yhä enemmän ja viimeistään oopperan Keskiyön hetken menestyksen myötä vuonna 1788 Franz Danzi keskitytti pääosin säveltämiseen sekä orkesterin johtamiseen. Münchenin lisäksi hän työskenteli elämänsä aikana myös Stuttgartissa ja Karlsruhessa.

Danzin runsaan teosluetteloon keskeltä löydämme, merkinä siitä että hän oli hyvin tietoinen viimeisistä musiikkitrendeistä, kolme puuhallinkvintettosarjaa, kussakin kolme kvintettoa. Nämä julkaistiin vuonna 1821 ja kahtena seuraavana vuonna, siis vain pari vuotta Anton Reichan uraa uurtavien pariisilaiskvintettojen jälkeen. *G-mollkvintetto* on ensimmäisen sarjan keskimmäinen kvintetto ja se esittee hyvin Danzin elegantin ja Reichaan verrattuna ytimekkäään tyyllin. Tässä herättää huomiota myös, Danzin muista teoksista poiketen, soitinten melko tasavertainen kohtelu.

Jacques Ibertin säveltäjänura sai kunnolla vauhtia, kun hän vuonna 1919, ensimmäisellä yrityksellä, voitti Pariisin konservatorion legendaarisen Prix de Rome - sävellyskilpailun. Sotienvälisten vuosien Pariisin dynaamisessa musiikkielämässä Ibert pysytteili kuitenkin päävirtausten sivussa, eikä koskaan suostunut sitoutumaan minkään koulukunnan jäseneksi. Tämä on tuonut hänen musikaalisen eklektikon maineen, mikä saattaa tuntua liioitellulta ajatellen, että klassinen perinne oli niin monessa mielessä kuitenkin vahvasti läsnä hänen laajassa tuotannossaan.

Kolme lyhyttä kappaletta puuhallinkvintetille syntivät vuonna 1930 ja kuuluvat nykyään hänen useimmiten esitettyihin teoksiinsa. Tämä pienimuotoinen sarja on symmetrisesti rakennettu niin, että kaksi eloisa ja tanssataavaa osaa ympyröivät hitaampaa väliosaa. Tämä väliosa taas on pääosin inventiomainen duetto huilun ja klarinetin väillä, muiden soitinten liityessä mukaan vasta lopussa, johdantona finaaliosaan.

Vuonna 1924 silloin Pariisissa asuva **Sergei Prokofjev** sai tilauksen säveltää musiikkia lyhyeen tanssi-

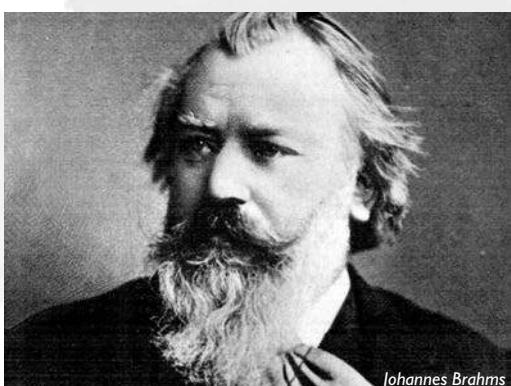
skapande. Eftersom Romanovs danstrupp ackompanjeras av endast en liten musikerensemble beslöt Prokofjev att slå två flugor i en smäll och skriva ett verk som också skulle fungera som en konsertkvintett.

Baletten, som gick under namnet Trapetsen, har försvunnit i historiens dunkel. Den framfördes några gånger under år 1925, i Tyskland och Italien, men ekonomiskt var föreställningarna en katastrof och bidrog till att sällskapet upplöstes kort därefter. Det är mycket i de praktiska omständigheterna kring verket som kan jämföras med Igor Stravinskij's efterhand mera lyckosamma verk Historien om en soldat, och det verkar uppenbart att Prokofjev också låtit sig inspireras av detta verk. I varje fall kan vi särskilt med tanke på Romanovs balettrupps sorgliga öde glädjas över att Prokofjev redan från början förberedde musiken för en självständig existens på konsertscenen.

Johannes Brahms *Pianokvintett op. 34* har en ganska utdragen tillkomsthistoria, och klar anknytning till viktiga personer i tonsättarens nära omgivning. Det hela börjar år 1862 när Brahms komponerade en stråkkvintett med samma uppsättning som Schuberts berömda kvintett i C-dur. Violinisten Joseph Joachim, som var nära vän till Brahms och för vilken denne skrev mycket av sin soloviolinmusik, påpekade att den synnerligen substansiella karaktären kunde motivera användandet av piano. Brahms gjorde en transkription för två pianon, som han uppförde tillsammans med den berömde pianisten Carl Tausig. Det var slutligen Clara Schumann som föreslog ännu en version för stråkkvartett och piano, en version som blev klar år 1864. Brahms förstörde därefter partituret till den ursprungliga stråkkvintetten, men lät publicera versionen för två pianon som op. 34bis.

esitykseen. Tilaaja oli koreografi ja tanssija Boris Romanov, johon Prokofjev oli tutustunut jo Pietarissa nuoruudessaan. Romanov oli tullut tunnetuksi satiirisena ja kiistanalaisena taiteilijana. Koska Romanovin tanssiryhmää säestti vain pieni soitinyhtye, Prokofjev päätti muotoilla oman osuutensa niin, että musiikki toimisi myös itsenäisenä konserttkvintetttona.

Tämä tanssiesitys, joka kulki nimellä Trapetsi, kiersi Saksassa ja Italiassa syksyllä 1925 niin heikolla menestyksellä, että koko tanssiryhmä hajotettiin pian kiertueen jälkeen. Tilanne tuo monessa suhteessa mieleen Igor Stravinskin sittemmin varsin menestyksellään teoksen Sotilaan tarina, ja on ilmeistä että Prokofjev myös inspiroiutti kollegansa teoksesta. Joka tapauksessa, ottaen huomioon Romanovin ryhmän surullisen kohtalon, voimme olla iloisia siitä, että Prokofjev jo heti aluksi sävelsi kvintettansa myös itsenäisiä konserttiesityksiä silmällä pitäen.

Johannes Brahms

Johannes Brahmsin *Pianokvintettona op. 34* on pitkä syntytarina, ja siihen liittyy myös säveltäjän lähiöiden henkilöiden vaikutusta. Tarina alkaa vuonna 1862, kun Brahms sävelsi jousikvinteton samalle kokoonpanolle kuin Schubertin tunnettu C-duurikvintetto. Viulisti Joseph Joachim, Brahmsin läheinen ystävä ja tämän sooloviulumuusikoin ahkerä esittäjä, ehdotti että kvinteton vahvan luonteen vuoksi pianon käyttö voisi olla perusteltua. Niinpä Brahms sovitti teoksen kahdelle pianolle ja esitti sen yhdessä Carl Tausigin kanssa. Tämän jälkeen Clara Schumann ehdotti puolestaan, että teoksesta pitäisi tehdä versio pianokvintetille, joka valmistui vuonna 1864. Brahms tuhosoi alkuperäisen jousikvinteton nuotit, mutta julkaisi version kahdelle pianolle opusnumerolla 34bis.

Artisterna - Taiteilijat

Katinka Korkeala, violin

Katinka Korkeala studerade violinspel vid Sibelius-Akademien för Ari Angervo, Tuomas Haapanen och Igor Bezrodnjij. Utomlands har hon haft tillfälle att studera för många betydande konströrer som Ana Chumachenko, Yehudi Menuhin och Ann-Sophie Mutter. År 1999 blev hon magister i musik vid Sibelius-Akademien och höll en framgångsrik debutkonsert i Helsingfors. Korkeala har konserterat mycket både som solist och kammarmusiker både i Finland och utomlands. Tillsammans med sin tvärlingsyster Sonja Korkeala vann hon första pris i Concertino Pragatävlingen 1984. Hon har verkat som förstaviolinist vid Tapiola Sinfonietta 1992–1994 och som konsertmästare vid Kouvola stadsorkester år 1995. Under åren 1999–2003 har hon verkat som lektor i violinspel vid Tammerfors konservatorium. Därefter blev Korkeala fri konströr och har, förutom konserterandet, undervisat vid bl.a. Helsingfors Yrkeshögskola. År 1999 grundade Katinka Korkeala, tillsammans med pianisten Martti Rautio, Kimito Musikdagar (fr.o.m. 2009 Kimitööns Musikfestspel), vars konstnärliga ledare de varit i nio år. Från hösten 2007 har Katinka Korkeala fortsatt som konstnärlig ledare tillsammans med sin tvärlingsyster Sonja Korkeala.

Katinka Korkeala, viulu

Katinka Korkeala opiskeli viulunsoittoa Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon, Tuomas Haapesen ja Igor Bezrodnin johdolla. Ulkomailla hänellä on ollut tilaisuuksia opiskella monien merkittävien taiteilijoiden johdolla, kuten Ana Chumachenkon, Yehudi Menuhinin ja Ann-Sophie Mutterin. Vuonna 1999 hän valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akemiasta sekä piti menestyksekään ensikonserttinsa

Helsingissä. Korkeala on konsertoинut laajasti solistina ja kamarimusiikkona sekä Suomessa että ulkomailla. Hän voitti yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa ensimmäisen palkinnon Concertino Pragatävlingussa 1984. Korkeala on toiminut Tapiola Sinfoniettan I-viulistina 1992–94 ja Kouvolan kaupunginorkesterin konserttimestarina 1995. Vuosina 1999–2003 hän on toiminut viulunsoiton lehtorina Tampereen konservatoriossa. Tämän jälkeen Korkeala heittiätyi vapaaksi taiteilijaksi ja on konsertoimisen lisäksi opettanut viulunsoittoa mm. Helsingin Ammattikorkeakoulussa. Vuonna 1999 Katinka Korkeala perusti yhdessä pianisti Martti Raution kanssa Kemiön Musiikkijuhat (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhat), joiden taiteellisina johtajina he toimivat yhdeksän vuoden ajan. Syksystä 2007 alkaen Katinka Korkeala on jatkanut taiteellisen johtajan tehtäviä yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa.

Sonja Korkeala, violin

Sonja Korkeala inleddes sitt violinspel vid Esbo Musik-institut och fortsatte studierna vid Sibelius-Akademien under ledning av Ari Angervo och professor Tuomas Haapanen. Under åren 1986–1987 var hon professor Maria Vermes elev vid Liszt-akademien i Budapest. Från år 1987 studerade hon i prof. Ana Chumachenkos klass vid Musikhögskolan i München. Hon avslutade sina studier 1995 med diplom i mästarklassen.

Hon har bl.a. vunnit I:a pris i Concertino Pragatävlingens duo-serie 1984 tillsammans med sin syster Katinka Korkeala och I:a pris i Konzertgesellschaft München 1991. Sonja Korkeala har konserterat både som solist och kammarmusiker i de flesta europeiska länder. Hon har sedan år 1994 fungerat som prof. Ana Chumachenkos assistent och år 2011 som professor i

violin vid Musikhögskolan i München. Hon är Rodinkvartettens förstaviolinist sedan år 1993. Kvartetten har gjort inspelningar för skivbolaget Amati och har sedan år 1997 haft en egen konsertserie i München. Sedan hösten 2007 verkar Sonja Korkeala som konstnärlig ledare vid Kimito Musikdagar (fr.o.m. 2009 Kimitoöns Musikfestspel) tillsammans med sin twillingsyster Katinka Korkeala.

Sonja Korkeala, viulu

Sonja Korkeala aloitti viulunsoiton Espoon musiikkiopistossa ja jatkoi opintojaan Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon ja professori Tuomas Haapasen johdolla. Vuosina 1986–1987 hän oli professori Maria Vermesin oppilaana Budapestin Liszt-akatemiassa. Vuodesta 1987 hän opiskeli professori Ana Chumachenkon luokalla Münchenin Musiikkikorkeakoulussa. Hän loppetti opintansa 1995 mestariluokan diplomilla.

Hän on voittanut mm. I. palkinnon vuoden 1984 Concertino Praga -kilpailun duo-sarjassa yhdessä sisarensa Katinka Korkealan kanssa ja samoin I. palkinnon Konzertgesellschaft Münchenin kilpailussa 1991. Hän on konsertoinut solistina sekä kamari-muusikkona useimmissa Euroopan maissa. Sonja Korkeala on toiminut vuodesta 1994 professori Ana Chumachenkon assistenttinä ja vuodesta 2011 viulunsoiton professorina Münchenin Musiikkikorkeakoulussa. Hän on Rodin -kvartetin ensiulisti vuodesta 1993. Yhtye on levyttänyt levymerkille Amati. Vuodesta 1997 kvartetilla on ollut oma konserttisarja Münchenissä. Sonja Korkeala on toiminut syksystä 2007 alkaen Kemiön Musiikkijuhlien (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhlat) taiteellisena johtajana yhdessä kaksoissisarensa Katinka Korkealan kanssa.

Ingolf Turban, violin

Den tyske violinisten Ingolf Turban uppträder på de främsta internationella konsertestraderna som Kennedy Center i Washington, Avery Fisher Hall i New York, Tonhalle Zürich, Musikvereins gyllene sal i Wien och La Scala i Milano och tillsammans med orkestrar som Berlins och Bayerns filharmoniker. Han har arbetat med dirigenter som Sergiu Celibidache, Charles Dutoit, Lorin Maazel, Zubin mehta, Yehudi Menuhin, Jun Märkl och Marcel Viotti.

Turbans repertoar omfattar både mindre ofta framförda verk och violinliteraturens mest krävande virtuosa stycken. Hans och New Yorkfilhamonikernas inspelning av Niccoló Paganinis verk och TV-dokumentären Paganinis Geheimnis (Paganinis hemlighet) mottogs med stor entusiasm 2006.

Hans breda repertoar har resulterat i drygt 40 skivor och han har väckt internationell beundran för en rad uruppföranden, som i dag har införlivats med violinkonserternas basrepertoar.

2005 grundade han kammarkestern I Virtuosi di Paganini. I elva år var han verksam som professor vid högskolan för musik och framstående konst i Stuttgart varefter han kallades till musik- och teaterhögskolan i München, där han är bosatt med sin familj.

Ingolf Turban, viulu

Saksalainen viuluvirtuoosi Ingolf Turban esiintyy solistina maailman tunnetuimmilla estradeilla, kuten Berliinin ja Münchenin filharmonikkojen saleissa, Washingtonin Kennedy Centerissä, New Yorkin Avery Fisher Hallissa, Zürichin Tonhallessa, Wienin Musikvereinin Kultaisessa Salissa ja Milanon Scalassa. Hän on työskennellyt parhaiden kapellimestarien kanssa. Heitä ovat olleet mm. Sergiu Celibidache, Charles Dutoit, Lorin Maazel, Zubin Mehta, Yehudi Menuhin, Jun Märkl ja Marcello Viotti.

Turbanin ohjelmistoon kuuluu sekä harvoin kuultuja

teoksia että viulukirjallisuuden vaativimpia taituri-kappaleita. Hänen esittämänsä ja levyttämänsä Niccolò Paganinin teokset yhdessä New Yorkin Filharmonikoiden kanssa sekä TV-dokumentti Paganinis Geheimnis saivat ylistävät arvostelut vuonna 2006.

Ingolf Turbanin laajan repertuaarin pohjalta on syntynyt yli 40 levyä. Hänen kantaesityksensä ovat saaneet maailmanlaajuisesti innostuneen vastaanoton ja näistä teoksista on tullut viulukirjallisuuden perusohjelmistoa.

Vuonna 2005 hän perusti I Virtuosi di Paganini -kamariorkesterin. Turban toimi professorina Stuttgartin Musikhochschulessa 11 vuotta, jonka jälkeen hänet kutsutiin Hochschule für Musik und Theater -korkeakouluun Müncheniin, jossa hän asuu nykyisin perheensä kanssa.

Hariolf Schlichtig, altviolin

Altviolinisten Hariolf Schlichtig, född 1950, är känd som kammarmusiker, solist och lärare. Han studerade under ledning av Max Rostal och Sandor Vegh samt var medlem av Cherubini-kvartetten som vann flera internationella tävlingar, framträde på berömda konsertarenor och festivaler och gjorde inspelningar med stor framgång.

Som solist har han framträtt bl.a. i Tyskland, Belgien, Schweiz, Italien och Förenta Staterna. Under sitt långa samarbete med Münchenin kammarorkester har han spelat in central altviolin repertoar på skiva och uruppfört nya verk. Han har för sina skivinspelningar belönats med Deutsche Schallplattenpreis, Echo Klassik, the Diapason d'Or och Choc de la Musique-pris.

Kammarmusik spelar han regelbundet bl.a. med Tabea Zimmermann, Andras Schiff, Heinz Holliger, Alban Berg-kvartetten och Leonidas Kavakos och är gäststående artist i flera festivaler såsom vid Edinburgh-festivalen, Schubertiade i Schwarzenberg, Whitsun-Concerts i Ittingen och Festival of Arts i Weimar.

Från och med 1987 har Hariolf Schlichtig fungerat som professor vid musikhögskolan i München och lärare i internationella mästarklasser. Många av hans elever har vunnit tävlingar och är verksamma som betydande internationella musiker.

Som ivrig förespråkare för nutida tonsättare har Schlichtig uppfört många nya verk. Från och med 2001 har han utvecklat sin egen musik tillsammans med skulptör-musiker Paul Fuchs.

Hariolf Schlichtig, altoviulu

Vuonna 1950 syntynyt altoviulisti Hariolf Schlichtig on tunnettu niin kamarimuusikkona, solistina kuin opettajana. Hän opiskeli Max Rostalin ja Sandor Veghin johdolla ja toimi 19 vuotta Cherubini -kvartetissa, joka voitti useita kansainvälistä kilpailuja, esiintyi maineikkailla konserttiareenoilla ja festivaaleilla ympäri maailmaa sekä levytti paljon kiitosta saaneita äänitteitä.

Solistina hän on esiintynyt mm. Saksassa, Belgissa, Sveitsissä, Italiassa ja Yhdysvalloissa. Pitkääkaisen yhteistyön aikana Münchenin kammarorkesterin kanssa hän on levyttänyt keskeistä altoviulukirjallisuutta sekä kantaesittänyt uusia teoksia. Levytyksistään hänet on palkittu Deutsche Schallplattenpreis, Echo Klassik, the Diapason d'Or ja Choc de la Musique -palkinnoilla.

Kamarimuusikkia hän tekee säännöllisesti mm. Tabea Zimmermannin, Andras Schiffin, Heinz Holligerin, Alban Berg -kvartetin ja Leonidas Kavakoksen kanssa ja vierailee useilla festivaaleilla kuten Schubertiade Schwarzenbergissä, Whitsun-konserteissa Ittingenissä sekä Weimarin Festival of Arts ja Edinburghin festivaaleilla.

Vuodesta 1987 lähtien Hariolf Schlichtig on toiminut professorina Münchenin musiikkikorkeakoulussa ja käy opettamassa kansainvälistä mestariluokilla. Hänen oppilaisiin lukeutuu useita kilpailuvoittajia ja merkittävillä kansainvälistä musiikkielämän paikoilla toimivia muusikkoja.

Innokkaana nykysäveltäjien puolestapuhujana Schlichtig on esittänyt paljon uusia teoksia. Vuodesta 2001 hän on kehittänyt omaa musiikkiaan yhdessä kuvanveistäjä-muusikko Paul Fuchsin kanssa.

Barbara Turban, altviolin

Barbara Turban är född i Basel och har studerat violin och piano vid Basels musikakademi. 17 år gammal segrade hon i Schweiz nationella tävling för unga musiker.

I Basel avlade Turban diplom i violin spel för Francoise Zöldy, Adelina Oprean och Brenton Langbeiner och examen i pedagogiskt pianospel med utmärkta vitsord under ledning av Ralf Mäser och Jean-Jacques Dünk. Hon fortsatte studierna i London och studerade violin spel för David Takeno och pianospel för Peter Feuchtwanger.

I dag ägnar hon sig huvudsakligen åt familjen och bor nära München med sin man Ingolf Turban men uppträder i olika kammarkonsertens ensembler. Hon är också grundande medlem i stråkorkestern Virtuosi di Paganini.

Barbara Turban, altoviulu

Baselissa syntynyt Barbara Turban opiskeli viulun- ja pianonsoittoa Baselin Musiikkiakatemiassa. Vain 17-vuotiaana hän voitti Sveitsin valtakunnallisen nuorisomusiikkikilpailun.

Turban suoritti viulunsoiton diplomin Françoise Zöldyn, Adelina Opreanin ja Brenton Langbeinin johdolla. Pianonsoiton pedagogisen tutkinnon hän suoritti erinomaisin arvosanoin Ralf Mäserin ja Jean-Jacques Dünkin johdolla. Hän jatkoi opiskeluaan Lontoossa David Takenon johdolla viulun- ja Peter Feuchtwangerin johdolla pianonsoitossa.

Nykyään Barbara Turban on asettanut perheensä etusijalle ja asuu miehensä Ingolf Turbanin kanssa Münchenin lähellä, mutta esiintyy myös erilaisissa kamarimusiikkikokoontumisissa.

Barbara on Virtuosi di Paganini -jousiorkesterin perustajajäsen.

Samuli Peltonen, cello

Samuli Peltonen började spela cello vid Etelä-Pohjanmaan musiikkiopisto som elev till Ferenc Gyimes och Jussi Peltonen. Åren 1998–2002 fortsatte studierna som elev till Timo Hanhinen vid Åbo konservatorium och till Arto Noras vid Sibelius-Akademien. För närvarande är han cellist i Helsingfors stadsorkester.

Peltonen vann 2:a pris i duotävlingen i Jyväskylä till sammans med Anna-Mari Murdvee samt 1:a pris i Åbo cellotävling 2006, delat 4:e pris i Internationella Paulotävlingen 2007, 1:a pris i den första Internationella Krzysztof Penderecki-cellötävlingen 2008.

Han har uppträtt som kammarkonsertens och solist med flera finska orkestrar och konserterar även utomlands. Peltonen har gjort radioinspelningar för YLE och spelat in Uuno Klamis Tseremissisk fantasi som solist med Helsingfors stadsorkester.

Samuli Peltonen, sello

Samuli Peltonen aloitti sellonsoiton Etelä-Pohjanmaan musiikkiopistossa Ferenc Gyimesin ja Jussi Peltosen oppilaana. Vuosina 1998–2002 opinnöt jatkuivat Turun konservatoriassa Timo Hanhisen oppilaana ja Sibelius-Akademian Arto Noraksen oppilaana. Tällä hetkellä hän on Helsingin kaupunginorkesterin sellisti.

Peltonen voitti 2. palkinnon Jyväskylän duo-kilpailussa Anna-Mari Murdveen kanssa, 1. palkinnon Turun sellokilpailussa 2006, jaetun 4. palkinnon Kansainvälisessä Paulon sellokilpailussa 2007 sekä 1. palkinnon Kansainvälisessä Krzysztof Penderecki - sellokilpailussa 2008.

Hän on esiintynyt kamarimusiikkiona ja usean suomalaisen orkesterin solistina sekä konsertoinut myös ulkomaille. Peltonen on tehnyt radio-nauhoituksia YLE:lle sekä levyttänyt Uuno Klamin Tseremissiläisen fantasiän Helsingin kaupunginorkesterin solistina.

Ville Väätäinen, kontrabas

10 år gammal inledde Ville Väätäinen sina studier i kontrabas vid konservatoriet i Kuopio med Jarmo Hiekkala och Kari Räsänen. Då hade han redan prövat på att spela piano. Vid Sibelius-Akademien var han en av eleverna i den ryktbara kontrabasklassen som leddes av Jussi Javas. Väätäinen har kompletterat studierna på mästarkurser ledda av bl.a. Peter Puhn, Francois Rabath, Jorma Katrama och Janne Saksala. Vid Teaterhögskolan studerade han scenisk framställning för professor Marcus Groth. Musikerbanan inledde han som solocontrabasist i Kuopios stadsorkester och är i dag Helsingfors stadsorkesters solocontrabasist. Han musicerar också i Avanti! och Finländska Kammarorkestern och uppträder flitigt som solist och kammarmusiker på olika festivaler.

Ville Väätäinen, kontrabasso

Ville Väätäinen aloitti kontrabasso-opinnot Kuopion konservatoriossa, ensin pianoa muutaman vuoden kokeiltuaan, 10-vuotiaana Jarmo Hiekkalan ja Kari Räsäsen johdolla. Sibelius-Akatemiassa hän kuului Jussi Javaksen maineikkaaseen kontrabassoluokkaan. Väätäinen on täydentänyt opintojaan mm. Peter Puhnin, Francois Rabathin, Jorma Katraman ja Janne Saksalan mestarikurssilla. Teatteri-ilmaisia Väätäinen opiskeli Teatterikorkeakoulussa professori Marcus Grothin johdolla. Ammattiturnanssi Väätäinen aloitti Kuopion kaupunginorkesterin soolokontrabasistina, josta hän siirtyi nykyiseen tehtävään Helsingin kaupunginorkesterin soolokontrabasistiksi. Väätäisen voi löytää myös musisoimasta Avantin ja Suomalaisen kammarorkesterin riveissä sekä lukuilta musiikkijuhilta niin soolo- kuin kamarimusiikin parissa.

Valeria Resjan, piano

Valeria Resjan inledde sina pianostudier i Ryssland. Hon flyttade till Finland med sina föräldrar år 1990 och fortsatte sina studier vid Sibelius-Akademien som elev till Hamsa Al-Wadi Juris. Ralf Gothóni var hennes lärare i kammarmusik. Läsxåret 1996–97 spenderade hon i Madrid som elev till professor Dmitri Bashkirov vid Drottning Sofia-högskolan.

År 1992 vann Valeria Resjan tillsammans med Laura Mikkola Maj Lind-pianotävlingen. År 1995 vann hon den internationella Pilar Bayona-tävlingen i Zaragoza. I juni 1996 tog hon fjärde pris i pianotävlingen i Montreal, där hon också belönades som publikens favorit.

Valeria Resjan har framträtt som solopianist, kammarmusiker och orkestersolist under bl.a. Okko Kamu, Jorma Panulas, Jukka-Pekka Sarastes och Sakari Oramos ledning. Hon har konserterat i Norden, Ryssland, Japan, Förenade Arabemiraten, Spanien och i Kanada. I Finland har Resjan deltagit i bl.a. Kuhmo kammarmusik och musikfestspel i Åbo, St.Michel, Korsholm och Mänttä, Esbo pianovecka och Helsingfors festspel.

Sedan år 2004 har Resjan framträtt regelbundet tillsammans med Pietari Inkinen och Tuomas Ylinen. De har också spelat in verk av Tjajkovskij och Sibelius. Trion har bl.a. framträtt i Wigmore Hall i London i september 2007. Valeria Resjan har flera gånger tagit emot stipendium från Finlands kulturfond och verkar sedan 2001 som lektor i piano och ackompanjemang vid yrkeshögskolan Metropolia.

Valeria Resjan, piano

Valeria Resjan aloitti pianonsoiton opintansa Venäjällä. Vuonna 1990 hän muutti Suomeen vanhempiensa kanssa ja jatkoi opintojaan Sibelius-Akatemiassa Hamsa Al-Wadi Juriksen johdolla. Ralf Gothóni toimi hänen kamarimusiikkiopettajanaan. Lukuvuoden 1996–97 hän vietti Madridissa, jossa hän opiskeli

Kuningatar Sofia -korkeakoulussa professori Dmitri Bashkirovin luokalla.

Vuonna 1992 Valeria Resjan jakoi Laura Mikkolan kanssa Maj Lind - pianokilpailun voiton. Vuonna 1995 hän voitti kansainväisen Pilar Bayona -kilpailun Zaragozassa Espanjassa. Kesäkuussa 1996 hän saavutti neljänneksi sijan Montrealin pianokilpailussa, jossa hänet palkittiin myös yleisön suosikkina.

Valeria Resjan on esiintynyt soolopianistina, kamarimuusikkona ja orkestereiden solistina mm. Okko Kamun, Jorma Panulan, Jukka-Pekka Sarasteen ja Sakari Oramon johdolla. Hän on konsertoinut Pohjoismaissa, Venäjällä, Japanissa, Arabiemiraateissa, Espanjassa ja Kanadassa. Suomessa Resjan on ollut mukana musiikkifestivaaleilla mm. Kuhmossa, Turussa, Mikkelissä, Mänttässä ja Korsholmassa sekä Espoon pianoviikolla ja Helsingin Juhlaviikoilla.

Vuodesta 2004 Resjan on aktiivisesti esiintynyt yhdessä Pietari Inkisen ja Tuomas Ylisen kanssa. He ovat myös levyttäneet Tšaikovskin ja Sibeliuksen teoksia. Trio on esiintynyt mm. Lontoon Wigmore Hallissa syyskuussa 2007.

Useilla Suomen Kulttuurirahaston stipendeillä palkittu Resjan on vuodesta 2001 lähtien toiminut pianonsoiton ja säestyksen lehtorina Helsingin Metropolissa.

Egor Egorkin, flöjt

Egor Egorkin föddes i S:t Petersburg och var som barn ofta förkyld. Hans flöjtistbana har sitt upphov i föräldrarnas tanke, att hans klena lungor skulle stärkas av flöjtspel. Han blev omedelbart förtjust i flöjen och tog sina första lektioner som sexåring med Vladimir Usjakov som lärare. 2004–2010 studerade han för Olga Tjernjadjeva vid konservatoriet i S:t Petersburg. Under läsåret 2006–2007 studerade han som Maria Pavlovna-stipendiat vid Liszt-musikskolan i Weimar, där hans lärare var Wally Hase (flöjt) och

Benjamin Plag (piccoloflöjt). 2010 återvände han till Weimar för kompletterande studier.

I den internationella Theobald Böhm-tävlingen i flöjt och altflöjt vann han andra pris. Han fick orkesterrutin som piccoloflöjtist och 3:e flöjtist i S:t Petersburgs akademiska orkester 2010 och i Leipzigs Gewandhausorchester 2010–2011. I Berlins filharmoniker har han varit piccoloflöjtist sedan 2013 efter att ha studerat vid orkesterns akademi 2011–2013. På fritiden kombinerar han sin passion för musik och datateknik med att komponera elektronisk musik.

Egor Egorkin, huilu

Egor Egorkin huilistin ura sai alkunsa vanhempien ajatuksesta, että huilun soittaminen vahvistaisi usein vilustumisista kärsivän Egorin keuhkoja. Pietarilais-syntyinen Egorkin, joka rakastui instrumenttiinsa heti opintojensa alussa, aloitti ensimmäiset huilutunnit kuusivuotiaana Vladimir Ushakovin oppilaana. Vuosina 2004–2010 hän opiskeli Pietarin Konservatoriossa Olga Chernjadjewan johdolla. Lukukaudella 2006–2007 hän opiskeli Maria Pavlovna -stipendin avustuksella Liszt-musiikkikoulussa Weimarissa, jossa hänen opettajinaan toimivat Wally Hase huilussa sekä Benjamin Plag pikkoohuilussa. Weimarissa hän palasi uudestaan vuonna 2010 suoritamaan jatko-opiskeluja.

Vuoden 2011 kansainvälistä Theobald Böhm -huiluja alttohuilukilpailussa hän voitti toisen palkinnon. Orkesterikokemusta hän karttuu erityisesti pikkoohuilun ja 3. huilun soittajana vuosina 2008–2010 Pietarin akateemisessa valtionorkesterissa ja vuosina 2010–2011 Gewandhaus-orkesterissa. Berliinin Filharmonikoissa hän on toiminut pikkoohuilistina vuodesta 2013. Tätä ennen hän oli Berliinin Filharmonikkojen Orkesteriakatemian oppilaana 2011–2013. Vapaa-aikanaan hän yhdistää intohimonsa musiikkiin ja tietotekniikkaan säveltämällä elektronista musiikkia.

Christoph Hartmann, oboe

Christoph Hartmann (f. 1965 i Landsberg am Lech) är en tysk oboist. Han började spela oboe som 13-åring och ett år senare studerade han under ledning av Georg Fischer i Leopold-Mozart-Konservatoriet i Augsburg. 1984 fortsatte han sina studier i München vid Hochschule für Musik und Theater under ledning av Günther Passin där han avlade diplom i oboe och kammarmusik. 1991 blev han solooboist hos Filharmonikerna i Stuttgart, 1992 oboist hos Berlinerfilharmonikerna och sedan 1993 är han lärare i deras orkesterakademi. 1999 grundade han tillsammans med orkesterkollegor kammarmusikfestivalen Landsberger Sommermusiken. Hartmann har haft framgång i internationella tävlingar i Toulon, Genève och Tokio. Med sina CD-inspelningar har han gjort en stor insats i återupptäckten av den nästan bortglömda oboevirtuosen Antonio Pasculli, som föddes 1842 i Palermo.

Christoph Hartmann, oboe

Saksalaisyntyinen Christoph Hartmann (s.1965, Landsberg am Lech) aloitti oboensoiton 13-vuotiaana ja jatkoi vuotta myöhempin Georg Fischerin oppilaana Leopold Mozart -Konservatoriossa Augsburgissa. Vuonna 1984 hän alkoi opiskella Musik und Theater -korkeakoulussa Günther Passin johdolla ja teki oboensoiton ja kamarimusiikin diplomit. Vuonna 1991 hän toimi Stuttgartin Filharmonikkojen solooboistina ja vuodesta 1992 hän työskenteli Berliinin Filharmonikkojen riveissä sekä heidän Orkesteriakatemiansa opettajana vuodesta 1993. Vuonna 1999 hän perusti orkesterikollegoidensa kanssa Landsberger Sommermusiken -musiikkijuhlat. Hartmann on menestynyt kansainvälisissä kilpailussa Toulonissa, Genevessä ja Tokiossa. Hän on levyttänyt suuren osan lähestulkoon unohduksiin jääneen palermolaisen oboevirtuoosi Antonio Pascullin tuotantoa.

Ishay Lantner, klarinett

Ishtay Lantner var verksam som soloklarinettist i Israels kammarorkester och återkommande gäst hos Israels filharmoniker. Därefter studerade han vid Hochschule für Musik und Theater i Hannover under ledning av Johannes Peitz och i Schweiz för Thomas Friedl.

Han har framgångsrikt deltagit i David Weber-tävlingen (I:a pris), Jerusalems musikaliska akademis tävling (I:a pris) och i musiktävlingen på Madeira.

Lantner har varit soloklarinettist i Ulster på Irland, i Tel Avivs solistensemble, i Jerusalems symfoniorkester och i Deutsche Kammerphilharmonie. Sedan tio år är han medlem i Daniel Barenboims West-Eastern Divan Orchestra. Dessutom har han uppträtt på en rad festivaler i Israel, Asien och Europa och har samarbetat bl.a. med Nobuko Imai, Christian Tezlaaff, Klaus Thunemann, Dale Clevenger, Nobuko Imai, Nicolas Altstaedt och Kathrin Rabus.

De senaste tre åren har Lantner varit soloklarinettist i Kiels filharmoniska orkester och är återkommande gäst hos Berlinfilharmonikerna.

Ishay Lantner, klarinetti

Ishay Lantner toimi aluksi neljä vuotta soolo-klarinettistina Israelin Kamariorkesterissa ja vieraili säännöllisesti sekä Israelin Filharmonikoissa että Israelin Oopperassa. Tämän jälkeen hän opiskeli Hannoverin Hochschule für Musik und Theaterissa Johannes Peitzin johdolla sekä Sveitsissä Thomas Friedlin johdolla.

Kilpailumenestystä hän on saavuttanut David Weber -musiikkikilpailussa (I. palkinto), Jerusalemin musiikkiakatemian solistikilpailussa (I. palkinto) sekä Madeiran kansainvälisessä musiikkikilpailussa. Sooloklarinettistina Lantner on toiminut Ulsterissa, Irlannissa, Tel Avivin Solisteissa, sekä Jerusalemin

Sinfoniaorkesterissa ja Deutsche Kammerphilharmonie -orkesterissa. Daniel Barenboimin johtamassa West-Eastern Divan -orkesterissa hän on soittanut kymmenen vuotta. Lisäksi hän on vieraillut useilla festivaaleilla Israelissa, Aasiassa ja Euroopassa esiintyen mm. Nobuko Imain, Christian Tezlaflin, Klaus Thunemannin, Dale Clevengerin, Nicolas Altstaedtin ja Kathrin Rabusin kanssa.

Lantner on toiminut kolme edellistä kautta sooloklarinetistina Kielin Filharmonisessa Orkesterissa ja vierailee säännöllisesti Berliinin Filharmonikoissa.

Félix Dervaux, valthorn

Félix Dervaux föddes 1990 i den nordfranska staden Cambrai och började som åttaåring spela valthorn, piano och trummor. 2009 inledde han sina studier vid Conservatoire National de Musique et de Danse i Lyon med sikte på att bli yrkesmusiker. Han fortsatte studierna vid Universität der Künste i Berlin för Christian F. Dallmann. 2013 började han studera vid Berlins Filharmonikers orkesterakademi under ledning av Fergus McWilliams och Klaus Wallendorff. Tre månader senare utsågs han till förste valthornist i Lyons operaorkester. Vid samma tid vann han första pris i den internationella valthornstävlingen Città di Porcia i Italien och uppträdde som gästståndstämmedräkt i en rad europeiska orkestrar, bl.a. Royal Scottish National Orchestra, Franska radions filharmoniska orkester, Parisoperans orkester, Orchestre National du Capitole de Toulouse och Bayers statsoperaorkester. Tidigare i år utnämndes han till solovalthornist i Amsterdams Concertgebouworkester.

Félix Dervaux, käyrätorvi

Pohjois-Ranskan Cambraissa vuonna 1990 syntynyt Félix Dervaux aloitti käyrätorven ja pianon sekä rumpujen soittamisen kahdeksanvuotiaana. Ammattiopinnot hän aloitti 2009 Conservatoire National de Musique et de Danse de Lyonissa. Opintojaan hän jatkoi Christian F. Dallmannin johdolla Berliinin Universität der Künstessä ja maaliskuussa 2013 hän aloitti opinnot Berliini Filharmonikkojen Orkesteriakademiassa Fergus McWilliamsin ja Klaus Wallendorfin johdolla. Kolme kuukautta myöhemmin hänenestä tuli käyrätorven äänenjohtaja ranskalaissä Opéra National de Lyonissa. Samoihin aikoihin hän voitti ensimmäisen palkinnon kansainvälisessä Città di Porcia -käyrätorvikilpailussa Italiassa sekä toimi vierailevana käyrätorven äänenjohtajana useissa eurooppalaisissa orkestereissa. Näitä ovat muiden muassa The Royal Scottish National Orchestra, Orchestre Philharmonique de Radio France, Opéra de Paris, Orchestre National du Capitole de Toulouse sekä Bayerische Staatsoper. Vuonna 2014 Dervaux aloitti Amsterdamin Concertgebouw-orkesterin soolokäyrätorvenoittajana.

Sophie Dartigalongue, fagott

Sophie Dartigalongues första instrument var gitarr och klarinett. 2003 började hon spela fagott, som hon studerade vid Conservatoire National Supérieur de Lyon med Carlo Colombo och Jean Pignoly som lärare.

2011 började hon studera vid Berlins Filhamonikers orkesterakademi för Daniele Damiano. Sedan maj 2013 är hon kontrafagottist i Berlins Filharmoniker.

Hon har haft framgångar i en rad internationella tävlingar som ARD-tävlingen i München (2:a pris), Cruseltävlingen i fagott I Nystad (2:a pris), tävlingen International Academic Oboe and Bassoon i Lodz i Polen, den italienska tävlingen Rovereton AudiMozart! och i en fagotttävling arrangerad av IDRS.

Hon har uppträtt som solist med bl.a. Bayerns radios symfoniorkester, Münchenens kammarorkester. Trento-Bolzanos orkester och Virtuosi di Kuhmo. Förra året höll hon sin första mästarklass i Tokyo

Sophie Dartigalongue, fagotti

Sophie Dartigalonguen ensimmäiset instrumentit olivat kitara ja klarinetti. Vuonna 2003 hän siirtyi fagottiin, jota hän opiskeli Conservatoire National Supérieur de Lyonissa Carlo Colombon ja Jean Pignolyn johdolla.

Vuonna 2011 hän aloitti Berliinin Filharmonikkojen Orkesteriakatemian opettajanaan Daniele Damiano. Toukokuusta 2013 lähtien hän on toiminut Berliinin Filharmonikkojen kontrafagotistina.

Dartigalongue on menestynyt useissa kansainvälisissä kilpailussa, kuten Münchenin ARD-kilpailussa (2. palkinto), Uudenkaupungin Crusell -fagottikilpailussa (2. palkinto), puolalaisen Łódź International Academic Oboe and Bassoon -kilpailussa, Italian Roveretossa AudiMozart! -kilpailussa ja International Double Reed Societyn, IDRS:n järjestämässä fagottikilpailussa.

Solistina hän on soittanut mm. Baijerin Radion Sinfoniaorkesterin, Münchenin Kamarioorkesterin, Trento-Bolzano Orkesterin ja Virtuosi di Kuhmon kanssa. Vuonna 2013 hän piti ensimmäisen mestariluokkansa Tokiossa.

Philharmonic Wind Players Berlin blåskvintett - puhallinkvintetti

Egor Egorkin, flöjt - huili
Christoph Hartmann, oboe
Ishay Lantner, klarinett - klarinetti
Félix Dervaux, valthorn - käyrätörvi
Sophie Dartigalongue, fagott - fagotti

Ann-Kristin Schevelew, konferencier

Ann-Kristin Schevelew är en känd radioröst som gjort en lång rad kulturprogram med tonvikt på musik, både underhållning och klassiskt. I TV har hon haft en egen serie, Solo, där hon intervjuat ett trettioatal av världens främsta musiker. Många kommer säkert ihåg henne från den samnordiska Musikfrågan Kontrapunkt 1998, där hon ingick i det finländska laget, som vann hela tävlingen.

Ann-Kristin Schevelew, juontaja

Ann-Kristin Schevelew on radio- ja TV-toimittaja, joka on uransa aikana tehnyt monta ohjelmasarjaa kulttuurin eri aloilta, päärooleissa sekä klassinen että viihdemusiikki. TV:lle hän teki Soolo-ohjelman, jossa hän haastatteli Suomessa vieraillevia kansainvälisiä huippumuusikoita. Suuri yleisö muistanee hänet yhteispojismaisesta musiikkivilasta Kontrapunkt, missä Suomen joukkue vei voiton 1998.

Jukka Mäkelä, verksamhetsledare

Ilmajokibördiga Jukka Mäkelä började spela violin som femåring. Violinstudierna vid Södra Österbottens musikinstitut ledde honom i ett tidigt skede in på orkester-spelandets och kammarmusikens vägar. Sina yrkesinriktade studier genomförde Mäkelä vid PäijätHäme konservatorium under ledning av Pertti Sutinen och

fortsättningsstudierna vid Mellersta Österbottens konservatorium under ledning av John Crawford. Den mångsidiga musikerkarriären innefattar positioner som stämsedare och konsertmästare i Vasa stadsorkester och Seinäjoki stadsorkester, samt långvarigt medlemskap i Mellersta Österbottens Kammarorkester. Som pedagog har Mäkelä fungerat bl.a. vid Mellersta Österbottens konservatorium.

Från år 2006, efter slutförda studier i kultur-förvaltning vid Norges Musikhögskola, har Mäkelä fungerat som informatör-producent för Vasa stadsorkester. År 2008 var han tf. verksamhetsledare för Musikfestspelen Korsholm och 2011 tf rektor för Korsholms Musikinstitut. Fr.o.m. 2009 har han fungerat som verksamhetsledare för Kimitoöns Musikfestspel.

Jukka Mäkelä, toiminnanjohtaja

Ilmajoen lähtöisin oleva Jukka Mäkelä aloitti viulunsoiton 5-vuotiaana. Alkuopinnot Etelä-Pohjanmaan musiikkipistossa johdattivat jo varhaisessa vaiheessa orkesterisoiton ja kamarimusiikin saloihin. Ammattimaiset opinnot jatkuivat Päijät-Hämeen konservatoriossa Pertti Sutisen johdolla ja jatko-opinnot Keski-Pohjanmaan konservatoriossa John Crawfordin johdolla.

Monipuolinen muusikonura käsitteää konserttimestarina ja änenjohtajan toimia Seinäjoen ja Vaasan kaupunginorkestereissa sekä pitkäaikaisena jäsenenä Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterissa. Pedagogin ominaisuudessa hän on toiminut mm. Keski-Pohjanmaan konservatoriossa.

Vuodesta 2006, Norjan Musiikkikorkeakoulussa suoritettujen taidehallinnon opintojen jälkeen, hän on toiminut tiedottaja-tuottajana Vaasan kaupunginorkesterissa. Vuonna 2008 Mäkelä toimi vt. toiminnanjohtajana Korsholman Musiikkijuhililla ja 2011 vt. rehtorina Mustasaaren Musiikkipistossa. Vuodesta 2009 hän on toiminut Kemiönsaaren Musiikkijuhien toiminnanjohtajana.

BLI MEDLEM

Som medlem kan du både stöda och delta i utvecklandet av Musikfestspelen. Du får konsertbiljetter till medlemspris, nyhetsbrev samt medlemsförmåner som varierar årligen. Medlemsavgiften är 20 € / år som betalas till konto FI47 4055 0010 9218 11.

Om inbetalningen görs via nätkbank eller betalautomat, bör du i meddelandefältet skriva GSM-nummer, eventuell e-postadress samt giltig postadress. Kom även ihåg att uppge medlemmens namn, ifall betalarrens namn är ett annat.

Medlemsförmåner 2014

- 5 € rabatt på grundbiljettpiset
(ej kons. nr 2, 5, 6, 13, 14 och 15)
- Obs! Två rabatter beviljas inte samtidigt
- Gratis programbok
- Medlemsförmånerna på Musikfestspelen Korsholm och Katrina kammarmusik, läs mer på våra Internetsidor

TULE JÄSENEKSI

Jäsenenä olet mukana kehittämässä ja tukemassa Musiikkijuhlia ja saat alennusta konserttilipuista, uutiskirjeitä sekä muita vuosittain vaihtuvia jäsenetuja. Jäsenmaksu on 20 € / vuosi, joka maksetaan tilille FI47 4055 0010 9218 11.

Maksaessasi jäsenmaksusi verkkopankissa tai maksuautomaatilla, merkitse viestikenttään GSM-numero, mahdollinen s-postiosoite ja voimassa oleva osoite. Mikäli maksajan nimi on eri kuin jäsenen, muista merkitä myös viestikenttään ketä jäsenmaksu koskee.

Jäsenedut 2014

- 5 € alennusta peruslipun hinnasta
(ei kons. nro 2, 5, 6, 13, 14 ja 15)
- Huom! Kahta alennusta ei myönnetä samanaikaisesti
- Ilmainen ohjelmakirja
- Jäsenetuja Korsholman Musiikkijuhililla ja Katrina-kamarimusiikissa, lue lisää nettisivultamme

Följ oss - Seuraa meitä

KONSERTSTÄLLEN - KONSERTTIPAIKAT

1. Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Finnuddsvägen - Suomenkulmantie 13
25700 KIMITO - KEMIÖ

2. Villa Lande

Engelsbyvägen - Engelsbyntie 8
25700 KIMITO - KEMIÖ

3. Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano

Amos Andersonvägen - Amos Andersonintie 2
25870 DRAGSFJÄRD

4. Sagu kyrka - Sauvon kirkko

Saguvägen - Sauvontie 50
21570 SAGU - SAUVO

5. Dalsbruk torg - Taalintehtaan tori

Kolabacksvägen - Kolapakantie 1
25900 DALSBruk - TAALINTEHDAS

6. Hitis kyrka - Hiittisten kirkko

Kyrkbacksvägen - Kirkkomäentie 27
25940 HITIS - HIITTINEN

Vi behov av transport från färjan till kyrkan

Kuljetus laulalta kirkolle tarvittaessa, 045 202 6584

7. Sandö gård - Sandön kartano

Sandövägen - Santasaarentie 405
25730 MJÖSUND

8. Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärdin vanha kirkko

Kyrkvägen - Kirkkokaari 34
25830 VÄSTANFJÄRD

9. Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko

Kyrkvägen - Kirkkokaari 16
25830 VÄSTANFJÄRD

10. Westers

Finnuddsvägen - Suomenkulmantie 1255
25700 KIMITO - KEMIÖ

11. Salon taidemuseo Veturitalli

Mariankatu 14
24240 SALO

12. Labbnäs semesterhem - lomakoti

Labbnäsvägen - Labbnäsintie 66
25870 DRAGSFJÄRD

De flesta konsertställen är lättillgängliga med rullstol
Useimpiin konserttipaikkoihin pääsee pyörätuolilla

KIMITOÖNS MUSIKFESTPELS ARTISTER UNDER ÅREN 1999-2014 KEMIÖNSAAREN MUUSIKKIJUHLIEN TAITEILIJOITA VUOSINA 1999-2014

Ensembler - Yhtyeet

BarockOstrobothnia
Bellman Ensemble
Doina Klezmer
Ensemble Berlin
Ensemble Transparent
JPP, Järvelän Pikkupelimannit
Jubilate-kören /-kuoro
Kammarorkesteri - Kamariorkesteri Soli Deo Gloria
La Tempesta
Nasevat Kurtut
Opera Big Band
Philharmonic Wind Players Berlin
Rodin-Quartett
Symfoniorkestern - Sinfoniaorkesteri Vivo
Tangueros Polares
Usi Helsinki -kvartetti
Vox Artis
Wellen-trio
Wendell Brunious and His New Orleans Jazz Ensemble
Zingara-kvartett

Artister - Taiteilijat

Tommi Aalto
Petri Aarnio
Marjatta Airas
Tero Airas
Dag-Ulrik Almqvist
Ilari Angervo
Taija Angervo
Saida Bar-Lev
Birgit Beckherrn
Kati Bergman
Marcel Bergman
Gergely Bogány
Joanna Broman
Wendell Brunious
Petri Bäckström
Niall Chorrell
Ana Chumachenko
Sophie Dartigalongue
Félix Dervaux
Dilbér
Gustav Djupsjöbacka
Henri Dunderfeldt
Pertti Eerola
Egor Egorkin
Arvid Engegård
Solveig Eriksson
Johannes Erkes
Ismo Eskelinen

Sonja Fräki
Robert de Godzinsky
Itamar Golan
Mark Gothóni
Pirmin Grehl
Monica Groop
Jan-Erik Gustafsson
Marion Göbel
Varpu Haavisto
Ida Haendel
Ulla Hammarberg
Christoph Hartmann
Yoshifumi Hata
Ville Hautakangas
Esa Heikkilä
Pasi Helin
Ville Hiltula
Matti Hirvikangas
Timo Holopainen
Jari Hongisto
Laura Hynninen
Jorma Hynninen
Aapo Häkkinen
Matti Iiramo
Merja Ikkälä
Kirsikka de Leval Jezierski
Stefan de Leval Jezierski
Helena Juntunen
Tapani Jämsen
Henna Jämsä
Atte Kekkonen
Kreeta-Maria Kentala
Teija Kivinen
Teppo Koivisto
Katja Kolehmainen
Markku Kolehmainen
Timo Korhonen
Katinka Korkeala
Sonja Korkeala
Hanna Kosonen
Tom Krause
Teemu Kupiainen
Jaakko Kuusisto
Kristiina Kuusisto
Pekka Kuusisto
Eveliina Kyttömäki
Anna-Mari Kähärä
Nina Källberg
Joel Laakso
Sennu Laine
Tiina Laitinen
Juhani Lamminmäki
Ursula Langmayr

Ishay Lantner
Sampo Lassila
Risto Lauriala
Markku Lepistö
Ursula von Lerber
Ingrid Lindblom
Birger Lindström
Maija Linkola
Jussi Littunen
Malla Lounasheimo
Hanne Lund
Markku Luolajan-Mikkola
Essi Luttinen
Oscar Lysy
Janne Maarala
Terhi Mali
Ilpo Mansnerus
Siegfried Mauser
Janne Mertanen
Laura Mikkola
Jyrki Mylläriinen
Eeva Mäenluoma
Mari Mäntylä
Tanja Nisonen
Tomas Nuñez-Garcés
Erica Nygård
Artu Ollikainen
Sakari Oramo
Anna Othman
Andreas Ottensamer
Ilkka Paananen
Tuula Paavola
Ricardo Padilla
Arja Paju
Mari Palo
Eero Palviainen
Riku Pelo
Samuli Peltonen
Tiina Penttinen
Petteri Pitko
Liisa Pohjola
Niklas Pokki
Lauri Pulakka
Sara Puljula
Lily-Marlene Puusepp
Julius Pyrhönen
Merja Pyrhönen
Laura Pyrrö
Jukka Rajala
Ilmo Ranta
Heikki Rautasalo
Erkki Rautio
Martti Rautio

Clara Reinikainen
Valeria Resjan
Christoph Richter
Cornelius Rinderle
Astrid Riska
Jouni Rissanen
Esa Ruuttunen
Jaakko Ryhänen
Ilmari Räikkönen
Thomas Rönholm
Petteri Salomaa
Pekka Sarmanto
Antti Sarpila
Arto Satukangas
Oonasofia Saukkonen
Hariolf Schlüchtig
Wolfram Schmitt-Leonardy
Päivi Severeide
Naoko Shibayama-Aarnio
Martina Simola
Mihail Slobodjanjuk
Ulla Soinne
Antti Suoranta
Jan Söderblom
Ulla Tapaninen
Izumi Tateno
Janne Tateno
Torleif Thedéen
Kirsti Thum
Torsten Tiebout
Risto Toppola
Ingolf Turban
Barbara Turban
Anna Kreeta Turunen
Jari Tyni
Gerhard Urban
Harri Wallenius
Jari Valo
Timo-Veikko Valve
Hannu Vasara
Siiri Virkkala
Otto Virtanen
Jori Vuorinen
Elina Vähälä
Ville Väätinäinen
Martin Wandel
Clemens Weigel
Sofia Wilkman
Ulrich Wolff
Tuomas Ylinen
Marko Ylönen
Tuulia Ylönen
Wen Xiao Zheng

URUPPFÖRANDENA UNDER KIMITOÖNS MUSIKFESTSPEL KANTAESITYKSET KEMIÖNSAAREN MUUIKKIJUHLILLA

11.7.1999 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Mark Gothóni: Stråkkvartett nr 2 - Jousikvartetto nro 2
Mark Gothóni, Katinka Korkeala (violin - viulu), Saida Bar-Lev (altviolin - alttoviulu), Marko Ylönen (cello - sello)

4.7.2000 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Pehr Henrik Nordgren: Stråkkvintett - Jousikvintetto op. 110

Sakari Oramo, Katinka Korkeala (violin - viulu), Teemu Kupiainen (altviolin - alttoviulu), Erkki Rautio, Seenu Laine (cello - sello)

10.7.2001 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Einojuhani Rautavaara: Cellosonat nr 1 - Sellosonaatti nro 1
Erkki Rautio (cello - sello), Martti Rautio (piano)

12.7.2002 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko

Jaakko Kuusisto: Stråkkvartett nr 2 - Jousikvartetto nro 2 "Dancez" op. 9

Jari Valo, Sonja Korkeala (violin - viulu), Mihail Slobodjanjuk (altviolin - alttoviulu), Timo-Veikko Valve (cello - sello)

11.7.2003 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Mark Gothóni: Stråkktrio - Jousitrio

Ana Chumachenko (violin - viulu), Oscar Lysy (altviolin - alttoviulu), Torleif Thedéen (cello - sello)

30.6.2004 Wrethalla, Kimito - Kemiö

Asko Hyvärinen: SumuS

Nina Källberg, (flöjt - huili), Harri Wallenius (klarinetti - klarinetti), Jari Hongisto (trombon - pasuuna), Antti Suoranta (slagverk - lyömäsoittimet), Ingrid Lindblom (violin - viulu), Jouni Rissanen (altviolin - alttoviulu)

3.7.2004 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Paavo Korpijaako: Pianokvintett - Pianokvintetto
Martti Rautio (piano), Katinka Korkeala, Jan Söderblom (violin - viulu), Tommi Aalto (altviolin - alttoviulu), Marko Ylönen (cello - sello)

30.6.2005 Wrethalla, Kimito - Kemiö

Asko Hyvärinen: Stride för harpa

Lily-Marlene Puusepp (harpa - harppu)

30.6.2005 Wrethalla, Kimito - Kemiö

Markku Klami: Glow

Henna Jämsä (klarinett - klarinetti), Jukka Rajala (trumpet - trumpetti), Tanja Nisionen (valthorn - käyrätorni), Antti Suoranta (slagverk - lyömäsoittimet), Lily-Marlene Puusepp (harpa - harppu), Pasi Helin, Hanna Kosonen (piano)

3.7.2005 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Mark Gothóni: Klarinettkvartett - Klarinettkvartetto

Tuulia Ylönen (klarinett - klarinetti), Mark Gothóni (violin - viulu), Johannes Erkes (altviolin - alttoviulu), Torleif Thedéen (cello - sello)

27.6.2006 Villa Lande

Maria Kallionpää: Pour la ultima...
Izumi Tateno (piano)

2.7.2006 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Paavo Korpijaako: Water: elements
Izumi Tateno (piano)

11.7.2008 Dalsbruks kyrka - Taalintehtaan kirkko

Einojuhani Rautavaara: Summer Thoughts
Katinka Korkeala (viulu), Martti Rautio (piano)

7.7.2009 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko

Kalevi Aho: Stråkkvintett - Jousikvintetto "Hommage á Schubert"

Katinka Korkeala, Sonja Korkeala (violin - viulu), Ulla Soinne (altviolin - alttoviulu), Marko Ylönen, Katja Kolehmainen (cello - sello)

6.7.2010 Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko

Jouni Kaipanen: Inno, för altviolin och piano - alttoviululle ja pianolle

Wen Xiao Zheng (altviolin - alttoviulu), Martti Rautio (piano)

17.7.2011 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Jouni Kaipanen: Var det Edith? För sopran, stråkkvintett och piano - Sopraanolle, jousikvintetille ja pianolle, op. 95
Helena Juntunen (sopran - sopraano), Rodin-Quartett: Sonja Korkeala (violin - viulu), Gerhard Urban (violin - viulu), Martin Wandel, (altviolin - alttoviulu), Clemens Weigel (cello - sello), Ulrich Wolff (kontrabas - kontrabasso), Eveliina Kytömäki (piano)

10.7.2012 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Juho Miettinen: Kolme askelta, för mezzosopran, flöjt och harpa - mezzosopraanolle, huilulle ja harppule
Essi Luttinen (mezzosopran - mezzosopraano), Ensemble Transparent: Erica Nygård (flöjt - huili), Torsten Tiebout (altviolin - alttoviulu), Päivi Severeide (harpa - harppu)

9.7.2013 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Jyrki Linjama: Das fließende Licht der Gottheit, för mezzosopran och piano - mezzosopraanolle ja pianolle
Essi Luttinen (mezzosopran - mezzosopraano), Ilmo Ranta (piano)

8.7.2014 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

Aulis Sallinen: Stråkkvartett nr 6 - Jousikvartetto nro 6
Sonja Korkeala, Katinka Korkeala (violin - viulu), Hariolf Schlüchtig (altviolin - alttoviulu), Samuli Peltonen (cello - sello)

Styrelsen - Hallitus

Rabbe Bergström, ordförande - puheenjohtaja
Satu Zwerver, viceordförande - varapuheenjohtaja
Kurt Andersson
Janina Kaita
Nina Källberg
Helena Laakkonen
Marianne Sundroos

Suppleanter - Varajäsenet

Tuulikki Järf
Silja Pettersson
Teijo Pitkäranta

Administration - Hallinto

Katinka Korkeala & Sonja Korkeala,
konstnärliga ledare - taiteelliset johtajat
Jukka Mäkelä,
verksamhetsledare - toiminnanjohtaja

Frivilliga arbetsgruppen**Vapaaehtoisten työryhmä**

Kurt Andersson
Rabbe Bergström
Anne Borg
Mia Eklund
Benita Ekholm
Maje Forstén
Runa Heino
Virpi Heino
Bror Holmberg
Allan Järf
Janina Kaita
Eeva Karlson
Liisa Kosonen-Sundberg
Kaj Kulla
Magi Kulla
Lina Källberg
Nina Källberg
Helena Laakkonen
Tuula Lehtinen
Gunvor Lejonmark
Tea Nieminen
Viveka Nordman
Sven-Göran Olin
Silja Pettersson
Mika Pettersson
Teijo Pitkäranta
Helena Pohjavirta
Anne Rautio
Johan Reinikainen
Kerstin Reinikainen
Maj-Britt Reinikainen
Marianne Sundroos
Matti Sovijärvi
Saara Suihkonen
Pirkko Wuorio
Satu Zwerver

Festivalmedarbetare - Festivaalityöntekijät

Saska Dönges
Tuomas Honkkila
Melissa Petters
Tiitus Ylipää

Ljudteknik - Ääniteknikka

Robert de Godzinsky

Pianostämmare - Pianonvirittäjä

Piano- ja Flyygelihuolto Heikki Huokuna Oy
Angelniemen Piano & Flygel Ateljee

Instrument - Soittimet

Piano Systems Oy

**PROGRAMBOK OCH -BROSCHYR
OHJELMAKIRJA JA -ESITE****Presentation - Esittely**

Mats Lillhannus

Översättningar - Käännökset

Lina Källberg
Jukka Mäkelä
Ann-Kristin Schevelew

Redaktör - Toimitus

Katinka Korkeala
Sonja Korkeala
Jukka Mäkelä

Pärmbild - Kansikuva

Yksityiskohta teoksesta - Detalj av verket
Those Lovely Unprofessionals 1999 © Riitta
Nelimarkka

Layout: Svenna Martens

Tryckeri - Paino

Prodo, Vaasa 2014

Kimitoöns Musikfestspel förbehåller sig rätten till
programändringar
Kemiönsaaren Musiikkijuhlat pidättää oikeuden
ohjelman muutoksiin

BILJETTFÖRSÄLJNING - LIPUNMYNTI

Luckan Kimitoön - Kemiönsaari
Engelsbyvägen 8 Engelsbyntie, Villa Lande, 25700 Kimito - Kemiö
+358 (0)44 726 0170, kimitoon@luckan.fi, kimito.luckan.fi
Vardagar - Arkipäivisin: 12.00-17.00
Expeditionsavgift 1,5 €/biljett - Välityspalkkio 1,5 €/lippu

Piletti

Biljetter via Internet - Liput Internetistä: www.piletti.fi
Biljettreserveringar - Lippuvaraukset 24 h
0600 133 77 (1,71 €/min + lsa/pvm)
Försäljningspunkter - Myyntipisteet: www.piletti.fi

BILJETTINFO - LIPPUINFO

Prisgrupper:

grundbiljett/pensionärer/studerande, arbetslösa, beväringar/under 18 år gratis.
Medlemsrabatt: 5 € rabatt på grundbiljettpriiset. Konsert nr 10 & 16 med S-Förståndskort 22/20/13 €.
Prisgrupper och medlemsrabatt gäller ej konserter nr 2, 5, 6, 13, 14 och 15.

Som betalningsmedel på konsertplatsen fungerar kontanter och kultursedlar Smartum och Tyky-kuntoseteli+.

Grupprabatter handhas av Musikfestspelen (0400 203 871/musikfestspel@kimitoon.fi). Reserveringsuppgifter för varje lunch- och middagskonsert anges skilt på programsidorna.

Lippuryhmät:

peruslippu/eläkeläinen/opiskelija, tytötön, varusmies/alle 18-vuotiaat ilmaiseksi.
Jäsenalennus: 5 € aleennusta peruslipun hinnasta. Konsertti nro 10 & 16 S-Etukortilla 22/20/13 €.
Lippuryhmät ja jäsenalennus eivät koske konsertteja nro 2, 5, 6, 13, 14 ja 15.

Maksuvälineenä konserttipaikalla käyvät käteinen sekä kulttuuriseteli Smartum ja Tyky-kuntoseteli+.

Ryhmmaennukset Musiikkijuhlien kautta (0400 203 871/musikfestspel@kimitoon.fi). Lounas- ja illalliskonsertien varaustiedot löytyvät ohjelmasivulta kunkin konsertin kohdalta.

Seriebiljetter - Sarjaliput

Seriebiljett - Sarjalipu I, kons. 4, 7 & 16: 52/46/31 €
Seriebiljett - Sarjalipu II, kons. 10 & 16: 35/33/21 €
Seriebiljett - Sarjalipu III, kons. 7 & 16: 35/33/21 €

Kimitoöns Musikfestspel - Kemiönsaaren Musiikkijuhlat

Arkadiavägen - Arkadiantie 5
25700 KIMITO - KEMIÖ
+358 (0)400 203 871
musikfestspel@kimitoon.fi

www.kimitomusicfestival.fi

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPELS PARTNERS OCH UNDERSTÖDARE 2014 KEMIÖNSAAREN MUUSIKKIJUHLIEN YHTEISTYÖKUMPPANIT JA TUKIJAT 2014

Föreningen Konstsamfundet
Svenska Kulturfonden
Undervisnings- och kulturministeriet - Opetus- ja kulttuuriministeriö
Centret för konstfrämjande - Taiteen edistämiskeskus
Egentliga Finlands konstkommission - Varsinais-Suomen taidetoimikunta
Olga ja Vilho Linnamon säätiö
Stiftelsen Emilie och Rudolf Gesellius fond
William Thuringers Stiftelse
MES
Eugène, Elisabeth och Birgit Nygréns stiftelse

Kimitoöns kommun - Kemiönsaaren kunta
Salo stad - Salon kaupunki
Sagu kommun - Sauvon kunta
Kimitoöns församling - Kemiönsaaren seurakunta
Sagu-Karuna församling - Sauvo-Karunan seurakunta
Musikinstitutet Arkipelag - Musiikkiohjelma Arkipelag

Aktia
Angelniemen Piano & Flygel Ateljee
Apoteket i Kimito - Kemiön ApteeKKI
Baltic Jazz
Bjärkas Golf
Björknäs Trädgård
Huom! Ab Seaside Oy LKV
J. ja M. Launokorpi
Kasnäs
Katrina kammarmusik - Katrina-kamarimusikki
Kimito Kvarn - Kemiön Mylly
Kimito Telefon - Kemiön Puhelin
K-market Rosmarin Kimito - Kemiö
Labbnäs
Lindan Group/Annonsbladet
LokalTapiola - LähiTapiola
Svenna Martens
Sokos Hotel Rikala
Martin Wegelius-institutet
Musik- och kulturskolan Sandels
Musikfestspelen Korsholm - Korsholman Muusikkijuhlat
Riitta Nelimarkka
Yrkeshögskolan Novia
Pianoaura
Pianokartano
PP-auto
Rondo Classic
Salon Seudun Sanomat
Sandö gård - Sandön kartano
Storfinnhova Gård
Strandhotelllet
Suur-Seudun Osuuskauppa
Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano
Tiarella
Turun Muusikkijuhlat
Westers
Zwerver
YLE

**KIMITOÖNS MUSIKFESTSPEL RIKTAR ETT VARMT TACK TILL ALLA BIDRAGSGIVARE!
KEMIÖNSAAREN MUUSIKKIJUHLAT KIITTÄÄ LÄMPIMÄSTI TUESTA!**

BILDER KUVAT

- s.4 Katinka Korkeala & Sonja Korkeala: KIMF/Patrick Bagge
- s.5 Stråkkvintett - Jousikvintetti: KIMF/Mats Liljeroos
- s.6 Philharmonic Wind Players Berlin: Vinterfestspill i Bergstaden/Svein Eggan
- s.7 Tuulikki Järf: Allan Järf
- s.9 Aulis Sallinen: Fimic/Maariit Kyötharju
- s.11 György Ligeti: Schott Music/ H.J. Kropp
- s.12 Eugène Ysaÿe: Arkivbild - Arkistokuva
- s.14 Sandö gård - Sandön kartano: KIMF/Patrick Bagge
- s.15 Bohuslav Martinu: Arkivbild - Arkistokuva
- s.16 Fritz Kreisler: Arkivbild - Arkistokuva
- s.18 Erich Korngold: George Grantham Bain Collection
- s.20 Pablo de Sarasate: Wikimedia Commons
- s.22 Jaques Ibert: Bibliothèque nationale de France/Louis Silvestre
- s.23 Paul Hindemith: Schott Music
- s.23 Samuel Barber: G. Schirmer Archives
- s.24 Wolfgang Amadeus Mozart: Wikimedia Commons
- s.26 Johann Sebastian Bach: Wikimedia Commons
- s.27 György Ligeti: Schott Music/H.J. Kropp
- s.29 Richard Strauss: Schott Music
- s.30 Niccolò Paganini: Nicolo Paganini:
His Life And Work, Copy of Oil Painting of Paganini in the Municipal Museum at Genoa
- s.31 Pablo de Sarasate: Wikimedia Commons
- s.37 Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärdin vanha kirkko: KIMF/Patrick Bagge
- s.44 Johannes Brahms: Wikimedia Commons
- s.45 Katinka Korkeala: Arkivbild - Arkistokuva
- s.45 Sonja Korkeala: Arkivbild - Arkistokuva
- s.46 Ingolf Turban: Dorothee Falke, München
- s.47 Hariolf Schlichtig: Arkivbild - Arkistokuva
- s.48 Barbara Turban: Arkivbild - Arkistokuva
- s.48 Samuli Peltonen: HKO/ Arkivbild - Arkistokuva
- s.49 Ville Väätäinen: HKO/ Arkivbild - Arkistokuva
- s.49 Valeria Resjan: Arkivbild - Arkistokuva
- s.50 Egor Egorkin: Arkivbild - Arkistokuva
- s.51 Christoph Hartmann: Arkivbild - Arkistokuva
- s.51 Ishay Lantner: Arkivbild - Arkistokuva
- s.52 Félix Dervaux: Arkivbild - Arkistokuva
- s.52 Sophie Dartigalongue: Arkivbild - Arkistokuva
- s.53 Philharmonic Wind Players Berlin: Vinterfestspill i Bergstaden /Svein Eggan
- s.53 Ann-Kristin Schevelew: KIMF/Patrick Bagge
- s.53 Jukka Mäkelä: Musikkfestspelen Korsholm/Svenna Martens

KIMF = Kimitoöns Musikfestspel - Kemiönsaaren Musiikkijuhat

1. Kimito kyrka
Kemiön kirkko
2. Villa Lande
3. Söderlångvik gård
Söderlångviken kartano
4. Sagu kyrka - Sauvon kirkko
5. Dalsbruk torg - Taalintehtaan tori
6. Hitis kyrka
Hiittisten kirkko
7. Sandö gård
Sandön kartano
8. Västanfjärds gamla kyrka
Västanfjärdin vanha kirkko
9. Västanfjärds nya kyrka
Västanfjärdin uusi kirkko
10. Westers
11. Salon taidemuseo Veturitalli
12. Labbnäs semesterhem
Labbnäsön lomakoti

Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja: Jukka Mäkelä

Arkadiavägen 5 - Arkdiantie 5
25700 KIMITO - KEMIÖ
+358 (0)400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi

www.kimitomusicfestival.fi

Undervisnings- och kulturministeriet
Opetus- ja kulttuuriministeriö

Konstsamfundet

Kimitoöns församling
Kemiönsaaren seurakunta

KIMITO TELEFON
KEMIÖN PUHELIN

Aktia